Rebîu'l Âhir 1441

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | ARALIK '19 | YIL: 8 | SAYI: 88 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

Müslim Çocukların ÇİZGİ KARAKTERLERİ Sevmeleri Sakıncalı mıdır?

HASBİHÂL' 04

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'ın selamı üzerinize olsun.

Dergimizin 88. Sayısı... Her zaman ki gibi İslam eğitimine dair her Müslim'e yarayacak konuları dergimizde işledik. Faydalı bilgiye ulaşmanız, sahih akide, güzel ahlak, nebevi menhec, çocuk eğitimi ve sağlık konularını Allah'ın ayette buyurduğu gibi "ehli" olan Müslimlerden öğrenmemiz yolunda bize bu imkânı tanıyan Rabbimize şükür ve hamdelerimizi sunarız.

Halis Hoca'mız "Hasbihâl"de öncelikle 10 Ekim'de görülen mahkemede kendisinin tahliyesini beklerken "tutukluluğunun devamına" kararı verildiğini duyan ve hüzünlenen biz müminlere hatırlatmalarda bulunuyor. Ardından şu soruları yanıtlıyor:

Superman, Batman, Örümcek Adam vb. batılı figürleri Müslim çocuklar severek takip ediyor. Çocuklarımızın bu durumunda itikadi veya ahlaki açıdan şer'i bir sakınca var mıdır?

Hocam! İş yoğunluğu nedeniyle ibadetlerinde gevşek davranan ve İslami çalışmalardan uzak kalanlara nasihat eder misiniz?

Bizleri değerli yazıları ile müstefid kılan yazarlarımıza teşekkür ediyor, sizleri Allah'a emanet ediyoruz.

Editör

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0543 225 50 45

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

Rebîu'l Ahir 1441 | ARALIK '19
Yıl: 8 | Sayı: 88 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635

tevhid

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

MÜSLİM ÇOCUKLARIN ÇİZGİ KARAKTERLERİ SEVMELERİ SAKINCALI MIDIR?

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

Çocuklarımızın Batı dünyasının ürettiği insanüstü kahramanları sevmesi itikadi, ahlaki, siyasi/menhecî olarak sakıncalıdır. Elbette kalem kaldırıldığı için sorumlu/mükellef olmayan çocuk, bu sapkınlıktan şer'an mesul değildir. Şer'i mesuliyet ebeveyne aittir. Şayet önlem almazsak; kısa vadede biz ebeveynler, uzun vadede çocuklarımız, yaygın bir maraz olan bu ifsadın dünya ve ahirette mağduru olacaktır. Allah'a sığınırız.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatuhu,

Allah *(cc)* sizleri afiyet içinde kılsın. Sizi sevsin, sizden razı olsun ve sizleri rahmetiyle salih kulları arasına katsın. Son zamanlarda aldığım mektuplardan edindiğim bir izlenim üzerine sizlere birkaç kelam etmek istiyorum. Görüyorum ki; mahkeme kararları dolayısıyla birçok kardeşimiz mahzun olmuş; birçoğu da öfkeyle dolmuş. Galiba bunun nedeni bir beklenti içinde olmaları. Önce Sakarya duruşmasında, sonra da 10 Ekim İstanbul duruşmasında serbest kalacağımızı ümit etmişler. Olmayınca da normalden fazla bir hüzne ve bir öfkeye kapılmışlar. Öncelikle tüm kardeşlerime gösterdikleri ilgi nedeniyle teşekkür ediyor, onlar için duacı olduğumu bilmelerini istiyorum.

Şunu unutmamalarını istiyorum: Biz hükmün yalnızca ama yalnızca Allah'a *(cc)* ait olduğuna inanıyoruz. Bu inancımız; kanun koyuculuk anlamındaki teşri'i hükmü Allah'a ispat ettiği gibi, kevni/kaderî anlamdaki tekvinî hükmü de Allah'a ispat ediyor. Yani "Hüküm yalnızca Allah'a aittir." inancımız, hayatımız/kaderimiz hakkında son sözü söyleyecek olanın da

Allah olduğuna inanmamızı gerektiren bir inançtır. Yüce Allah'ın hüküm sahibi olduğunu ifade eden El-Hekîm ismi, hüküm yanında bir anlama daha delalet eder. Söylemek istediğimle yakından alakalı bu anlam hikmettir. O hem hüküm hem de hikmet sahibi olan El-Hekîm'dir. Öyleyse; hakkımızda verdiği bu hükmün mutlaka bir takım hikmetleri olmalıdır.

Biz insanlar, aceleci olmamız hasebiyle, hayır bildiğimizin bir an önce gerçekleşmesini isteriz. Ancak Kur'ân'ın da ifadesiyle "Allah bilir, biz bilmeyiz." Yine O'nun *(cc)* ifadesiyle "Hayır bildiğimizde şer, şer bildiğimizde hayır." olabilir.

Şüpheniz olmasın ki; yaşadığımız bu süreç, bizim için hayırdır. Şu az ilmimiz ve yetersiz hayat tecrübemizle dahi, sürecin sayısız hayrını müşahede ediyoruz. Sadece şunu düşünecek olsanız, ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız: Biz bu zulüm sürecinde ne kaybettik, bize zulmeden zalimler ne kaybettiler? Hamdolsun, biz hiçbir şey kaybetmedik. Kazandık... Hem de "Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki kazandım." diyen Harem b. Milhan'ın *(ra)* yakiniyle kazandık.[1] Ve kazanmaya da devam edeceğiz. Peki, onlar ne kazandı? Allah'ın *(cc)* lanetini, gazabını, Allah'la arasında hiçbir perde olmayan mazlumun ahını... Siyasi bir kriz, çökmüş bir dış politika, birbirine diş bileyen bir siyaset, "rakamlara yalan söyletme sanatı" istatistikle idare edilen bir iktisat, cinnet hâlinde bir toplum, liderin tebaya, tebanın lidere güvenmediği bir yönetim, yolsuzluk, hırsızlık... Önce çöpe atıldığı söylenen, sonra sahibine iade edileceği açıklanan hakaret mektubu (demek ki çöpü karıştırıp mektubu çöpten çıkardılar)... Kendi halkına karşı gaddar, emperyalist küresel tuğyana karşı "karşılıklı sevgi saygı ilişkisi içinde" nazik bir saray... Bu tabloyu bir daha düşünelim: "Biz ne kazandık, onlar ne kazandılar?" Evet, biz kazandık onlar kaybettiler. Allah'a başkaldırıp meydan okudukları demokrasileriyle ahiretlerini; yaptıkları zulümleriyle dünyalarını kaybettiler... Bu haksızlıklar, hukuksuzluklar, keyfî uygulamalar; bir bumerang gibi sahiplerini vuracak; elbirliğiyle inşa ettikleri adalet (!) enkazının altında kalacaklar. Unutmayın; bugün "vebalı" kabul edilip zindanlara doldurulanlar (ki çoğu mazlum olarak içeridedir), kendilerine zulmeden sistemin mimarıydılar... Nereden nereye... Tarih tekerrürden ibarettir... Bugünkü zulmün mimarlarını da benzer bir akıbet beklemektedir.

Yaşadığımız zulme dinî/itikadi açıdan bakışım budur. Sizlerin de böyle bakmasını isterim. İşin dünyalık kısmına gelince; hamdolsun Allah'a... Başta, sonda, afiyet ve musibet hâlinde hamdolsun O'na *(cc)*. Çoğu kardeşimiz sürecin uzaması ve tecrit hâlinde kalmanın üzerimdeki olumsuz etkisini soruyor. Hamdolsun, şu ana kadar zorlanmadım. Rabbimin rahmeti ve sizlerin de bu rahmeti celbedecek dualarıyla, bundan sonra da zorlanmayacağımı umuyorum. O'nun yardımıyla günlerim verimli geçiyor. Beni insani olarak zorlayan tek şey çocuğumun durumudur. Onun hüznünü, yürek çırpınışlarını, bana dair endişelerini, özlemini, yokluğumun onun hayatında oluşturduğu boşluğu gördükçe zorlanıyorum. Benim ona olan sevgim ve özlemim yeterince ağır bir yük zaten. Bir de onun küçük ve masum dünyasında zindanın ağır etkilerini görünce, omzumdaki yük iyice ağırlaşıyor. Yaz bulutlarının geçici olarak gökyüzünü kapaması gibi ufkum kararıyor. Sonra Rabbimin rahmeti tecelli ediyor ve tevhid güneşi kalbime, zihnime, hücreme... doluyor. Rabbimin bana öğrettikleriyle diyorum ki: "Allah'ım! Şüphesiz ki Sen El-Vedûd'sun; çocuğumu benden daha çok seversin. Sen Er-Rahîm'sin; çocuğuma benden daha merhametlisin. Elbette babasızlık

Biz bu zulüm sürecinde ne kaybettik, bize zulmeden zalimler ne kaybettiler? Hamdolsun, biz hiçbir şey kaybetmedik. Kazandık... Hem de *"Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki kazandım."* diyen Harem b. Milhan'ın yakiniyle kazandık. Ve kazanmaya da devam edeceğiz. Peki, onlar ne kazandı? Allah'ın lanetini, gazabını, Allah'la arasında hiçbir perde olmayan mazlumun ahını...

1. *Bk. Buhari, 4091; Müslim, 677*

"

Hiç şüphesiz çocukların dünyasında gerçekle kurgu arasındaki sınırlar siliktir. Çoğu çocuk Noel babanın gerçek olduğuna inanıp beklenti içine girdiği gibi, mezkûr figürlerin gerçek olduğuna inanıp beklenti için girebilmektedir. Allah hakkında beslemek durumunda olduğu inanç/itikat, bu figürler eliyle varlığını yitirip bozbulanık bir hâl alabilmektedir.

her çocuğu incitir; yüreğinde bir sızı, hayatında hep bir yarım kalmışlık duygusu bırakır. Sen El-Cabbâr'sın; gönül kırıklıklarını cebreder, onarırsın. Sen El-Karib'sin; kuluyla kalbi arasına girer, istediğin kalpte istediğin duyguları yaratırsın. Kalbi kırık tüm çocukları ve kendi çocuğumu kalpleriyle beraber sana emanet ediyorum…" Daha başımı secdeden kaldırmadan veya gözümü semadan indirmeden veya duayla açılmış ellerimi kapatmadan… rahmet diyarının ılık meltemini hücremde hissediyorum. "Nerde kalmıştık?" deyip okumaya, yazmaya, düşünmeye… devam ediyorum. Yüce Allah'a hamdolsun… Bizleri İslam'a hidayet ettiği için, bir imtihan veriyorsa sayısız nimetle ikramda bulunduğu için, sabır ve iradeyle destek olduğu için, imtihanımızı salih amellere muvaffak kılarak kazançlı kıldığı için, her şeyden önemlisi Rabbimiz ve İlahımız olduğu için O'na hamdolsun.

Soru: Superman, Batman, Örümcek Adam vb. batılı figürleri Müslim çocuklar severek takip ediyor. Çocuklarımızın bu durumunda itikadi veya ahlaki açıdan şer'i bir sakınca var mıdır?

Müslim bir çocuğun fantastik birer figür olan mezkûr örnekleri sevmesi, ilgi duyması, takip etmesi şer'i olarak birçok açıdan sakıncalıdır. Bu sakıncaları dilim döndüğünce maddeler halinde anlatacağım.

a. İtikadi açıdan sakıncalıdır: Çünkü bu figürlere Allah'a *(cc)* ait olan sıfatlar yüklenmiştir. Yapılan kurguya göre mezkûr figürler; kimin sıkıntıda olduğunu bilmektedir; ki bu, Allah'ın mutlak ilmine işaret etmektedir. Yine mezkûr figürler sorun ne olursa olsun giderebilmektedir; ki bu, Allah'ın mutlak kudretine işaret etmektedir. İnsanlar her nerede bulunursa bulunsun, yardım çağrısında bulunduklarında mezkûr figürler duymakta, anında o ortama gidebilmekte ve yardım çağrısına icabet etmektedir. Bu, Allah'a yapılan dua ve icabet anında tecelli eden mutlak işitme, şahit olma ve dualara icabet sıfatlarını çağrıştırmaktadır.

Hiç şüphesiz çocukların dünyasında gerçekle kurgu arasındaki sınırlar siliktir. Çoğu çocuk Noel babanın gerçek olduğuna inanıp beklenti içine girdiği gibi, mezkûr figürlerin gerçek olduğuna inanıp beklenti içine girebilmektedir. Allah *(cc)* hakkında beslemek durumunda olduğu inanç/itikat, bu figürler eliyle varlığını yitirip bozbulanık bir hâl alabilmektedir. Allah muhafaza, Müslim bir çocuğun Rabbinden beklemek durumunda olduğu yardımı, bunlardan beklemesi, ne kadar tehlikeli ve sorunludur!

İtikadi açıdan bir diğer sorun; İslam'a savaş açmış, Batı dünyasını temsil eden figürlere sevgi beslemektir. Zira iman/tevhid ancak Allah için sevip Allah için buğzedince tamamlanır.

"Kim Allah için sever, Allah için buğzeder, Allah için verir ve Allah için men ederse imanı tamamlamış olur." [2]

2. *Ebu Davud, 4681*

"İmanın en iyi/sağlam kulpu Allah için sevip Allah için buğzetmendir." [3]

Kaldı ki, Allah sevgisiyle, düşmanlarının sevgisi aynı kalpte bulunmaz.

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun -babaları, oğulları, kardeşleri, aşiretleri dahi olsa- Allah ve Resûlü ile sınırlaşan insanlara sevgi beslediğini göremezsin." [4]

"Şayet Allah'a, Nebi'ye ve ona indirilene inanmış olsalardı onları dost edinmezlerdi. Fakat onların çoğu fasıklardır." [5]

Bir kalbe Allah sevgisi girdi mi O'nun *(cc)* düşmanlarının sevgisi çıkıp gider. Aynı şekilde Allah düşmanlarına sevgi, Allah sevgisini kalpten söküp atar.

Bazı çocukların mezkûr figürlere ilgisi; sevgi boyutunu aşıp bağımlılık boyutuna ulaşabilmektedir. Bağımlılık, Allah Resûlü'nün *(sav)* koyduğu ölçüyle; bir şeyi elde edince razı olmak, yokluğu durumunda öfkeye kapılmaktır. Allah Resûlü bu tür bir bağımlılığı, bağlananın bağlandığına kulluğu olarak isimlendirmiştir.[6]

b. Ahlaki açıdan sakıncalıdır: Çünkü ilgi ve sevgiyle takip edilen bir figür, çocuğun "usve-i hasene"si yani örnek aldığı rol modelidir. Mezkûr figürlerin anlatıldığı film/çizgi film/kitap gibi materyaller incelendiğinde, kahramanlık (!) sahneleri dışında, bir yaşam olduğu görülecektir. Söz konusu figürler insanları kurtarmaları (!) dışında, sosyal bir hayat sürmektedir. Rol model olan figürün sosyal hayatı, başından sonuna kadar hududullahı çiğnemek üzere kuruludur. Yani Müslim bir çocuğun sevgi ve ilgiyle takibe aldığı rol modeli, sevimli kahramanı (!) Allah'ın sınırlarını gözetmeyen bir mücrim, bir fasıktır. Sevilenin çekim gücü ve seveni dönüştürerek kendine benzetme özelliğini kabul ediyorsak –ki bu hem şer'i hem de bilimsel bir kabuldür- çocukların bu figürlere yönelik sevgisinin ne tür sorunlara yol açacağı açık olsa gerektir.

3. *Ahmed, 18524*
4. *58/Mücadele, 22*
5. *5/Mâide, 81*
6. *"Dinarın kulu helak olsun, dirhemin kulu helak olsun, kumaşın kulu helak olsun... Kendisine ondan verilince razı olur, verilmediğinde kızar. Helak olsun ve baş aşağı çevrilsin. Ayağına diken batsa çıkaracak kimse bulamasın..." (Buhari, 2887)*

c. Siyasi/menheci açıdan sakıncalıdır: Batı dünyası; iktisada siyonist Yahudilerin, siyasete siyonist Hristiyanların hakim olduğu bir dünyadır. Vahyin ısrarlı vurgularından bildiğimiz kadarıyla bu iki zümre; hain tabiatlı[7], yeryüzünde bozgunculuk yapan ve sürekli savaş çıkarmaya uğraşan azgın bir topluluktur.[8] Son bir asırdır bu iki bozguncu zümre, ittifak halinde dünyada bozgunculuk yapıp savaşlar çıkarmaktadır. Birinci ve ikinci dünya (paylaşım) savaşları, Latin Amerika'da yaşanan talan, İslam dünyasının önce askerî sonra siyasi/iktisadi işgali ve son olarak tekrar vekil örgütler eliyle sürdürülen işgali... bu iki zümrenin günah galerisinden yalnızca bazı örneklerdir. Bir taraftan dünyayı işgal edip sömürürken diğer taraftan yaptıkları etkili PR çalışmalarıyla, sömürdükleri toplumları kendilerine âşık hâle getirmişlerdir. Başarılı olmuşlar mıdır? El-Hak, başarılı olmuşlardır... Iraklıların ABD askerlerini alkışlarla karşıladığını; Suriye'deki (asimile olmuş PKK'zede) kürtlerin "Biji Serok Obama" diye ABD askerlerini karşılayıp, ABD işgal ettiği toprakları terk edince sevinecekleri yerde ABD askerlerini taşlamaları; içimizdeki sefih aydınımsıların "Batının ürettiği hümanist değerlerin" olduğuna bizi iknaya çalışması... başarılı olduklarının birer kanıtı değil midir?

Milyonlarca insanı katledip kaynaklarını talan eden onlar... Dünyanın bir yanındaki beyazlar doysun diye dünyanın kalan kısmını açlığa mahkûm eden onlar... Guantanamo'da, Ebu Gureyb'te, Latin Amerika'nın gizli zindanlarında, işkence merkezi yüzen cezaevlerinde insanlık onurunu ayaklar altına alan barbarlar, işkenceci vahşiler onlar... Ancak mustazaflaştırılmış halklar, hâlâ onlara öykünüyor, onların ürettiği kültürle besleniyor, onların topraklarına gidip modern birer köle olmayı umut ediyor. Dahası, onların kendi topraklarına insan hakları, eşitlik, demokrasi getireceğine inanıyor!

İnsanın okurken yorulduğu, düşünüp yazarken fikir çilesi çektiği bu manzara nasıl oluyor? Evet, çünkü eğlenmek ve hoşça vakit geçirmek için ürettikleri yazılı/görsel içerikler, bir sihir gibi mustazafların gözünü boyuyor... Çocukluktan etki altına aldıkları kalplere batılıların güçlü, kahraman, yardımsever... insanlar

7. *5/Mâide, 13*
8. *5/Mâide, 64*

Bir aile reisinin yumuşak karnı ailesidir. Çoğu zaman ailesinin rızkını temin etmek için kendisini unutur. Dinini öğrenmekten, Allah'a ve Resûl'üne hicretten, İslam için mücadele etmekten geri kalır. Böylece farkında olmadan ailesini düşman edinip onları kendisi için fitne hâline getirir. Çünkü; yarın Allah'ın huzuruna vardığında ve kendisine ihmal ettiği sorumluluklar sorulduğunda, verecek cevabı olmayacaktır. Başına gelen musibetin aile sebebiyle olduğunu düşünecek, ailesini düşman bilecektir.

olduğunu ve asla yenilmeyeceklerini, onlara savaş açanın kaybetmeye mahkûm olduğunu aşılıyorlar.

Şimdi şu soruyu sormamız gerekiyor: Batılılar İslam âlemini işgal etmişse; görünen ve görünmeyen zindanlarda muvahhidlere ve mazlum mustazaflara taciz, tecavüz ve işkenceyle zulmediyorsa; tevhid inancı yayılmasın diye tevhidî âlimlere ve muvahhid davetçilere savaş açmışsa; bölgemizin kaynaklarını talan edip başımıza atadıkları sömürge valisi maraba yöneticilerle onurumuzu ayaklar altına alıyorsa... biz ne yapıyoruz? Çocuklarımızın Batı dünyasının ürettiği kahramanları (!) sevmesi, ilgiyle takip etmesi ne anlama geliyor? Şu mesajı mı veriyoruz çocuklara: Bize ait kahramanlar yok, yalnızca Batı'dan kahraman çıkar?! Şunu mu öğretiyoruz: Batılılarla mücadele edemeyiz; onların süper güçleri olan, insanüstü, ilahi vasıflara (!) sahip kahramanları var?!

Sonuç olarak: Çocuklarımızın Batı dünyasının ürettiği insanüstü kahramanları sevmesi itikadi, ahlaki, siyasi/menhecî olarak sakıncalıdır. Elbette kalem kaldırıldığı için sorumlu/mükellef olmayan çocuk, bu sapkınlıktan şer'an mesul değildir. Şer'i mesuliyet ebeveyne aittir. Şayet önlem almazsak; kısa vadede biz ebeveynler, uzun vadede çocuklarımız, yaygın bir maraz olan bu ifsadın dünya ve ahirette mağduru olacaktır. Allah'a *(cc)* sığınırız.

Soru: Hocam! İş yoğunluğu nedeniyle ibadetlerinde gevşek davranan ve İslami çalışmalardan uzak kalanlara nasihat eder misiniz?

Yüce Allah alışverişi/ticareti helal kılmış, kullarını çalışmaya ve rızıklarını temin etmeye teşvik etmiştir.

"... Allah alışverişi helal, faizi ise haram kılmıştır..." [9]

"... Rızkı Allah'ın yanında arayın. O'na ibadet edin ve O'na şükredin. O'na döndürüleceksiniz." [10]

Rızık temini için çabalamak ve bir iş tutmak, bir ibadettir. Zira bu; yüce Allah'ın Er-Rezzâk ismiyle O'na kulluk etmek, O'nun *(cc)* fazilet ve lütfunu temenni etmektir. Bu sebeple en hayırlı rızık, kişinin el emeğiyle kazandığı rızıktır.

"Hiç kimse eliyle kazandığından daha hayırlı bir yiyecek yememiştir. Allah'ın nebisi Davud da el emeğiyle kazandığını yerdi." [11]

Hâliyle; çalışan ve ehlinin rızkını temin eden her kardeşimiz, Davud'u *(as)* takip eden, ibadet hâlinde bir kardeşimizdir. Ancak kardeşlerimiz bilmelidir ki; her ibadetin bir afeti olduğu gibi, rızık temin etme ibadetinin de afetleri vardır. Bu afetler o kadar tehlikelidir ki bir ibadete bulaştığında onu ibadet olmaktan çıkarır, birer isyan hâline dönüştürürler.

Çalışma ibadetini ifsad eden afetlerden biri; çalışma hayatının zikri, namazı, zekâtı yani kulluğu unutturmasıdır.

"Ey iman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız, sizi Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Kim de bunu yaparsa işte onlar, hüsrana uğrayanların ta kendileridir. Sizden birine ölüm gelip de: 'Rabbim! Beni yakın bir zamana erteleseydin de sadaka verseydim ve salihlerden olsaydım.' demeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin. Allah, eceli gelmiş olan hiçbir

9. *2/Bakara, 275*
10. *29/Ankebût, 17*
11. *Buhari, 2072*

kimsenin (ölümünü) ertelemez. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." [12]

Çalışmak bir mümine kulluğunu unutturuyorsa, çalışmak onun için fitne olmuş demektir. Bu durumdan kurtulmak için, mutlaka bir çare düşünülmelidir. Kulluğuyla işi arasında denge kuramazsa, muhtemelen işi onun felaketi olacak; ayette de belirtildiği gibi, onun için hüsrana ve pişmanlığa sebebiyet verecektir.

Çoğu insanın düşündüğü gibi iş hayatıyla kulluk arasında denge kurmak hiç de zor değildir. Allah Resûlü'nün *(sav)* ashabı bu dengeyi en güzel şekilde kurmuş, Rablerinin övgüsüne mazhar olmuşlardır.

"(O nur) Allah'ın yüceltilmesine ve içerisinde Allah'ın adının anılmasına izin verdiği evlerde (mescitlerdedir). Orada gece ve gündüz O'nu tesbih ederler. Onlar, ticaretin ve alışverişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namazı dosdoğru kılmaktan ve zekâtı vermekten alıkoymadığı adamlardır. Kalplerin ve gözlerin (dehşetten) ters döndüğü bir günden korkarlar. Allah'ın onları yaptıklarının en güzeliyle mükâfatlandırması ve lütfundan kendilerine fazlasını vermesi için (O'nu tesbih eder, namazı kılar, zekâtı verir, ticaret ve alışverişin kendilerini esir almasına müsaade etmezler). Allah, dilediğini hesapsız/sınırsız rızıklandırandır." [13]

Çalışan kardeşlerimiz bu ayet üzerinde çokça tefekkür etmelidir. Çünkü ayet, bir yandan ashabı (ve onlara benzeyen tüm müminleri) överken, öte yandan bu seviyeye ulaşmanın yolunu da göstermiştir. Bu yol ikidir:

1. Allah'ın nurunun olduğu evlerde/mescidlerde gece gündüz Allah'ı *(cc)* tesbih etmek! Burada mescid vurgusuna dikkat edilmelidir. Neden Allah'ı tesbih etmek işyerinde değil de mescidde olmalıdır? Çünkü mescid Allah'ın en sevdiği yerdir ve mescidin, nefisleri arındıran, kalpleri rahmet ve sükûnetle dolduran bir etkisi vardır. Mescidlerde Allah'ı çokça zikretmek, mümini ticaret hayatının olumsuzluklarından koruyan bir etkiye sahiptir.

2. Kalplerin ve gözlerin dehşetten ters döneceği günden korkmak! Demek ki ahiret şuuru, koruyucu bir kalkan gibi kişiyi ticaretin olumsuz etkilerinden korur. Bu nedenle tüccar kardeşlerimiz çokça ahireti hatırlamalı, çokça ahiret ayetlerini okumalı, çokça ahiret hayatını tefekkür etmelidir.

Bu iki özellik sahabe toplumunu ticaret hayatının olumsuz etkilerinden korumuştur. Şüphemiz olmasın ki mescidlerde Allah'ı tesbih ve ahiret şuuruyla yaşamak bizleri de koruyacaktır.

Çalışma ibadetini ifsad eden afetlerden bir diğeri; ticaret nedeniyle İslami çalışmalardan uzak durmaktır. İslami çalışmalardan kastım; dinimizi öğrendiğimiz ilmî dersler, insanları Allah'a davet ettiğimiz davet çalışmaları, çalışmanın sürekliliği için yapılan maddi manevi faaliyetler ve İslam için verilen mücadeledir.

"Ey iman edenler! Şüphesiz ki (sizi Allah'a ve Resûlü'ne hicret etmekten alıkoyan) kadınlarınız ve çocuklarınız, sizin için birer düşmandır. Onlardan sakının. (Ancak) affeder, hoş görür ve bağışlarsanız şüphesiz ki Allah, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir. Mallarınız ve evlatlarınız ancak birer fitnedir. Allah ise katında en büyük mükâfat olandır. Allah'tan gücünüz yettiğince korkup sakının. İşitin, itaat edin. Kendinize hayır olarak infakta bulunun. Kim de nefsinin bencilliğinden korunursa işte bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridirler." [14]

Bir aile reisinin yumuşak karnı ailesidir. Çoğu zaman ailesinin rızkını temin etmek için kendisini unutur. Dinini öğrenmekten, Allah'a ve Resûl'üne hicretten, İslam için mücadele etmekten geri kalır. Böylece farkında olmadan ailesini düşman edinip onları kendisi için fitne hâline getirir. Çünkü; yarın Allah'ın *(cc)* huzuruna vardığında ve kendisine ihmal ettiği sorumluluklar sorulduğunda, verecek cevabı olmayacaktır. Başına gelen musibetin aile sebebiyle olduğunu düşünecek, ailesini düşman bilecektir.

Müslim, Allah'tan korkmalı; ailesi ya da başka bir şey için sorumlu olduğu İslami çalışmalardan geri kalmamalıdır. Rabbinin çağrısına icabet etmeli,[15]

---

12. *63/Münafikûn, 9-11*
13. *24/Nûr, 36-38*
14. *64/Teğabûn, 14-16*
15. *"Ey iman edenler! Siz Allah'a yardım ederseniz (Allah da) size yardım eder ve ayaklarınızı sabit kılar." (47/Muhammed, 7) "Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun. Meryem oğlu İsa'nın, Havarilere: 'Allah'a (giden yolda) benim yardımcılarım kimlerdir?' demesi gibi. Havariler dediler ki: 'Bizler, Allah'ın (dininin) yardımcılarıyız.' İsrailoğullarından bir grup iman etti, bir grup da kâfir oldu. Biz, iman edenleri düşmanlarına karşı destekledik, onlar da üstün geldiler." (61/Saff, 14)*

dinini öğrenmeli, insanları hayra çağırmalı ve İslami mücadeleye aktif olarak katılmalıdır.

Bazı insanlar İslami çalışmalarla çalışma hayatının bir arada yürütülemeyeceğini düşünür. Oysa bu, fakirlikle korkutan şeytanın vesveselerindendir.

"Şeytan sizi fakirlikle korkutur..." [16]

Kişi hem rızkını temin edip hem de İslami çalışmalara rahatlıkla iştirak edebilir. Allah'tan korkar ve çözüm arayışı içine girerse, mutlaka Rabbi ona bir çıkış yolu gösterir. Örnek olsun; Allah Resûlü'nün ashabı nöbetleşerek çalışma hayatı ve İslami faaliyetler arasında denge kurardı. Ömer *(ra)* ve komşusu olan Ataban bin Malik nöbetleşe mescide giderdi. Biri çalışır, öteki mescide gider dinini öğrenirdi. Akşam olunca biri mescidden ötekisi işten döner ve bilgi alışverişinde bulunurlardı. Bir sonraki gün yer değiştirir, nöbetleşerek ilim ve çalışma hayatını dengelerlerdi.[17]

Aslında kazandığı ona ve ehline yetecekken, ahireti ihmalin bir cezası olarak bereket çekilir. Karınlar doyar, ama gözler doymaz...
Lakin insan ahireti için dünyayı ihmal ederse, "az" kazansa da bereketli bir kazancı olur. Allah onları kanaat ve şükür ehli kılar.

Burada şöyle bir soru sorulabilir: Her gün çalıştığı hâlde geçinmekte zorlanan bir Müslim, İslami çalışmalar nedeniyle daha az çalışırsa nasıl geçinecektir?

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki; dünyalık rızık için ahiretini ihmal eden "az" kazanmaz. Bilakis "çok" ama bereketsiz bir kazancı olur.

Aslında kazandığı ona ve ehline yetecekken, ahireti ihmalin bir cezası olarak bereket çekilir. Karınlar doyar, ama gözler doymaz... Lakin insan ahireti için dünyayı ihmal ederse, "az" kazansa da bereketli bir kazancı olur. Allah *(cc)* onları kanaat ve şükür ehli kılar. Bu söylediklerimin delili Allah Resûlü'nün *(sav)* şu hadisidir:

"Kimin kaygısı ahiret olursa Allah onun zenginliğini kalbinde kılar, iki yakasını bir araya getirir ve dünya ona boyun eğerek gelir. Her kimin kaygısı da dünya olursa Allah, onun fakirliğini iki gözü arasında kılar ve iki yakası bir araya gelmez perişan olur, zaten kendisine de takdir edilen şey gelir fazlası gelmez." [18]

"Allah şöyle buyurur: 'Ey Âdemoğlu her durumda kendini bana ibadete ver ki; gönlünü zenginlikle doldurup ihtiyacını gidereyim fakat böyle yapmazsan ellerini meşguliyetle doldurur ihtiyaçlarını da kapatmam.' " [19]

Çalışan kardeşimiz bilmelidir ki hiçbir şey Allah'tan ve O'nun *(cc)* dininden daha değerli değildir. Allah'ı ve dinini ihmal etmemize sebep olan her şey; hesap günü yüzümüzü kızartacak bir utanç ve bizi azaba sürükleyen bir pişmanlık olacaktır. Dünyaya gelince; ne kadar çalışırsak çalışalım, rızkımızın miktarı değişmez. Zira rızık ezelde takdir edilmiştir... Çalışma süremiz, ezelî takdiri değiştirmeyeceğinden normalin çok üstünde çalışarak zengin olmayız. Sadece ihmallerimiz nedeniyle kazancın bereketinden, evde huzurdan mahrum oluruz. Öyleyse ahiretimizi ve dünyamızı ifsad eden dengesiz çalışma ahlakından vazgeçmeli, çalışma hayatını bir denge üzerine kurmalıyız.

Umuyorum Rabbim bizleri dünya ile ahiret, madde ile mana ve ruh ile beden arasında denge kurmaya muvaffak kılar.

Selam ve dua ile...

16. 2/Bakara, 268
17. Bk. Buhari, 89; Müslim, 1479
18. Tirmizi, 2465
19. Tirmizi, 2466

MÜSLÜMANLIĞIN DOĞMASINA ZEMİN HAZIRLAYAN İLK NEDEN

Feriduddîn AYDIN

Müslümanlık adındaki mistik ve çelişik inançlar sarmalı, böylece sinsice örülmüş ve günümüze kadar yaşatılmıştır. Nitekim bugün dincilik faaliyetleriyle Müslümanlık, olabildiğince İslâm'a karşı kışkırtılmaktadır. Bu ise yüzyıllardır gizlenen tarihî gerçeklerin daha çıplak bir görüntü içinde yansımasını gözler önüne sermektedir.

Türkistan'ın fethinden sonra **Müslümanlığın**, -günümüzden yaklaşık bin yıl önce dinsel bir hareket olarak- kıpırdamaya başlaması, İslâm tarihinde oldukça önemli bir dönüm noktasıdır. Bu ilgiyle atlamamak gerekir ki; Türkiye'de entelektüel elitin sıkça kullandığı **"bin yıllık tarihimiz"** şeklindeki söylem, dikkat edilmesi gereken -yarı gizemli- bir işarettir! Çünkü 622-2018 arası, 1000 yıl değil, 1396 yıldır. Türkiyeli Müslümanlar çok zeki oldukları için (!) İslâm'dan farklı bir dinin bağlıları olduklarını, işte böyle bir parola ile gizleme çalışırlar! "Şecâat arzederken merd-i kıptî sirkatin söyler."

Müslümanlığın Milâdî 700'lerde depreşmeye başlaması, -İslâm'ı hırpalayıcı üç sapkın olayı izleyen- bir dizi komplo süreçlerinden sonraya rastlar. Hâricîliğin patlak verdiği günler ile Müslümanlığın zihinlerde örüldüğü dönem arasında yüzyıllar geçmiş olsa da -bu uzun zaman aralığında birbirini üretmiş sebep sonuç zincirini geriye doğru izleyerek- ikisini birbirine bağlayan ilgileri bulmak mümkündür. Fakat bu çok uzun bir uğraş gerektirir ve yeri burası değildir.

Müslümanlığın, -Peygamber'in *(sav)* vefatından en az iki yüz yıl sonra- İran'da -ve daha sonra da Türkistan'da- salt bir paradigma olarak zihinleri meşgul etmiş olabildiğini düşünmek gerekiyor. Çünkü kesin olarak diyebiliriz ki o tarihlerde, (Türkler arasında) **"Müslümanlık"** sözcüğünün

telâffuz edildiğine ilişkin -şimdiye kadar- herhangi bir belgeye rastlanmamıştır; bu gerçeği geçersiz kılabilecek hiçbir kanıt mevcut değildir. Dileyen, **"Müslümanlık"** sözcüğünün tarihte ilk kez ne zaman ve kim tarafından kullanıldığını ispatlayarak bu bilgileri test edebilir.

▪ ▪ ▪

Yukarıda sözü edilen üç sapmanın çok kısa özeti şudur: Kur'ân ve Sünnet çizgisine aykırı ilk belirgin çıkış, Muaviye'nin (602-680) **Râşidî Hilâfet sistemine son vermesi** olayıdır; ikincisi, **Hâricîlik** hareketidir;

> Vurgulamak gerekir ki o günlerde henüz Müslümanlık adı altında bir din mevcut değildi.
> Fakat yüzyıllar sonra bu dinin (hem de İslam kisvesi giydirilerek) sahneye çıkarılmasında birçok olay, zincirleme olarak etkili olmuştur.
> İşte bunların ilki Hâricîliktir.

üçüncüsü ise **İslâm akaidine entelektüel elitin, diyalektik söylemle müdahalesidir**... Çok erken dönemde cereyan etmiş olsalar da Müslümanlığın doğmasında, bu üç hadisenin zemin hazırlayıcı birer faktör olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ancak Emevî yönetimini İslâm'ın büsbütün dışına iten ve birbirini izleyerek sonraki gelişmelerde kalıcı etki bırakan faktörlerin başında **Hâricîliği** görmek gerekir. Bu süreçler, böylece âdeta birbirini doğurarak Müslümanlığın peydahlanmasına kadar devam etmiştir.

Müslümanlığın ortaya çıkmasının, neden ilk sebebi olarak Hâricîleri görmeliyiz? Oysa bu marjinal grup ilk kez **Ali** (599-661) zamanında siyaset sahnesine çıkmıştır ve bunların tamamı Arap idiler. Müslümanlık kelimesi ise yüzyıllar sonra yalnızca Türkler tarafından kullanılmaya başlamıştır. Günümüzde de yalnızca Türkler tarafından kullanılmaktadır. Görüldüğü üzere Haricilikle Müslümanlık arasında hiçbir ilişki bulunmadığı gibi Hâricîlerle Müslüman Türkler arasında da hiçbir alâka yoktur.

Bu tarihsel gerçeklere ilişkin yukarıdaki açıklama, Aslında İslâm'ı, -daha ilk yıllarında aşındıran olaylara- sadece dikkat çekmeyi amaçlamaktadır. Vurgulamak gerekir ki o günlerde henüz Müslümanlık adı altında bir din mevcut değildi. Fakat yüzyıllar sonra bu dinin (hem de İslam kisvesi giydirilerek) sahneye çıkarılmasında birçok olay, zincirleme olarak -bir şekilde- etkili olmuştur. İşte bunların ilki Hâricîliktir.

Proto Vahhabîler olarak da adlandırabileceğimiz **Hâricîler** الخوارج[1], ilk dönem İslâm toplumunun sürpriz manifestocularıdırlar. Bunların başlattıkları **dinî-siyasi** hareket, tarihe **"Hâricîlik"** olarak geçmiştir. Müslümanlığın, çok sonraları ortaya çıkmasının neden ilk tetikleyicisi sayılabileceklerini kavrayabilmek için bu grup ve davaları hakkında çok özet de olsa bazı bilgiler vermek gerekir:

656 yılında **Hz. Ali** ile **Muaviye** arasında patlak veren **Sıffin Savaşı** sırasında taraflar bir ara barış arayışları içine girdiler. Fakat hakemlik sırasında sergilenen spekülatif davranış biçimleri, barış arayışlarını sabote ederek çabaları sonuçsuz bıraktı. Bunun üzerine **Hz. Ali**'nin ordusunda bulunan büyük sayıda fanatik bir grup, tepki göstererek ona karşı isyan başlattı. **Hz. Ali**'nin bir Hâricî tarafından girişilen suikast sonucu yaşamını yitirmesi[2] ile had safhaya ulaşan siyasi karışıklıklar, İran ve Türkistan'ın fethedilmesine kadar İslâm hayat düzeninde ciddi kırılmalara yol açmıştır.

Peki, İslâm tarihinde meydana gelen bu ilk sarsıntılar, sonrasını nasıl etkiledi, Müslümanlığın doğması için hangi gelişmelere yol açtı ve bu dinsel akıma nasıl zemin hazırladı? Bu soruya, tarih kaynaklarında cevap oluşturacak o kadar çok bilgi vardır ki bunları özetlemek bile kolay değildir. Ancak bunlara "bir gerçeğin binlerce sayfaya serpiştirilmiş öyküsü" diye bir ad yakıştırabilirsiniz. Onun için Müslümanlığın kronolojisini ortaya çıkarmak, (kendini bu işe adamış profesyonel

1. *Arapça "الخوارج" kelimesi batı literatüründe "Khawarij" şeklinde geçer.*
2. *Hz. Ali'yi, namaz kıldığı sırada öldüren Abdurrahman bin Mulcem el-Murâdî, bir Hâricî militanı idi. Bu olay, Hicretin kırkıncı yılı, Ramazan ayının 19'uncu günü olarak tarihlere geçmiştir.*

araştırmacıların dışında kalanlar için) imkânsızdır. Problemin esasen can alıcı noktası da budur. Dolayısıyla bu kozmik anlatımlar içinden, ilişkili kareleri teker teker yakalayıp yan yana getirmek ve deyim yerinde ise taşları yerine oturtmak bir maharet ve de cesaret işidir. Onun içindir ki Müslümanlığın, bugüne kadar (hele Türkiye'de!) köküne inerek fotoğrafını ortaya çıkarmayı hiç kimse göze almak istememiştir. Tam tersine bazı araştırmacı ve akademisyenler, sadece; **"İslâm'a birçok bid'at ve hurafenin karıştırıldığı"** yolunda kitaplar ve makaleler yazmış, böylece dinin dejenere edildiği ve mecrasından saptırıldığı yolunda velvele koparak meseleyi örtbas etmişlerdir. Bunlardan hiçbiri, **İslâm** ile **Müslümanlığın** ayrı ve birbirinden bağımsız birer din olduğuna ilişkin herhangi bir görüş ortaya koymamıştır.

▪ ▪ ▪

Hâricîliğin, -tutucu bir **siyasi-dinî** hareket olarak- ilk dönem İslâm toplumunu her bakımdan tehdit ettiğini ve insanların siyasi olaylardan ürkerek sindiğini tahmin etmek güç değildir. O günlerdeki hoşgörüsüzlük ortamında moralini yitiren Arap halkın, -İslâm'ın dışından- alternatif teselli kaynakları arayışına girdikleri muhakkaktır. Tasavvufun tam bu sırada, çoğu İran kökenli mistik şahsiyetler tarafından yaygınlaştırıldığı ise zaten bilinen tarihî bir gerçektir. Nitekim İranlı Zerdüştî militan gruplar için o günler, tam bir altın fırsat dönemi olmuştur. Bu gelişme, kuşkusuz Emevî yönetimini etkilemiş ve sertleştirmiştir. Bu yüzden (cihad ahlakına aykırı olarak) yönetimin izlediği işgal niteliğindeki **"fetih"** hareketleri sırasında (özellikle Türk kentlerinde binlerce putun toplatılıp yakılmasıyla) Türklerin vicdanında İslâm'ın mahkûm olmasına neden olunduğu kuvvetle muhtemeldir. Dikkat edilirse bu haşin davranış biçiminde, bilinçaltındaki mutaassıp hâricî ruhun ve Arap ırkçılığının dışa vurumu vardır. Tabiatıyla bu davranış biçimi, **"Kur'ân'daki İslâm"**a karşı Türklerde uyanan kin ve nefret nedeniyle onların, (başkaldırı yerine) spekülatif bir dinsel tercihle tepki gösterdikleri akla gelmektedir. Bu yöntem, aynı zamanda -psikolojik bir tatmin yolu olarak- onlar için daha güvenli bir protesto şekli olmuştur. Bu tepkinin en çarpıcı ve en tehlikeli ürünü olarak Müslümanlık adındaki mistik ve çelişik inançlar sarmalı, böylece -İslâm'a alternatif bir din olarak- sinsice örülmüş ve günümüze kadar yaşatılmıştır. Nitekim bugün -siyasi propagandalar ve milli sloganlar eşliğinde hız verilen- dincilik faaliyetleriyle **Müslümanlık**, olabildiğince **İslâm'a** karşı kışkırtılmaktadır. Bu ise yüzyıllardır gizlenen tarihî gerçeklerin daha çıplak bir görüntü içinde yansımasını gözler önüne sermektedir.

Emevî ve Abbasî dönemlerinde Arap toplumu, Hâricîlerle sürekli haşir neşir olmuş, bu şiddet yanlısı hareketin mensuplarına karşı, -aynı zamanda- sık sık savaşmışlardır. Türkiye halkı ise, -mahdut sayıdaki tarih araştırmacıları hariç-, son yıllara kadar Hâricîler hakkında hemen hiçbir bilgiye sahip değillerdi. Haricileri çağrıştıran **Vahhabîlik** (الوهابية) ve **Selefîlik** (السلفية) kavramları ile **el-Qaide** (القاعدة) ve **Daiş** (داعش) adlı örgütler hakkında da yine Türkiye toplumunun gerçeklere uyan bilgileri son derece azdır. O kadar ki **"Daiş** داعش**"** terör örgütüne, -yakın geçmişte- cahil Türk gazetecileri tarafından **"Işid"** diye komik bir isim bile takıldı. Büyük ihtimalle **Daişliler** Türkiye'de kendilerine takılan bu (acayip) adı hiç duymadılar, ya da duymuş olsalar bile ona hiçbir anlam veremediler! Öte yandan gazeteciler, hatta devlet adamları bile **Daiş** sözcüğünü doğru telaffuz etmekten hâlâ acizdirler! Nitekim bu kelimeyi **Deaş** şeklinde gevelemeye devam etmektedirler.

400 yıl boyunca Türklerle aynı bayrak altında yaşayan Arapların, hiçbir zaman **"Müslümanlık"** kelimesini kullanmamış olduklarını, hatta Türkiye'de böyle bir dinin varlığı hakkında bile hiçbir bilgiye sahip bulunmuyor olmalarını aynen yukarıdaki örneğe benzetebiliriz. Bu sizi hiç şaşırtmıyor mu; ya da sizce, İslam ile Müslümanlığın iki ayrı din olduklarının bu en çarpıcı ve en güçlü kanıtlarından biri değil mi?!

Kıssadan Hisse

ALIN TERİNİN DEĞERİ

Bir zamanlar bir genç herkes gibi evlenmek istiyordu. Bu niyetini ailesine açtığında babası ona şöyle dedi:

— Elbette oğlum, elbette evlenebilirsin. Bana alın terinle kazandığın bir altını getirdiğinde seni hemen evlendireceğim.

Delikanlı, babasının bu sözüne gülümsedi. Ne kadar da kolay bir sınavdı bu böyle! Ertesi gün, istenilen altın lirayı götürüp gururla babasının avucuna koydu. Babası hiçbir şey söylemeden evlerinin yanında akan nehre fırlattı altını. Çocuk, altının düştüğü nehre şaşkınlıkla bir iki saniye baktıktan sonra, babasına döndü ve sordu:

— Şimdi evlenebilirim değil mi babacığım?

Babası başını iki yana salladı:

— Hayır oğlum! Sana kendi alın terinle ve emeğinle kazandığın bir altın getirmeni söylemiştim. Bu altını sen kazanmamışsın ki!

Genç delikanlı, babasının gerçeği nasıl keşfettiğini anlayamamıştı. Sahiden de parayı bir arkadaşından ödünç almıştı. Ertesi gün bu defa annesinden bir altın borç aldı ve parayı babasına götürdü. Babası altını aldı ve yine nehre fırlattı. Çocuk bir kez daha şaşırmıştı:

— Bunu neden yaptığını anlamadım baba, ama işte bir altın getirdim! Artık evlenebilir miyim?

Babası bu defa da izin vermedi oğluna:

— Bu altını da sen kazanmamışsın!

Delikanlı, babasının yanından ayrıldıktan sonra uzun uzun düşündü. Başkasından borç alıp getirdiğinde babası parayı yine nehre atacaktı ve bu gidişle de evlenemeyecekti. O yüzden genç adam bir iş bulup çalışmaya ve altını kendi emeğiyle kazanmaya karar verdi. Günler geçti ve kazandığı bir altını babasına götürdü. Babası her zamanki gibi parayı nehre atmaya hazırlanıyordu ki, oğlu can havliyle babasının kolunu tuttu ve bağırdı:

— Hayır baba! O altını nehre atamazsın! Onu kazanmak için günlerce çalıştım ve sırtım ağrılar içinde kaldı!

Babası, yüzünde ışıltılı bir gülümseme ile elini oğlunun omzuna koydu ve:

— Oğlum, işte şimdi evlenebilirsin, dedi. Çünkü emeğinin karşılığı olan bu paranın kıymetini artık biliyorsun ve eminim ki onu akıllıca harcayacaksın.

YARATAN RABBİNİN ADIYLA

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

Yaratamayan, aciz olan, gözle görülmeyen mikroskobik canlılarla bile başa çıkamayan mı düzenleyecek, idare edecek, huzur, güven, barış ve adalet getirecek? Yaratan kimse, bunları en güzel şekilde icra edecek olan da odur!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2) اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ (3) الَّذِي
عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum.)

1. Yaratan Rabbinin adıyla oku!

2. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.

3. Oku! Rabbin kerem sahibidir.

4. O ki kalemle (yazmayı) öğretendir.

5. İnsana bilmediğini öğretti.[1]

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selâm olsun...

Allah *(cc)* ilk indirdiği ayette, Resûl'üne yakınlığı ifade eden bir üslup kullanıyor: **Rabbike**. "Senin Rabbin" veya "Rabbin" diye mana verebiliriz buna. Yani "Yaratan Rabbin adıyla oku!" değil, "Yaratan Rabbinin

1. 96/Alak, 1-5

adıyla oku!" Aradaki bu nüans, Rabbimizin kelamının eşsizliği ve sonsuz hikmetlerindendir.

Bu ilk ayette hemen göze çarpıyor Rab kavramı. Tüm kâinatın, yarattıklarının efendisi ve onları terbiye eden Rab! Allah *(cc)* Kur'ân'ın temel mesajlarından biri olan rububiyetine delalet eden birçok ayet indirmiştir. Tüm bu ayetlerde kuldan istenen, Allah'ın, fiillerinde tevhid edilmesidir. Bu fiillerden biri de Allah'ın yaratma fiilidir.

İnsanı yarattıktan sonra dünya ve içindekileri yaratan ve hepsini insana amade kılan O'dur. Bunların hepsini insanoğlunun hizmetine sunmasının sebebi de yüce zatının tevhid edilmesidir:

Rab kavramı. Tüm kâinatın, yarattıklarının efendisi ve onları terbiye eden Rab! Allah Kur'ân'ın temel mesajlarından biri olan rububiyetine delalet eden birçok ayet indirmiştir.
Tüm bu ayetlerde kuldan istenen, Allah'ın, fiillerinde tevhid edilmesidir. Bu fiillerden biri de Allah'ın yaratma fiilidir.

"Onlara: 'Gökleri ve yeri kim yarattı, Güneş'i ve Ay'ı kim emrinize amade kıldı?' diye soracak olsan kesinlikle: 'Allah!' diyecekler. O hâlde, nasıl oluyor da (tevhidden şirke) çevriliyorlar?" [2]

"Şayet onlara: 'Kim onları yarattı?' diye soracak olsan hiç şüphesiz: 'Allah!' diyecekler. Nasıl da (tevhidden şirke) çevriliyorlar!" [3]

"De ki: 'Eğer biliyorsanız (söyleyin) yer ve içindekiler kime aittir?' 'Allah'a aittir.' diyecekler... De ki: 'Öğüt almaz mısınız?' De ki: "Yedi göğün ve büyük arşın Rabbi kimdir?' 'Allah' diyecekler... De ki: 'Korkup sakınmaz mısınız?' De ki: 'Her şeyin mülkünü/yönetimini elinde bulunduran kim? O her şeyi koruyup himaye ederken, kendisine karşı kimsenin himaye edilemeyeceği kimdir? Şayet biliyorsanız (söyleyin kimdir o)?' 'Allah.' diyecekler. De ki: 'Nasıl oluyor da böyle büyüleniyor (şirkle aldanıp hakka karşı geliyorsunuz)?' " [4]

"De ki: 'Görüşünüz nedir? (Söylesenize!) Allah kıyamet gününe kadar, geceyi üzerinize sürekli kılsa Allah'tan başka hangi ilah size aydınlık getirebilir? Dinlemez misiniz?' De ki: 'Görüşünüz nedir? (Söylesenize!) Allah, kıyamet gününe kadar, gündüzü üzerinize sürekli kılsa Allah'tan başka hangi ilah içinde dinleneceğiniz geceyi size getirebilir? Görmez misiniz?' İçinde dinlenesiniz ve Allah'ın lütfundan arayasınız diye sizin için geceyi ve gündüzü yaratması O'nun rahmetindendir. Umulur ki şükredersiniz." [5]

Tevhid ve şirkin, iman ve küfrün savaşı sürekli devam etmiştir. Müşrikleri çıkmaza sokan, akıllarını baştan alan mesele; Allah'ın *(cc)* yaratıcı olduğu, kendilerinin ise bu konuda aciz kalmalarıdır. Nitekim Kur'ân, onların azciyetini en basit örnekler üzerinden verir:

"Allah, bir sivrisineği ya da ondan daha üstün bir şeyi örnek olarak vermekten çekinmez. İman edenler (örneği duyunca) onun, Rablerinden gelen bir hakikat olduğunu bilirler. Kâfirler ise: 'Allah bu örneği vermekle ne murat etti?' derler. (Allah) o (örnekle) birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayet eder. (Hakikatte) onunla sadece fasıkları saptırır." [6]

"Ey insanlar! Bir örnek verildi, (dikkatle) dinleyin. Şüphesiz ki Allah'ı bırakıp da dua ettikleriniz, bir araya toplansalar bir sinek dahi yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey çekip alacak olsa onu (sineğin elinden) kurtaramazlar. İsteyen de zayıf kaldı, istenen de... Allah'a gerektiği gibi/şanına yakışır şekilde saygı göstermediler. (Allah'ın kudret ve yüceliğini gereği gibi anlayıp kavrayamadılar.) Şüphesiz ki Allah, (güç ve kuvvet sahibi olan) Kaviy, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz'dir." [7]

2. *29/Ankebût, 61*
3. *43/Zuhruf, 87*
4. *23/Mü'minûn, 84-89*
5. *28/Kasas, 71-73*
6. *2/Bakara, 26*
7. *22/Hac, 73-74*

"Allah'ın dışında veliler edinenin misali, kendisi için yuva edinen örümceğin durumu gibidir. Hiç şüphesiz evlerin en zayıfı, örümceğin evidir. Keşke bilselerdi." [8]

Seni de tefekküre çağırır Rabbin; kaldır kafanı, bak etrafına, düşün diye:

"De ki: 'Allah'a hamd, seçkin kullarına selam olsun.' Allah mı daha hayırlıdır, yoksa (Allah'a) ortak koştukları mı? (Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) gökleri ve yeri yaratan, sizin için gökten su indiren (Allah mı)? Ki o suyla, sizler için göz alıcı güzellikte bahçeler bitirdik. Siz, onun tek bir ağacını dahi bitiremezdiniz! Allah'la beraber başka bir ilah mı? (Hayır, Allah'tan başka ilah yok!) İşin aslı onlar, (başka varlıkları Allah'a denk tutup) sapan bir topluluktur. (Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) yeryüzünü yerleşke/yaşama alanı kılan, onun arasında ırmaklar yaratan, o (sarsılmasın diye dağlardan) kazıklar çakan, iki denizin arasına (birbirlerine karışmasınlar diye) engel koyan (Allah mı)? Allah'la beraber başka ilah mı? (Hayır, Allah'tan başka ilah yok!) İşin aslı onların çoğu bilmiyorlar. (Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) dua ettiğinde darda kalmışın duasına icabet eden, kötülüğü gideren ve sizleri yeryüzünün halifeleri kılan (Allah mı)? Allah'la beraber başka ilah mı? Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz. (Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) karanın ve denizin karanlıklarında size yol gösteren, rahmeti (olan yağmurdan önce) müjdeci olarak rüzgârları gönderen (Allah mı)? Allah'la beraber başka ilah mı? Allah, onların şirk koştuklarından yücedir. (Onlar mı daha hayırlıdır yoksa) yaratmayı ilkin başlatan sonra (dirilterek) onu tekrarlayacak olan, sizleri gökten ve yerden rızıklandıran (Allah mı)? Allah'la beraber başka ilah mı? De ki: 'Eğer doğru söylüyorsanız (içinde hiçbir şüphe olmayan kesin) kanıtınızı getirin.' " [9]

"Görmedin mi? Allah geceyi gündüze, gündüzü de geceye katar. Güneş'i ve Ay'ı emre amade kılmış, her biri belirlenmiş bir süreye doğru akıp gitmektedir. Şüphesiz ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. Bu, Allah'ın hakkın ta kendisi olması ve O'nun dışında dua ettiklerinizin batıl olması sebebiyledir. Şüphesiz ki Allah, (evet,) O (zatı ve sıfatları en yüce olan) El-Aliy ve (en büyük olan) El-Kebîr'dir. Size ayetlerinden bazısını göstermek için gemilerin Allah'ın nimetiyle denizlerde akıp gittiğini görmedin mi? Şüphesiz ki bunda, çokça sabreden ve çokça şükreden herkes için ayetler vardır." [10]

8. 29/Ankebût, 41

9. 27/Neml, 59-64

"Gökleri direksiz yaratmıştır. Siz onu görmektesiniz. Yeryüzü sizi sarsmasın diye (oraya dağlardan) kazıklar çakmış ve orada her canlıdan yaymıştır. Biz, gökten su indirmiş ve orada her güzel bitkiden çifter çifter yaratmışızdır. Bu, Allah'ın yarattığıdır. Gösterin (bakalım) O'nun dışında (iddia ettiğiniz şefaatçiler, veliler, salihlerin ruhları) neler yaratmış? (Hayır, öyle değil!) Bilakis zalimler, apaçık bir sapıklık içerisindedirler." [11]

"O (Allah) ki (her biri diğerinin üzerinde ve birbirine uyumlu) katmanlar hâlinde yedi gök yarattı. (Özünde merhamet sahibi olan) Rahmân'ın yaratmasında hiçbir uyumsuzluk/tutarsızlık göremezsin. İşte (yarattıkları ortada) çevir gözünü, bir açık/gedik görebilecek misin?" [12]

"Sonra (kusur aramak için) iki defa daha göz at. Göz hiçbir şey elde edememiş ve yorulmuş olarak sana dönecektir." [13]

"Sizin için yeryüzünü zelil (üzerinde yaşamaya elverişli) kılan O'dur. O'nun yollarında yürüyün ve rızkından yiyin. Diriliş O'nadır." [14]

"Üstlerinde saflar hâlinde dizilmiş ve kanat açıp kapayan kuşları görmüyorlar mı? Onları, (hava boşluğunda) Rahmân'dan başkası tutmuyor. Şüphesiz ki O, her şeyi görendir." [15]

"İçtiğiniz suyu gördünüz mü? Onu, buluttan siz mi indirdiniz, yoksa indiren biz miyiz? Şayet dileseydik onu, tuzlu-acı bir su yapardık. Şükretmeniz gerekmez mi?" [16]

"De ki: 'Görüşünüz nedir? (Söylesenize!) Şayet suyunuz yerin dibine geçse (kaybolsa) kim size kaynak suyu getirebilir?' " [17]

Yaratamayan, aciz olan, gözle görülmeyen mikroskobik canlılarla bile başa çıkamayan mı düzen-

10. 31/Lokmân, 29-31

11. 31/Lokmân, 10-11

12. 67/Mülk, 3

13. 67/Mülk, 4

14. 67/Mülk, 15

15. 67/Mülk, 19

16. 56/Vâkıa, 68-70

17. 67/Mülk, 30

Bugün tevhide davet eden ve O'nun yoluna hizmet ile çağıranların buraya dikkat etmesi elzemdir. Davete muhatap kitle ile ortak kabuller üzerinden davet yapmak da bunlardan biridir. Allah'ın yoktan var etmesi üzerinden tevhid anlatılmalı, Kur'ân'ın çizdiği yöntemin haricinde bir yönteme başvurulmamalıdır.

leyecek, idare edecek, huzur, güven, barış ve adalet getirecek? Yaratan kimse, bunları en güzel şekilde icra edecek olan da odur!

Konuya başka bir zaviyeden yaklaşalım. Allah *(cc)*, müşriklere daveti bu kavram üzerinden yapmıştır. Başka bir ifade ile tevhidi; yaratıcılığı üzerinden anlatmıştır. İnkâr edemedikleri için.

Bugün tevhide davet eden ve O'nun yoluna hizmet ile çağıranların buraya dikkat etmesi elzemdir. Davete muhatap kitle ile ortak kabuller üzerinden davet yapmak da bunlardan biridir. Allah'ın yoktan var etmesi üzerinden tevhid anlatılmalı, Kur'ân'ın çizdiği yöntemin haricinde bir yönteme başvurulmamalıdır.

Kur'ân, Allah'ın *(cc)* tevhid edilmesini kevni ayetler ve Allah'ın "yaratıcı" sıfatıyla beraber anlatır. İnsanı kendi yaratılışında, etrafındaki varlıkların eşsiz yaratılışında tefekküre davet eder. Bu yöntem dışında felsefe yapıp en girift meseleler üzerinden davet yapılması, zihinlerdeki soru işaretlerinin çoğalmasına, davetin amacından sapmasına sebebiyet verecektir.

Konunun başka bir zaviyesi de kendi dünyamıza yöneliktir. Allah'ın yaratıcılığı, kâinat ve içinde yarattıkları her an çevremizde bulunmaktadır ve Allah *(cc)*, Kur'ân'da tefekküre davet eder, demiştik. Peki, biz bunun hangi cihetindeyiz? Şu an bir nesil ellerimizde büyürken, etrafımızda da cahiliyeden bir umman varken bu konuya ne denli eğilim gösteriyoruz?

Çocuklarımız insan tabiatına uymayan suni/yapay bir ortamda yetişiyor. Kel, ölü ve beton şehirlerde... Tırmanacakları bir yokuş, merak edecekleri bir alan yok veya yok oluyor. Kafes kuşları gibiler. Alışıyor ve benimsiyorlar. Ya da biz zindan ehli gibi birer mahkûm gibiler... Artık burayı dünyası olarak kanıksıyorlar. Ne bahçesi, kırı, parkı ne de kuşları, böcekleri, çiçekleri var. Çağın dayattığı ne varsa onları seviyorlar, benimsiyorlar. Zevkleri ve beğenileri reklamlara veya çevresinde gördüğü gereçlere endeksli. Yenilen ve içilenleri ise hiç sormayın...

Görmediklerini kitaplardan öğreniyorlar. Ezberliyorlar hatta. Dopdolu, canlı ve civelek bir hayatları yok. O dolu dolu hayatları ya bizden öğreniyorlar ya da satır aralarından Fransız kalarak... Hasılı; tanımadan ve tatmadan yetişiyorlar.

Basit bir örnek verelim: Ağaçları sorsanız bugün Z kuşağına, acaba kaç tane ağaç türü tanırlar? Hâlbuki bu, Allah'ın yarattığı eşsiz güzelliklerden sadece bir tanesi.

Biraz daha açalım: Allah *(cc)*, tevhidi ağaç misali üzerinden anlatır.[18]

Ağacın bir oksijen kaynağı olduğunu biliriz. Kur'ân, ağaç ile oksijenin ilişkisine 1400 yıl önce işaret etmişti:

"O (Allah) ki yeşil ağacı size ateş (yakıtı) kılmıştır. Siz de ondan yakıyorsunuz."[19]

Ateşin varlığı oksijenle söz konusudur. Oksijeni üreten ağaçtır. Fotosentez yoluyla olan bu durum da

18. *"Allah'ın (tevhidi) nasıl örneklendirdiğini görmedin mi? Güzel söz (Lailaheillallah), kökü sabit, dalları ise gökyüzüne ulaşmış güzel bir ağaç gibidir. (O ağaç) Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir. İnsanlar öğüt alsınlar diye Allah onlara örnekler veriyor." (14/İbrahîm, 24-25)*

19. *36/Yâsîn, 80*

Çocuklara, yeni nesillere kendi yaşadığımız ve bizi mutlu eden şeyleri vermeye çalışmalı, ortamlarını ona göre şekillendirmeliyiz. İçlerinde Allah'ın yarattıkları üzerinden tefekkür olmalı; ilmek ilmek işlenmeli...

ağacın yeşil olmasına bağlıdır. Tutuşturulan her ateş, ağaçtan çıkan oksijenle yanar. Kur'ân, bunu asırlar öncesinde ortaya koymasına rağmen insanoğlu 18. yüzyılın sonunda bunun farkına varabilmiştir.

Hadislerde de güzel misaller ağaçtan verilir. Resûl *(sav)*, Müslim'in misalini hurma ağacı üzerinden verir.[20] Ayrıca savaşta olunsa dahi ağaçların kesilmesi yasaklanmıştır.[21] Hatta kıyamet saati olsa da eldeki bir fidanın dikilmesi tavsiye edilmiştir.[22]

Uzatabiliriz. Öncekiler -veya biz 90 kuşağı- ağacın gölgesinden, serinliğinden, yapraklarının melodisinden keyif alır. Bundan önceki nesiller çevre kültürü ile büyüdüler çünkü. Her birimize sorsalar, bahçe içinde bir ev ilk tercih olur. Bugün betonlaşan şehirlerle beraber betonlaşan nesiller ortaya çıkıyor. Şehirlerin ölü, beton hâle gelmesi kalplere, ruhlara da sirayet ediyor.

Kızılderili yazar Vasconcelos'un hâlihazırda liste başı olan bir romanı var: Şeker Portakalı. Romanda küçük Zeze'nin dostu portakal ağacıdır. Zeze daima gider, onunla konuşur. Sevindikçe, üzüldükçe, hangi duyguyu yaşıyorsa. Ağaç da onu dinliyor ve anlıyor gibidir. Ağaçla Zeze arasındaki bu dostluk, usta bir kalemle ifade edilir. Bizim de Zeze'ninki gibi anılarımız olmuştur. Konuştuğumuz, dertleştiğimiz. Fakat şimdi tabletlere, PC'lere, telefonlara mahkûm, onlarla dost olan bir nesil var.

Yine yakın zamanda okuduğum, Sandy Tolan isimli bir gazetecinin tarihsel bir romanı var: Limon Ağacı. İsrail işgal devletinin Filistin'i ihlal etmesini anlatır. İki karakter vardır. Biri Yahudi bir kadın. Diğeri Arap bir genç. Tamamen gerçek bir yaşantıdır. Eski evlerine Yahudilerin yerleşmesi/gasp etmesi anlatılırken, bahçedeki emektar limon ağacı üzerinden ailenin yaşadığı dram anlatılır.

Şimdi ise terk edilen bir yerdeki bir ağacın, bir hatıranın hiçbir kadri kıymeti yok. Suni, geçici şeylerle yaşanan kof mutluluklar var.

Çocuklara, yeni nesillere kendi yaşadığımız ve bizi mutlu eden şeyleri vermeye çalışmalı, ortamlarını ona göre şekillendirmeliyiz. İçlerinde Allah'ın yarattıkları üzerinden tefekkür olmalı; ilmek ilmek işlenmeli...

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

---

20. *Resûlullah (sav) buyurdu ki: "Ağaçların içinde bir çeşit vardır ki yaprağı düşmez. O ağaç Müslim'in benzeridir. Nedir o? Söyleyin." Oradakiler kırlardaki ağaçları saymaya başladılar. Abdullah (İbni Ömer) der ki "Bunun hurma ağacı olduğu hatırıma geldiyse de (söylemeye) utandım." Ondan sonra: "Ya Resûlullah, bize söyle nedir?" diye sordular. (Resûlullah): "Hurma ağacıdır." cevabını verdi. (Buhari, 131)*
21. *"... Sakın meyve veren ağacı kesme, imar edilen yeri yakıp yıkma, yeme ihtiyacı haricinde bir hayvanı kesme, bir hurmalığı/ağaçlığı yakma ve su altında bırakma..." (Muvatta, 982)*
22. *"Sizin elinizde dikeceğiniz bir fidan varken kıyamet kopacak olsa, kıyamet kopmadan onu ekmeye güç yetiriyorsa eksin." (Ahmed)*

Hikmet Parıltıları

Aişe annemiz *(r.anha)* şöyle demiştir:

"Amel defterinde çokça istiğfar görene müjdeler olsun!" [1]

Katade şöyle demiştir:

"Muhakkak ki bu Kur'ân, size hastalığınızı da şifasını da gösterir. Hastalığınız günahlarınız; şifası ise istiğfardır." [2]

Ebu Minhal şöyle demiştir:

"Kabirde olan kula istiğfardan daha sevimli bir komşu yoktur." [3]

1. *Camiu'l Ulumi ve'l Hikem*
2. *Camiu'l Ulumi ve'l Hikem*
3. *Camiu'l Ulumi ve'l Hikem*

KIBLENİN DEĞİŞME HADİSESİ

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.net

İnsanoğlu fıtratı gereği beğenilmeyi, onaylanmayı, sevilmeyi ve övülmeyi ister. Kınanmaktan ise asla hoşlanmaz. Davet sırasında Müslim'in kınama ile karşılaşması çok yüksek bir ihtimaldir. Böyle bir sonuç onu davette duraksamaya sevk edebilir. İşte Allah yaptığı uyarı ile mümini sakındırıyor.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûl'üne olsun.

Hicretin 2. senesinde yaşanan önemli olaylardan birisi de kıblenin değişmesi hadisesi idi. Bu emir ile beraber Medine'deki tüm fitne odakları bir anda harekete geçtiler ve kafa karıştırıcı propagandalara başladılar. Bunun üzerine Allah *(cc)* Bakara Suresi'nin 142-150. ayetlerini indirdi. Geçmiş yazılarımızda 144. ayete kadar incelemiştik. Bu yazımızda da geri kalan ayetleri incelemeye çalışacağız.[1]

"Andolsun ki (kendilerine Kitap verilenlere) tüm delilleri de getirsen (yine de) senin kıblene uymazlar. Sen de onların kıblesine uyacak değilsin. (Hakikat şu ki) onlar da birbirlerinin kıblesine uymuyorlar. Andolsun ki sana gelen ilimden sonra onların hevalarına/arzularına uyacak olursan kesinlikle zalimlerden olursun." [2]

Allah Resûlü *(sav)* Ehl-i Kitap'ın iman etmesini çok istiyordu. Özellikle kitaplarında kendi sıfatlarından bahsedilmesi iman beklentisini daha da

1. *Bakara Suresi'nde yer alan ayetlerle ilgili zikredeceğimiz değerlendirmeler, Halis Hoca'mızın bu ayetlere yaptığı tefsirlerden özetlenmiştir.*
2. *2/Bakara, 145*

artırmıştı. Peygamber, Mescid-i Aksa'ya yönelirken Kâbe'ye dönme isteği olmakla beraber, Mescid-i Aksa'yı kıble edinmesi nedeniyle Ehl-i Kitap ile arasında bir ülfet olacağını düşünüyordu. Allah'ın *(cc)* kıble emri gelince hem çok sevindi hem de umut ettiği ülfet ihtimali ortadan kalktığı için üzüldü. Bunun üzerine Allah, Peygamber'ine Ehl-i Kitap'ın iman etmemesinin asıl sebebini zikrederek teselli verdi.

Delil getirerek şüphe ehlini ikna etmek mümkündür. Ancak Ehl-i Kitap şüphe etmiyordu. İnat ediyordu. Kıskançlıkları ve hasetleri nedeniyle Peygamber'e *(sav)* iman etmiyorlardı. Onlara ve onlar gibilere yapabilecek herhangi bir şey yoktur.

İlim talebesi insanları değil, Rabbini razı etmekle mükelleftir. Allah senin karşında ise kalabalıkların sana faydası ne?
Sen Rabbini razı et! Kalplerin hâkimi olan Allah gerekirse insanların kalbine senin sevgini yerleştirecektir.

İlim Ehlinin İki Fitnesi: Sultanlar ve Kalabalıklar

Allah *(cc)* Peygamber'ine *(sav)* "Andolsun ki sana gelen ilimden sonra onların hevalarına/arzularına uyacak olursan kesinlikle zalimlerden olursun" hitabını yöneltiyor. Aslında hitap Peygamber'e olmakla beraber asıl itibari ile İslam ümmetinedir. Çünkü Allah Resûlü'nün böyle bir meylinin olması mümkün değildir.

Öyleyse mümin, elindeki hakka tabi olmalı, zandan ibaret olan heva ve heveslerin etkisi altına girmemelidir. Aksi hâlde Kur'ân'da en çirkin şekilde vasıflandırılan kişilerin sınıfından olması an meselesi hâline gelir:

"Onlara, ayetlerimizi verdiğimiz kişinin durumunu anlat. O, ayetlerimizden sıyrılmış, (derken) şeytan onu kendisine uydurmuş ve (bütün bunların neticesinde) azgınlardan olmuştu. Şayet biz isteseydik onu (kendisine verdiğimiz ilim ve deliller sayesinde) yüceltirdik. Fakat o, dünyaya meyletti ve hevasına/arzusuna uydu. Onun misali, üzerine gitsen de dili dışarıda soluyan kendi hâline terk etsen de dili dışarıda soluyan köpek gibidir. Bu, ayetlerimizi yalanlayan topluluğun misalidir. İyice düşünsünler diye kıssaları anlat." [3]

"Tevrat'la yükümlü kılındıkları hâlde onun gereklerini yerine getirmeyenlerin misali, koca koca kitapları yüklenen (fakat içinde yazanları anlamayan ve/veya yaşamayan) eşeğin misali gibidir. Allah'ın ayetlerini yalanlayan bir topluluğun misali ne kötüdür. Allah, zalimler topluluğunu hidayet etmez." [4]

Cahil birisinin zanna tabi olması kötüdür. Ancak ilim ehlinin böyle davranması kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çirkin bir davranıştır.

Âlimlerin, hakka rağmen heva ve hevese tabi olmaları iki büyük fitneye düşmeleri nedeniyledir. İlki sultanların fitnesidir. Âlimler yöneticiler ile içli dışlı olunca bazı ayrıcalıklar elde ederler. Bununla beraber Allah'ın sınırlarını çiğnemeye en yakın taife sultanlar olduğu için âlimlere ciddi vazifeler düşer. Ya uyarı yapar ve dünyalıklardan mahrum olurlar ya da hakkı ketmedip ahiretlerini heba ederler.

Âlimler genellikle sultanların fitnesinden bahsetmiş; ama halkın fitnesine çok değinmemişlerdir. Hâlbuki önceki asırlarda da günümüzde de ilim talebelerinin ayaklarını tebaaları kaydırmaktadır.

Örneğin ilim ehli yeni bir vakıa ile karşılaşıyor ve karar vermesi gerekiyor. Yapması gereken, elindeki hakka bakması ve ona göre insanları yönlendirmesidir. Ancak ilim ehli -Allah'ın *(cc)* rahmet ettikleri müstesna- ilk önce kamuoyu yoklaması yapıyor, sonra görüşünü açıklıyor.

İlim talebesi insanları değil, Rabbini razı etmekle mükelleftir. Allah senin karşında ise kalabalıkların sana faydası ne? Sen Rabbini razı et! Kalplerin hâkimi olan Allah *(cc)* gerekirse insanların kalbine senin sevgini yerleştirecektir.

3. *7/A'râf, 175-176*
4. *62/Cuma, 5*

Hak, hiç kimsenin hevasına tabi olmaz. Hakka tabi olunur:

"Şayet hak, onların hevalarına/arzularına uysaydı kuşkusuz gökler, yer ve ikisi içindekiler fesada uğrardı. (Hayır, öyle değil!) Bilakis biz, onlara zikirlerini (onlara kendilerini tanıtan ve izzete ulaştıracak Kitab'ı) verdik. (Fakat) onlar zikirlerinden yüz çevirmektedirler." [5]

İlim talebesi sultanların ve kalabalıkların fitnesinden sakınarak dünya ve ahiretini kurtarmalı, yerin ve göğün fesadına iştirak etmemelidir.

"Kitap verdiklerimiz öz evlatlarını tanıdıkları gibi onun (Allah'ın Resûlü olduğunu) biliyorlar. (Buna rağmen) onlardan bir grup bile bile hakkı gizliyor. Hak, Rabbinden (gelendir). (Öyleyse) sakın şüpheye düşenlerden olma!" [6]

146. ayette Ehl-i Kitap'ın bildikleri hususun ne olduğu ihtilaflıdır. Bazıları Peygamber'in *(sav)* bazıları da kıble meselesinin kastedildiğini söylemişlerdir. Racih olan, Ehl-i Kitap'ın Allah Resûlü'nü oğullarını tanıdıkları gibi tanımalarıdır.

İnsan sürekli çocuğu ile vakit geçirdiği için evladını başkaları ile karıştırması mümkün değildir. Ehl-i Kitap da Kitaplarında Allah Resûlü'nün *(sav)* vasıfları ile o kadar içli dışlı idiler ki Peygamber'i gördükleri anda gerçeği fark ettiler. Ancak inat ve hasetleri onları iman etmekten alıkoydu.

Kitap'ı iyi bilen ve inat, haset gibi hastalıklardan kendisini arındıran Yahudi Abdullah Bin Selam, Allah Resûlü'nü *(sav)* gördüğü anda iman etti. Hatta Ömer *(ra)* ona "Sen gerçekten oğlunu tanıdığın gibi Peygamber'i de tanıyor musun?" diye sorunca şöyle cevap verdi: "Oğlumun annesi kötü bir iş yapmış olabilir. Ancak Muhammed'in peygamber olduğunda şüphe yok!"

147. ayette ise Rabbimiz yine Peygamber'i *(sav)* üzerinden bize hitap etmektedir. Çünkü Allah Resûlü'nün şüphecilerden olması mümkün değildir. Bu tarz ayetler başka yerlerde de karşımıza çıkmaktadır:

"Ey Nebi! Allah'tan korkup sakın, kâfirlere ve münafıklara itaat etme! Şüphesiz ki Allah, (her şeyi bilen) Alîm, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir." [7]

"De ki: 'Gökleri ve yeri yoktan var eden Allah iken, O doyurur ama (kimse tarafından) doyurulmaz iken Allah'tan başkasını mı veli edinecekmişim?' De ki: 'Şüphesiz ki ben, Müslimlerin/şirki terk ederek tevhid ile Allah'a yönelen kulların ilki olmakla emrolundum.' Ve "Sakın müşriklerden olma." (denildi.)" [8]

Müslim'in karşısına çıkan her şüphenin kaynağı şeytandır. Bu nedenle mümin aslında şüpheyi zikreden şahısla değil, asırların tecrübesi şeytanla mücadele etmektedir:

"Allah'ın adının anılmadığı (hayvanlardan) yemeyin. (Çünkü) o kesin bir fısktır. Şüphesiz ki şeytanlar, sizinle tartışmaları için dostlarına (böylesi şüpheleri) fısıldarlar. Şayet onlara itaat edip (leş hayvanların helal olduğuna ve yenebileceğine inanırsanız) hiç şüphesiz müşriklerden olursunuz." [9]

Bu sebeple Müslimler şüphelere karşı çok uyanık olmalı, kapıyı hiç aramamalıdır. Çünkü şüphenin bir kez girdiği kalp, çok zor ıslah olur.

"Herkesin yöneldiği bir yönü/kıblesi mutlaka vardır. (Öyleyse) hayırlarda yarışın. Nerede olursanız olun Allah sizi bir araya toplar. Şüphesiz ki Allah, her şeye kadîrdir." [10]

Kıble meselesi zihinlerde şüphe tohumları ekilmesine neden olmuştu. Allah *(cc)* müminlere şüphelerden korunmak için umumi bir çıkış yolu gösteriyor: Hayırda acele etmek.

Müslim; kulaklarını, kalbini ve zihnini şüphelere açık bir hâle getirmek yerine hayırlı amellere yönelmelidir. Okuduğu, gördüğü ve duyduğu her hayra koşmalı; Rabbi katında derecelerini yükseltecek ameller peşinde ömrünü bereketlendirmelidir.

Allah *(cc)* ayetin sonunda, kıble vesilesi ile haşr gününe dikkat çekmektedir. Nasıl ki Müslimler, Rablerinin bir emri ile bir kıbleye doğru yöneliyorlar, aynı şekilde kıyamet gününde de bir emirle Rablerinin huzurunda kıyamda duracaklardır.

5. *23/Mü'minûn, 71*
6. *2/Bakara, 146-147*
7. *33/Ahzâb, 1*
8. *6/En'âm, 14*
9. *6/En'âm, 121*
10. *2/Bakara, 148*

Zalim olanların hücceti ortadan kaldırılsa da onların inadı devam eder. Zaten ayetlerle cevaplarını alan Yahudiler yeni şüpheler ortaya atarak fitneci karakterlerinin gerektirdiğini yapmayı sürdürdüler.

"Nereden çıkmış olursan ol (namaz kılarken) yüzünü Mescid-i Haram'a çevir. Şüphesiz ki bu (kıble emri), Rabbinden gelen bir haktır. Ve Allah yaptıklarınızdan gafil değildir. Nereden çıkmış olursan ol yüzünü Mescid-i Haram yönüne çevir. Siz de nerede olursanız olun yüzünüzü Mescid-i Haram yönüne çevirin. (Böyle yapın ki) zulmedenler dışında insanların sizin aleyhinize kullanacakları bir delilleri olmasın. Onlardan korkmayın. Yalnızca benden korkun ki size olan nimetimi tamama erdireyim. (Böylece) hidayete eresiniz." [11]

Allah'ın *(cc)* ilki Bakara Suresi'nin 144. ayetinde, diğer ikisi de aynı surenin 149 ve 150. ayetlerinde olmak üzere aynı emri niçin tekrar ettiği hususunda âlimler ihtilaf etmişlerdir. Âlimlerin geneli, tekrarların tekit için değil, yeni manalar ifade etmek amacıyla yapıldığını söylemişlerdir.

Allah *(cc)* 150. ayette kıble değişiminin bir hikmetinin de şüphecilerin ileri sürdüğü bir hücceti ortadan kaldırmak olduğunu söylemektedir. Yahudiler "Muhammed hem bizim kıblemize yöneliyor hem de dinimize muhalefet ediyor." diyorlardı. Allah kıbleyi değiştirerek onların şüphelerini izale etti. Bununla birlikte Rabbimiz bir hakikati daha hatırlatıyor: Zalim olanların hücceti ortadan kaldırılsa da onların inadı devam eder. Zaten ayetlerle cevaplarını alan Yahudiler yeni şüpheler ortaya atarak fitneci karakterlerinin gerektirdiğini yapmayı sürdürdüler.

Allah *(cc)* müminlere "Onlardan korkmayın. Yalnızca benden korkun" diye hitap ediyor. Bu kalıp bazen cihadla alakalı ayetlerde bazen de burada olduğu gibi davete taalluk eden yerlerde karşımıza çıkıyor. Cümlenin cihad ile alakası açıktır. Bununla birlikte davet meselesi izaha muhtaçtır:

İnsanoğlu fıtratı gereği beğenilmeyi, onaylanmayı, sevilmeyi ve övülmeyi ister. Kınanmaktan ise asla hoşlanmaz. Davet sırasında Müslim'in kınama ile karşılaşması çok yüksek bir ihtimaldir. Böyle bir sonuç onu davette duraksamaya sevk edebilir. İşte Allah *(cc)* yaptığı uyarı ile mümini sakındırıyor.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

11. *2/Bakara, 149-150*

NASLAR IŞIĞINDA KÖPEK VE DOMUZUN NECİSLİĞİ MESELESİ

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

Cumhuru ulema domuzu necis kabul etmiştir. İmam Malik ve Şevkani, yukarıdaki mezkûr asıllara dayanarak domuzu yemenin haram olduğunu, ancak necasetine dair bir delil olmadığını söylemişlerdir. Bir şeyin haram olması onun necis olduğu anlamına gelmez. Haramlık ayrı, necaset ayrı şeylerdir. Nice haram kılınan/yasaklanan şey temizdir. Resim yasaklanmıştır, ama necis değildir. Putlar ve fal okları yasaklanmıştır, ama necis değildir...

Allah'ın adıyla.

Allah'a *(cc)* hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun!

Aşağıda okuyacağınız makale, şu an yayına hazırlamış olduğumuz fıkıh çalışmasından bir bölümdür. Henüz taharet/temizlik kitabının bitmiş olduğu bu çalışmanın, kısa sürede tamamlanmayacağı, bu sebeple çalışmanın bir bölümünü dergide yayınlayarak, başta ilim talebeleri olmak üzere tüm Müslimlerin dikkatine sunmayı uygun buldum.

Şüphe yok ki; amelî anlamda tabi olduğumuz usul (hadis ehlinin usulü), tercihleri mutlaklaştırıp mezhepleştirmek yerine, delilleri mutlaklaştırıp nassa/delile ittibayı öne çıkarmaktadır. Bu usulde nas/delil, canlı bir kaynaktır ve her gelen ilim talebesi o kaynaktan beslenmektedir. Allah Resûlü'nün *(sav)* ifadesiyle "nice fıkıh taşıyıcısı kendinden daha fakih olana" bu nebevi mirası devredebilmekte, böylece fıkhetme donuklaşmadan, nesilden nesile aktarılabilmekte, canlılığını korumaktadır.

Bu kısa açıklamadan sonra sizi makaleyle baş başa bırakıyorum. Doğrular Allah'tan *(cc)* ve Resûl'ünden *(sav)*; yanlışlar nefsimden ve şeytandandır.

Canlı Olan Hayvanlarda Aslolan Temiz Olmalarıdır

Yüce Allah, hayvanları insan için yaratmış ve onun istifadesine sunmuştur:

"İnsanı bir nutfeden/meniden yarattı. (Bir de ne göresin!) O (insan, yaratıcısına karşı) apaçık bir düşman kesilivermiş. Ve hayvanları da (O) yarattı. Onlarda sizi ısıtacak (yünlerinden giysiler) ve (başkaca) faydalar vardır. Ve onlardan yersiniz. Sabah saldığınızda da akşam (geri) getirdiğinizde de sizin için onlarda (seyre değer) bir güzellik vardır. Ağırlıklarınızı yüklenir, canınızın yarısı telef olmadan erişemeyeceğiniz beldelere taşırlar. Şüphesiz ki Rabbiniz, (pek şefkatli olan) Raûf, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir. Binesiniz ve süs olsun diye atlar, katırlar ve merkepler yarattı. Ve sizin bilmediğiniz şeyler yaratmaktadır." [1]

Aslolan, canlı hayvanların temiz olmasıdır. Bir hayvanın etinin haram kılınması dahi, onun necis olduğu anlamını taşımaz.
Zira bir şeyin haram olması başka, necis olması başka bir şeydir.

Aslolan, canlı hayvanların temiz olmasıdır. Bir hayvanın etinin haram kılınması dahi, onun necis olduğu anlamını taşımaz. Zira bir şeyin haram olması başka, necis olması başka bir şeydir. Örneğin, Allah Resûlü *(sav)*, ehli/evcil eşeğin etinin yenmesini yasaklamıştır:

1. *16/Nahl, 4-8*

Enes *(ra)* şöyle demiştir:

"Resûlullah Hayber'i fethettiğinde şehrin dışında bir takım eşekler ele geçirdik. Bunlardan bir kısmını pişirdik. Derken Resûlullah'ın habercisi: 'Allah ve Resûl'ü, eşek etini size yasaklamaktadır. Bu etler şeytanın işinden bir pisliktir!' diye seslendi. Tencerede kaynatılan etler hemen döküldü." [2]

Bununla birlikte Müslimler eşeğe binmiş, ona yük yüklemişlerdir. Ne Kur'ân ne de sünnet, eşeğe temas edenin yıkanmasını/temizlenmesini emretmiştir. Demek ki bir hayvanın etinin haram olması o hayvanın necis olduğu anlamına gelmez. Evet, bir şeyin necis olması, onun haram olduğunun delilidir. Çünkü Allah *(cc)* habis/pis/necis olanı haram kıldığını belirtmiştir:

"... Temiz şeyleri helal, pis (habis) şeyleri haram kılar..." [3]

Ancak her haram, necis değildir. Haramlığına dair sahih ve sarih nas olduğu gibi, necis olduğuna dair aynı şekilde sahih ve sarih naslara ihtiyaç vardır.

Köpek ve Domuz Necis midir?

Yukarıda zikredilen asla göre köpek ve domuz da dâhil, tüm canlı hayvanların temiz olması gerekir. Konunun tafsilatına girmeden önce bir noktayı açıklığa kavuşturmak isteriz: Bu konuda, 2018 yılına kadar Şafii ve Hanbeli mezhebine ittibaen köpek ve domuzun ayni necaset olduğunu kabul ediyorduk. Daha yerinde bir ifadeyle bu konudaki delillerin çeşitliliği ve deliller arasındaki nesh iddiaları nedeniyle, Şafii ve Hanbeli mezhebini taklit ediyorduk. Ki; bize kapalı kalan her meselede temel ve uygulamalı eğitimimiz Şafii mezhebi olduğundan İmam Şafii'yi veya Ehl-i Hadis usulünü temsil ettiğinden İmam Ahmed'i taklit ettiğimiz, kardeşlerimizin ve öğrencilerimizin malumudur.

Daha sonra yaptığımız araştırma ve konu hakkında varit olan delillerin tamamını inceledikten sonra; bu konu hakkında fıkhi tercihimizi değiştirdik... Hadis imamlarından Buhari *(rh)* ve mezhep imamlarından Malik, Ebu Hanife ve Davud-i Zahirî'nin tercih ettiği gibi köpeğin; Malik ve Şevkani'nin tercihi üzere de

2. *Buhari, 4198; Müslim, 1940*
3. *7/A'râf, 157*

domuzun temiz olup necis olmadığına kanaat ettik. Bu kısa açıklamadan sonra konunun tafsilatına geçebiliriz.

Köpeğin Necis Olması

Köpekle ilgili varit olan naslara baktığımızda delilleri şöyle tasnif edebiliriz:

a. Eğitilmiş av köpeğinin, ağzıyla tuttuğu yiyeceği helal kılan naslar

"Sana, kendilerine neyin helal kılındığını soruyorlar. De ki: 'Temiz şeyler size helal kılındı. Allah'ın size öğrettiği şekilde yetiştirdiğiniz av hayvanlarının yakaladıkları da (helal kılındı). Onların sizin için tuttuklarını Allah'ın adını anarak yiyin. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk görendir.' " [4]

Adiyy b. Hatim anlatıyor:

"Allah Resûlü'ne:

— Biz bu köpeklerle avlanan bir topluluğuz. (Bunun hükmü nedir?) diye sordum. Dedi ki:

— Eğitilmiş köpeğini saldığında ve üzerine Allah'ın adını andığında onun senin için yakaladığını -öldürmüş olsa da- ye. Ancak köpek o avdan yemişse bu durumda ondan yeme. Çünkü avı sadece kendisi için tutmuş olmasından korkarım. Şayet onun dışında başka köpekler de ava karışırsa ondan yeme." [5]

Köpek, avını ağzıyla yakalar ve sahibine getirir. Köpekle avlanmak Asr-ı Saadet'te yaygın olmasına rağmen, ne Kur'ân ne de sünnet, köpeğin temas ettiği avın yıkanmasını emretmiştir.

b. İhtiyaç haricinde köpek edinmeyi yasaklayan naslar

"Kim, ne av ne çobanlık ne de tarla için olmayan bir köpeği yanında tutarsa her gün sevabından iki kırat eksilir." [6]

"Resûlullah köpeklerin öldürülmesini emretti. Daha sonra 'Halkın köpeklerle bir sıkıntısı yok.' buyurdu ve av köpeği ile çoban köpeğine izin verdi." [7]

Görüldüğü gibi köpek edinmek ihtiyaç olmadığı takdirde yasaklanmıştır. Köpeğin parayla alınıp satılması nehyedilmiş ve ihtiyaç olmaksızın köpek edinilen yere melek girmeyeceği belirtilmiştir:

Ebu Mesud el-Ensari'den şöyle rivayet edilmiştir:

"Allah Resûlü köpek satıp ücret almayı, zina kazancını ve kâhinlik ücretini nehyetmiştir." [8]

Aişe *(r.anha)* anlatıyor:

"Cibril, bir vakitte buluşmak üzere Resûlullah ile sözleşmişti. O vakit geldi, fakat Cibril gelmedi. Resûlullah'ın elinde bir değnek vardı. Onu elinden atıp 'Allah vaadinden dönmez ve elçileri de dönmez!' buyurdu. Sonra etrafına bakındı. Tam o sırada sedirinin altında bir köpek yavrusu gördü. Bunun üzerine:

— Ey Aişe! Bu köpek yavrusu buraya ne zaman girdi?' diye sordu. Aişe:

— Vallahi, bilmiyorum! dedi.

Resûlullah hemen emir verdi, köpek oradan çıkarıldı. Bunun üzerine Cibril geldi. Resûlullah:

— Bana söz verdin. Ben de oturup bekledim. Fakat sen gelmedin, buyurdu. Bunun üzerine Cibril:

— Benim gelmeme, evinde bulunan köpek engel oldu. Biz, içinde köpek ve suret bulunan eve girmeyiz, dedi." [9]

Av veya koruma için köpek edinen kimse, o köpeğe temas edecek, köpeğin temas ettiği yerlere oturacak, belki orada namaz kılacaktır. Bunların her birinin çokça yaşanma ihtimali olmasına rağmen Kur'ân ve sünnette buna dair bir uyarı yapılmamıştır. Öyle ki Allah Resûlü *(sav)* döneminde köpekler mescide girer, fakat onlara müdahele edilmezdi.

İbni Ömer *(ra)* anlatıyor:

"Resûlullah zamanında köpekler, mescide girer çıkar, hatta işerdi. Bundan dolayı (mescidi yıkamak için) hiç su serpmezlerdi." [10]

Köpek olan yere meleğin girmiyor olması, köpeğin necis olduğunun delili olmaz. Zira melek, resim olan eve de girmez. Bu, resmin necis olduğu anlamını taşımaz.

---

4. *5/Mâide, 4*
5. *Buhari, 5483; Müslim, 1929.*
6. *Buhari, 2322; Müslim, 1575*
7. *Müslim, 1573*
8. *Buhari, 2237; Müslim, 1567*
9. *Müslim, 2104*
10. *Buhari, 174*

c. Köpeğin ağzıyla dokunduğu kabın yedi defa yıkanması ve toprakla temizlenmesi

"Birinizin kabından köpek su içerse o kişi kabı yedi kere yıkasın." [11]

"Sizden birinizin kabını köpek yaladığı zaman kabın temizlenmesi, birincisi toprakla olmak üzere yedi defa yıkamasıdır." [12]

Köpeğin, ağzını daldırdığı kabın yıkanması emredilmiştir. Hiç şüphesiz bu Allah Resûlü'nün emridir ve bize düşen onun *(sav)* emrine ittiba etmektir. Burada zorunlu olarak sormamız gereken bir soru vardır:

Köpek olan yere meleğin girmiyor olması, köpeğin necis olduğunun delili olmaz.
Zira melek, resim olan eve de girmez. Bu, resmin necis olduğu anlamını taşımaz.

"Köpeğin, ağzını daldırdığı kabın yıkanması, köpeğin ağzının veya köpeğin kendisinin necis olduğunu mu gösterir?"

Bu nassı tek başına ele aldığımızda, bu soruya "Evet" demek durumunda kalırız. Şöyle bir akıl yürütme yaparız: "Köpeğin ağzı veya kendi necis olmasa, niye dokunduğu kabın yıkanması emredilsin ki?"

Ancak bir konuda hakka isabet etmenin yolu, o konu hakkındaki tüm nasları bir araya toplamakla mümkündür!

11. *Buhari, 172; Müslim, 279*
12. *Müslim, 280*

İmam Buhari bu soruya cevap sadedinde dört ayrı hadisi aynı bab başlığı altında zikretmiştir:

"Birinizin kabından köpek su içerse o kişi kabı yedi kere yıkasın." [13]

"Bir adam, susuzluktan ıslak toprağı (çamuru) yalayan bir köpek gördü. Ayakkabısı ile köpeğe (kuyudan) su çıkarıp, susuzluğunu giderinceye kadar köpeğe su içirdi. Allah da onun bu yaptığını kabul ederek kendisini cennete koydu." [14]

"Resûlullah zamanında köpekler, mescide girer çıkar, hatta işerdi. Bundan dolayı (mescidi yıkamak için) hiç su serpmezlerdi." [15]

Adiyy b. Hatim şöyle demiştir:

"Resûlullah'a (av köpekleri hakkında) soru sordum, o da bana şöyle cevap verdi:

— Eğitilmiş köpeğini ava gönderirsen ve köpek avı öldürürse o avı ye. Şayet köpek o avdan yerse sen yeme, çünkü (bu durumda) köpek, avı kendisi için tutmuştur. Ben şöyle dedim:

— Ben köpeğimi gönderdiğimde yanında başka bir köpek daha bulursam (ne yapayım)? Resûlullah:

— O avı yeme. Çünkü sen yalnızca kendi köpeğin için (onu gönderirken) besmele çektin, başka bir köpek için besmele çekmedin, dedi." [16]

Buhari, köpekle alakalı olarak dört ayrı hadisi zikretmekle şunu söylemiştir:

"Köpeğin ağzıyla dokunduğunun yıkanmasının emredilmesi, onun ağzının veya tüm bedeninin necis olduğu anlamına gelmez."

Şayet öyle olsa ayakkabıyla su içirmek, köpeğin mescide girmesi veya ağzıyla tuttuğu av yasaklanırdı. Bunlara izin verilmesi, köpeğin ve ağzının necis olmadığını gösterir.

Burada akla şu soru gelebilir: "Madem köpeğin ağzı ve bedeni necis değil! Öyleyse dokunduğu kabın yedi defa yıkanmasının hikmeti nedir?"

Bu taabbudi bir emirdir. Yani şeriat öyle emret-

13. *Buhari, 172*
14. *Buhari, 173*
15. *Buhari, 174*
16. *Buhari, 175*

miştir, biz de bu emri yerine getiririz. Elbette bunda Allah'ın *(cc)* bildiği, bizim bilmediğimiz sayısız hikmet vardır. Bu hikmetlerden birini, bilim, köpeğin ağzındaki bir bakteri ile açıklamaktadır. Bu bakteri insana nadiren bulaşır. Fakat bulaşma olduğu takdirde %30 gibi yüksek bir oranda ölümle sonuçlanmaktadır. Ya da hastalar kol veya bacak gibi organlarını kaybetmektedir.[17]

Bu emrin taabbudi oluşunun bir başka delili de, şeriatta bir benzerinin olmayışıdır. Hayız kanı, insan dışkısı, sidik... daha ağır necasetler olmasına rağmen, bir defa yıkanır ve yıkamada toprak -bugün temizlik malzemeleri olarak- kullanılmaz. Bu da köpeğin ağzıyla dokunduğu şeyin necis olduğundan değil, taabbuden yıkandığını gösterir.

Şöyle bir itiraz öne sürülebilir:[18]

"Allah Resûlü bazı lafızlarda 'Sizden birinin kabı temizdir. Köpek ondan içtiğinde, içindekini döksün ve kabı yedi defa yıkasın. İlk yıkamayı toprakla yapsın.'[19] buyurmaktadır.

Hadisten anlaşılan, köpek dokunmadan önce kabın temiz olduğu, dokunduktan sonra -ima yoluyla da olsa- kabın pis/necis olduğudur. Ayrıca kabın içindekilerin dökülmesi emredilmiştir. Şayet yiyecek/içecek necis olmasa, içindekilerin dökülmesi emredilmezdi. Allah Resûlü yemeğin/içeceğin zayi edilmesini emretmez."

Buna binaen şunu söyleyebiliriz: Bir şeyin temizlik vasfı, zıttının necaset olduğu anlamına gelmez. Şer'i ıstılahta temizlik/taharet lafzının kullanımına baktığımızda bunu görürüz:

"... Şayet cünüp olursanız (gusülle) temizlenin..." [20]

"(Hayız bitip) temizleninceye kadar (cima etmek için) onlara yaklaşmayın..." [21]

Yüce Allah cünüp ve hayızlı olanlara temizliği/ tahareti emretmiştir. Ancak bu, temizlenmeden önce necis oldukları anlamına gelmemektedir. Zira Allah Resûlü *(sav)* müminin necis olmayacağını belirtmiştir:

17. *UpToDate, 98717*
18. *Bk. Fethu'l Bari, 172 numaralı hadis şerhi*
19. *Müslim*
20. *5/Mâide, 6*
21. *2/Bakara, 222*

Ebu Hureyre'den *(ra)* rivayet edildiğine göre: "Kendisi, cünüp olduğu bir sırada Medine sokaklarının birinde, Allah Resûlü ile karşılaşır. Allah Resûlü'nden gizlenip uzaklaşır ve gusül abdesti alıp geri döner. Allah Resûlü:

— Ey Ebu Hureyre! Neredeydin? diye sorar. O da:

— Cünüp idim, temiz olmadan seninle birlikte oturmak istemedim, diye cevap verir.

Bunun üzerine Allah Resûlü, 'Subhanallah! Müslim asla necis olmaz' der." [22]

Yine Allah Resûlü *(sav)*:

"Misvak, ağız temizliği ve Rabbin rızasıdır."[23] buyurmuştur.

Misvak ağzı temizler, ağız için taharettir/temizliktir. Ancak hiç kimse misvaklanmadan önce ağzın necis olduğunu söylemez, söylememiştir.

Öyleyse köpek dokunmadan önce kabın temiz oluşu, köpek dokunduktan sonra onun necis olduğu anlamına gelmemektedir. Zira şer'i ıstılahta temizin zıttı necis değildir.

İçindekilerin dökülmesinin emredilmesine gelince;

Bu lafız "فَلْيُرِقْهُ/fe'l yurikhu" hadis imamlarınca şaz kabul edilmiştir.

Hadisi rivayet eden İmam Nesai[24]: "Hiç kimsenin bu lafızda Ali b. Mushir'e tabi olduğunu görmedim." demiştir. Bu da "kabın içindekileri dökme" lafzında Ali b. Mushir'in *(rh)* yalnız kaldığı (teferrüd) ve kendisinden daha sika olanlara muhalefet ettiği için bu lafzın şaz olduğu anlamına gelir.

Aynı şekilde Hamza el-Kinani, İbni Abdulberr, İbni Münde gibi muhaddisler de bu lafzın şaz olduğunu ifade etmişlerdir.[25]

Denilebilir ki; İmam Müslim'in *(rh)* "dökme" lafzını usulen rivayet ettiği hadislerde zikretmesi, onun yanında bu lafzın şaz olmadığını gösterir.

Bu durum; çoğunluğun İmam Müslim'e *(rh)* muhalefet ettiği ve bu lafzın muhaddisler arasında ihtilaf

22. *Buhari, 283; Müslim, 371.*
23. *Nesai, 5*
24. *Nesai, 66*
25. *Bk. Fethu'l Bari, 172 numaralı hadis şerhi*

edilen bir lafız olduğu, ihtilaf üzerine kat'i hüküm bina edilmeyeceği gerçeğini değiştirmemektedir.

Sonuç

• Köpekle ilgili tüm nasların bir araya toplanması ve bir bütünlük içinde nasların değerlendirilmesi gerekmektedir.

• Tüm nasları bir arada değerlendirme yöntemi (cem); bazı nasların bazılarını neshettiği (nesh) veya bazı nasların bazılarına tercih edilmesi gerektiği (tercih) metodundan daha evlâdır. Zira cem metodunda tüm naslarla bir arada amel etmek vardır. Nesh ve tercih metodunda ise bir kısım nasla amel etmek vardır. Kaldı ki, bazı nasların bazılarını nesh ettiği iddiası hiçbir şüpheye yer bırakmayan kat'i delile dayanmalıdır. Çünkü; nasların tümüyle amel etme zorunluluğu kat'i naslarla sabit olmuştur. Bir kısmıyla ameli iptal eden her yaklaşım, aynı kuvvette kat'i delillere dayanmalıdır.

• Tüm nasları bir araya topladığımızda; İmam Malik, İmam Ebu Hanife *(rh)*, İmam Buhari gibi âlimlerin tercihlerinin daha isabetli olduğunu ve köpeğin necis olmadığını; aynı şekilde ağzını daldırdığı kabın, yani artığının necis olmadığının -Ebu Hanife necis kabul eder- delil yönünden tercihe şayan olduğunu görürüz. Allah *(cc)* en doğrusunu bilir.

Yüce Allah, domuz etini yemeyi haram kıldıktan sonra, onun rics olduğunu beyan eder. Ancak rics, bir şeyin necis olmasına değil, pis olmasına delalet eder.
Şöyle ki; *"rics"* kelimesi Arapça'da *"ihtilat/karışıklık"* anlamındadır... Pis olana da bu babtan "rics" denmiştir. Zira pis olan karışık ve bulanıktır. (Saflığını/duruluğunu yitirmiştir.)

Domuzun Necis Olması

Cumhuru ulema domuzu necis kabul etmiştir. İmam Malik ve Şevkani *(rh)*, yukarıdaki mezkûr asıllara dayanarak domuzu yemenin haram olduğunu, ancak necasetine dair bir delil olmadığını söylemişlerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi bir şeyin haram olması onun necis olduğu anlamına gelmez. Haramlık ayrı, necaset ayrı şeylerdir. Nice haram kılınan/yasaklanan şey temizdir. Resim yasaklanmıştır, ama necis değildir. Putlar ve fal okları yasaklanmıştır, ama necis değildir...

Denilebilir ki; yüce Allah *(cc)*, domuz için: "O pistir/rics" buyuruyor:

"De ki: 'Bana vahyolunanlar arasında, yemek yiyen birine, şunlar dışında bir haram bulamıyorum: (Boğazlanmadan ölmüş) leş, akıtılmış kan, domuz eti -ki şüphesiz ki o, pistir- Allah'ın adı dışında bir isim anılarak fısk üzere kesilmiş hayvanlar. Kim de zorda kalırsa haddi aşmaksızın ve taşkınlık yapmaksızın yerse şüphesiz ki Rabbin, (günahları bağışlayan, örten ve günahların kötü akıbetinden kulu koruyan) Ğafûr, (kullarına karşı merhametli olan) Rahîm'dir.' " [26]

Yüce Allah, domuz etini yemeyi haram kıldıktan sonra, onun rics olduğunu beyan eder. Ancak rics, bir şeyin necis olmasına değil, pis olmasına delalet eder. Şöyle ki; "rics" kelimesi Arapça'da "ihtilat/karışıklık" anlamındadır... Pis olana da bu babtan "rics" denmiştir. Zira pis olan karışık ve bulanıktır. (Saflığını/duruluğunu yitirmiştir.)[27]

Şer'i kullanımı da böyledir. Bu kelime yalnızca necis anlamında değil, birçok anlamda kullanılmıştır:

• Şeytanın ameli anlamında, manevi bir kir olarak kullanılmıştır:

"Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar ve fal okları şeytanın rics/pis işlerindendir. Ondan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz." [28]

Ayette zikredilen kumar, fal oku ve put necis değildir. Allah'ın *(cc)* yasakladığı manevi birer pisliktir.

• Kâfirlerin hakkı anlamalarına engel olan hastalık,

---

26. 6/En'âm, 145

27. Bk. Mu'cem Mekayisu'l Luga, r-c-s maddesi

28. 5/Mâide, 90

kalp kiri; kalbi akletmekten alıkoyan manevi pislik anlamında kullanılmıştır:

"Allah, kimi hidayet etmek isterse onun İslam'ı (kabul etmesi) için göğsünü genişletir. Kimi de saptırmak isterse gökyüzüne yükseliyormuş gibi göğsünü dar ve sıkıntılı yapar. Böylece Allah, iman etmeyenleri ricse/pisliğe mahkûm eder." [29]

"Allah'ın izni olmadan hiçbir nefsin iman etmesi mümkün değildir. (Allah,) ricsi/pisliği akletmeyenlerin üzerine yığar." [30]

• Münafıkların kalplerinde var olan hastalık/şüphe olarak manevi pislik anlamında kullanılmıştır:

"Kalplerinde hastalık olanlara gelince, onların (kalplerinde bulunan) ricslerine/pisliklere pislik katmış ve onlar kâfir olarak ölmüşlerdir." [31]

• Müşriklere kullanıldığı gibi[32] münafıkların manen necis olması anlamında kullanılmıştır:

"Onlara döndüğünüz zaman (onları kınamaktan ya da ceza vermekten) yüz çeviresiniz diye Allah adına yemin edecekler. (Ceza verip, kınamayın) bilakis onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar ricstirler/pisliktirler, kazandıkları (günahlar) sebebiyle barınakları cehennem olacaktır." [33]

• Putların manen necis olduğu anlamında kullanılmıştır:

"İşte böyle... Kim de Allah'ın (korunup gözetilmesini istediği) hurumatını yüceltir/değer verirse o, Rabbinin katında kendisi için en hayırlı olandır. (Haramlığı size) okunanlar dışındaki hayvanlar size helal kılındı. Rics/pislik olan putlardan uzak durun! Yalan sözden de uzak durun." [34]

• Allah Resûlü'nün aile halkından -Ehli Beyt'ten- giderilen manevi kir anlamında kullanılmıştır:

"Evlerinizde karar kılın. İlk cahiliye kadınlarının (kendilerini görünür kılmak için) süs ve güzelliklerini açtıkları gibi yapmayın. Namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin, Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin. Ey Ehl-i Beyt! Allah, sizden (manevi) ricsleri/kirleri gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister." [35]

Domuz etinin haram olduğu ve etinin; içki, put, fal oku, kumar gibi rics/manevi pislik olduğu, üzerinde ittifak edilmiş bir meseledir. Bilinmesi dinde zorunlu olan meselelerdendir.

• Kâfirlere indirilen azap/helak anlamında kullanılmıştır:

"Gerçekten Rabbinizden size şiddetli bir rics/azap ve öfke gelecektir. Sizin ve babalarınızın isimlendirdiği ve Allah'ın hakkında hiçbir delil indirmediği şu isimler hakkında benimle tartışacak mısınız? Bekleyin (bakalım)! Ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim." [36]

Görüldüğü gibi Kur'ân "rics" kelimesini çoğunlukla kalp hastalığı, manevi necaset, ahlaki kir, ilahi azap anlamında kullanmıştır. Kur'ân ıstılahında "rics" kelimesi hakiki/somut necaset anlamında kullanılmamıştır.

Birden fazla anlama gelen müşterek lafızları, bir

29. 6/En'âm, 125
30. 10/Yûnus, 100
31. 9/Tevbe, 125
32. Bk. 9/Tevbe, 28
33. 9/Tevbe, 95
34. 22/Hac, 30
35. 33/Ahzâb, 33
36. 7/A'râf, 71

anlama hamletmek için özel bir delil lazımdır. Domuzun necis olduğuna ve burada mezkûr "ricsin" necis anlamında olduğuna dair bir delil yoktur.

Şüphesiz ki domuz etinin yenmesi haram kılınmıştır. Ve her haram gibi domuz eti de manevi bir pisliktir, ricstir. Ancak etinin haram olması, bir hayvanın necis olduğu anlamına gelmemektedir. Şari'nin ahkamındaki tasarrufu bu anlayışı reddetmektedir.

Daha önce belirttiğimiz gibi; ehil/evcil eşek etini Allah Resûlü *(sav)* yasaklamış ve "ricstir/pistir" demiştir.[37]

Oysa ehlî eşek günlük hayatta kullanılmasına rağmen, ne Allah *(cc)* ne de Resûl'ü *(sav)* eşeğe temas nedeniyle yıkanmayı/tahareti emretmiştir. Demek ki; bir şeyin etinin rics olması onun tüm bedeninin necis olduğu anlamına gelmemektedir.

<u>Burada da şöyle bir muhalefetle karşılaşabiliriz</u>: "Allah Resûlü, içinde domuz yenen ve içki içilen kapların yıkanmasını emretmiştir. Bu da domuzun necis olduğu anlamına gelmektedir."

Ebu Sa'lebe el-Huşeni'nin hadisi muttafekun aleyh bir rivayettir.[38] Bu rivayette kaplarda domuz ve içki kullandıkları geçmemektedir. Bu ziyade Sünen-i Ebu Davud lafzında mevcuttur.[39] Buradan bir hüküm çıkarılacaksa canlı domuzun değil; ölü/meyte/leş domuz etinin necis olduğu söylenebilir. Bir şeyin ölüsünün pis olması onun canlısının pis olduğu anlamına gelmez.[40]

Hâliyle; Ebu Sa'lebe hadisinin ve hadiste varit olan lafzın (Ebu Davud lafzı) isnat ve istinbat yönünden tüm naslar ışığında tahkik edilmesi gerekmektedir. Zira Allah Resûlü'nün *(sav)* ve ashabının genel uygulamalarıyla bu emir arasında farklılık bulunmaktadır. Ki; bu farklılık âlimlerin hadisi şerh etmelerine yansımış, kâfirlerin kapları hakkında birden fazla mezhep ortaya çıkmıştır.[41]

Denilebilir ki; bazı âlimler domuzun necis olduğuna dair icma nakletmiştir.

İçinde ümmetin dörtte birini (yani Malikileri) bulundurmayan bir icma iddiası anlamsızdır. Buna, cumhurun veya çoğunluğun tercihi demek daha isabetlidir.

Sonuç

Domuz etinin haram olduğu ve etinin; içki, put, fal oku, kumar gibi rics/manevi pislik olduğu, üzerinde ittifak edilmiş bir meseledir. Bilinmesi dinde zorunlu olan meselelerdendir.

Domuzun ayni necis olduğu meselesi ise ihtilaflıdır. Tüm deliller bir arada değerlendirildiğinde; domuzun necis olmadığı, necisliğine dair öne sürülen delillerin sahih ama sarih olmadığı ya da sarih ama sahih olmadığı anlaşılmıştır. Ki; domuzun necis olduğunu söyleyen Nevevi *(rh)* bu konuda güçlü bir delil olmadığını itiraf etmek durumunda kalmıştır.[42]

Hayvan Artıkları

Yukarıda yaptığımız açıklamalar ışığında şunu ekleyebiliriz: Hayvanların artıkları temizdir. Kaptaki yemeğin veya içeceğin tadı, rengi veya kokusu değişmedikçe, herhangi bir hayvanın ağzıyla dokunması onu necis kılmaz. Allah en doğrusunu bilir.

37. *Buhari, 5528; Müslim, 1940*
38. *Buhari, 5478; Müslim, 1930*
39. *Ebu Davud, 3839*
40. *Bu rivayetle ilgili bir noktanın altını çizmek istiyorum: Allah Resûlü (sav) müşriklerin ve Ehl-i Kitab'ın kaplarını kullanmış, kendisine ikram edilen yiyecek veya ihtiyaç duyduğu su kullanımında, kapları sorgulama yoluna gitmemiştir. Örneğin, kendisini zehirlemek isteyen Yahudilerin yemek ikramını kabul etmiş (Buhari, 3169), müşrik bir kadının deriden yapılma su kabından abdest almıştır. (Buhari, 344; Müslim, 682)... Ashap, savaşlarda aldığı müşrik kaplarını kullanmış ve bundan ötürü "ayıplanmadıklarını" belirtmiştir. (Ebu Davud, 3838)*
41. *Bk. Fethu'l Bari, 5478 numaralı hadis şerhi*
42. *El-Mecmu' Şerhu'l-Muhezzeb, 2/568*

Evladının dinde sebat etmesi, kötü amellerini terk etmesi ve salih olarak yaşaması için ellerini duaya açıp derdini Allah'a zikretmeye başladığın zaman duanda ısrarcı; ancak icabetinde sabırlı ol. Birkaç dua ile bir şeylerin değişmesini bekleme. *"Dua ediyorum, olmuyor!"* diye kenara çekilme. Israrlı bir şekilde iste. Sen iste, Allah hayırlı bir zamanda onu sana verecek, sana yardım edecektir.

GENÇLERİMİZİ DUA İLE DESTEKLEMEK

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.net

Rahman ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Muhabbetimizin konusu değerli gençlerimizdir. Onları muhafaza etmenin yöntemlerine değiniyoruz. Bu zamana kadar şu konuları konuştuk:

Gençleri dinleyip anlamaya çalışmak, gençlerle diyaloğumuzu güzelleştirmek ve gençlerin düşüncelerine önem göstermek.

Rabbim, gençlerimizin ıslahını bütün velilere kolay kılsın. Bizlere verilen emaneti en güzel şekilde korumayı nasip etsin. Allahumme âmin.

Değerli Kardeşim!

Her ne olursa olsun bir şeylerin değişmesini istiyorsak kıblemiz sema olsun. Her azamızla gökyüzüne yönelelim. Elimizle, gözümüzle, sesimizle ve bütün benliğimizle semanın kapılarını çalalım. Dilimiz kuruncaya kadar, gözümüzde yaş bitinceye kadar, kolumuz karıncalanıncaya kadar sıkıntılarımızı zikredelim. Semaya şöyle seslenelim:

"Ya Rabbi! Sen kalplere hâkim olansın. Her şey, senin 'Ol!' demene bağlıdır. Kolay, senin kolay kıldığın; zor, senin zor kıldığındır. Ben de olan emanetini muhafaza etmeyi, onu güzelleştirmeyi bana kolay kıl. Emaneti benim nefsime terk etme. Ben aciz bir kulum. Musa'yı kendi himayenle Firavun'un evinde büyüttüğün gibi benim evladımı da bizim gençlerimizi de bu tuğyanın içinde kendi himayene al, davanda onları kök kıl. Yusuf'u kuyudan himayene alıp Mısır'a vezir kıldığın gibi benim evladımı, bizim gençlerimizi de davamın, İslam'ın veziri kıl. Meryem'i; İsa'yı dünya getiren, ümmetin iffetli kadını kıldığın gibi benim kızımı da İsaları dünyaya getiren, ümmetin iffetli Meryem'i kıl. Allahumme âmin."

Dert ortağın, dertleştiğin, sıkıntılarını arz ettiğin, her sorununda yardım istediğin kişi Rabbin olsun. Evladınla anlaşamadığın zaman hemen pedagoğa, hocana, abine, amcana gitme. Önce bu sıkıntıyı senin kaderine yazan ve yine çözümü kendisinde olan Allah'a arz et!

Dua, zorlukları aşmayı kolaylaştıran bir kudrettir. Dua, Rabbimize yakınlaştıran, yardımını üzerimize sağanak sağanak indiren muhtaçlık hâlimizdir. Dua küfre, şehvetlere, şüphelere karşı kendimizi koruduğumuz semavi bir kalkan, silahtır. Dua, Müslim için yaşam kaynağıdır. Duası olmadığı zaman Müslim eksik kalır, hiçbir şeyi sonuca ulaştıramaz. Bu, evladını kendi safına çekmek, beraberce baba-evlat olarak yaşamak olsa bile!

İşte bu şekilde evlatlarımızın değişmesi, hidayet bulması için duaya yapışacağız. Resûl'ümüzden *(sav)* böyle öğrendik. O, hayatını dua üzerine kurmuştu. Bedir'de müşriklerle karşılaştığında aradaki sayı ve güç farkını dua ile tamamladı. Bedir'e beş bin meleği dua ile indirdi. Eşine acımasızca atılan zina iftirasını dua ile temizledi. Yahudilerin övünüp üstünlük tasladığı Mescid-i Aksa kıblesini, Mescid-i Haram'a dua ile çevirdi.

Yine Resûlullah *(sav)* etrafındaki gençleri dualarında unutmadı. Onların değişmesi veya dinlerinde sabit kalması için el açıp dua etti. Allah Resûlü, İbni Abbas için, **"Allah'ım! Ona Kitap'ı, Kitap'ın tefsirini ve hikmeti öğret. Allah'ım! Onu dinde ince anlayış sahibi kıl!"** diye dua etti.

Hakeza zina etmek için izin alan genç adına Resûlullah şöyle dua etti: **"Ya Rabbi! Bu gencin günahlarını affet, kalbini pak et, iffetini muhafaza et!"**

Resûlullah *(sav)* daha birçok genç için duada bulunmuştur.

Değerli Kardeşim!

Dert ortağın, dertleştiğin, sıkıntılarını arz ettiğin, her sorununda yardım istediğin kişi Rabbin olsun. Evladınla anlaşamadığın zaman hemen pedagoğa, hocana, abine, amcana gitme. Önce bu sıkıntıyı senin kaderine yazan ve yine çözümü kendisinde olan Allah'a arz et!

Kaderi elinde bulunduran, "Ol!" diyerek şekil veren Allah *(cc)* varken başkası ile dertleşmek olur mu? Hem derdi var eden hem de derde şifa veren Allah varken çözümü başkasında aramak ne kadar sıhhatli olabilir ki? Derdine şifa verdiği gibi sıkıntılarını, sırlarını gizleyen; ifşa etmeyen Allah varken en küçük anlaşmazlıkta senin sorunlarını ifşa edecek insanla paylaşman ne kadar korunaklı olabilir ki? Minnet etmeyen, her şeyi cömertliği ile karşılıksız ikram eden Allah varken bir gün bu sıkıntılarını başına kakabilecek minnet ahlakına sahip olan insanla dertleşmen olabilir mi hiç?

Bu sebeple kardeşim, ilk önce derdimizi Allah'a *(cc)* arz etmeliyiz. Daha sonra sebeplere yapışarak gerekli yerlere müracaat etmeliyiz.

Kıymetli Kardeşim!

Sıkıntılarımızı Rabbimize anlatmak için namazlarımız fırsattır. Kulun, Rabbine en yakın olduğu an secde anıdır. İşte burada duamızı fazlalaştırmalı,

dertlerimizi açmalıyız. Böylelikle ağır yüklerden kurtulmuş, rahatlamış olacağız.

Peygamber'imiz *(sav)*, canı sıkıldığı ya da bir sorunla karşılaştığı zaman namaza yönelir ve namaz ile rahatlardı. Resûlullah'ı namazda rahatlamasını sağlayan, Rabbine olan dualarıdır. Bugün bizlerin namazdan lezzet alamamasının, namaz ile rahatlayamamasının tek sebebi namazda dua etmememiz veya nasıl dua edeceğimizi bilmememizdir.

Hepimiz Allah *(cc)* katında değer görmek isteriz. Peki, bu değere nasıl ulaşacağız? El-cevap, dua iledir. Allah, kullarına duası oranında kıymet verir. Duası olmayanın Allah katında bir değeri yoktur:

"De ki: 'Şayet duanız olmasaydı Allah katında bir kıymetiniz olur muydu?' " [1]

Hakeza geceler, Rabbimizle dertleşmek için bir fırsattır. Sıkıntıların, sorunların, dertlerin seni uyutmadığı zamanlarda gecelerini değerlendir. Dua ile rahatla. Ne isteğin varsa onu Rabbinden iste. Çünkü gece vakti Allah *(cc)*, sana daha yakındır. Senin için, isteklerine icabet etmek için dünya semasına inmiştir ve şöyle nida eder:

"Bana dua edene icabet ederim, benden isteyene veririm, benden bağışlanmayı dileyeni bağışlarım." [2]

Değerli Kardeşim!

Evladının dinde sebat etmesi, kötü amellerini terk etmesi ve salih olarak yaşaması için ellerini duaya açıp derdini Allah'a zikretmeye başladığın zaman duanda ısrarcı; ancak icabetinde sabırlı ol. Birkaç dua ile bir şeylerin değişmesini bekleme. "Dua ediyorum, olmuyor!" diye kenara çekilme. Israrlı bir şekilde iste. Sen iste, Allah *(cc)* hayırlı bir zaman da onu sana verecek, sana yardım edecektir.

"Rabbinize gönülden (yalvara yakara) ve gizlice (için için) dua edin." [3]

Rabbim, gençlerimizi davamızın mirasçılarından kılsın. Bizleri onlar için hayırlı dua eden velilerden eylesin. Gençlerimizi içinde bulunduğumuz kötülükten ve fuhşiyattan korusun. Allahumme âmin.

1. *25/Furkân, 77*
2. *Buhari*
3. *7/A'râf, 55*

Rabbim, gençlerimizi davamızın mirasçılarından kılsın. Bizleri onlar için hayırlı dua eden velilerden eylesin. Gençlerimizi içinde bulunduğumuz kötülükten ve fuhşiyattan korusun. Allahumme âmin.

Bir sonraki yazımızda görüşme ümidi ile...

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

KADIN

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

Kadın, mümin ferdin annesidir, bacısıdır. Ayrıca hanımıdır ve kızıdır. Halkayı daha da genişletebiliriz. Bu özellikleri bir arada düşününce İslam nazarında kadının değeri daha iyi anlaşılır. Allah'ın ve Resûl'ünün değerli kıldığını değerli görmek ve bunu hayatında tatbik etmek müminin şiarı olmalıdır.

İslam'ın, kadınların içinde bulunduğu hâli düzeltmeyi amaç edinen tedbir ve nizamını hakkıyla takdir etmek için evvela İslamsız bir toplumda kadının ne hâllerde olduğunu bilmek gerekir. Kadınların da İslam dışındaki hayat nizamlarında nasıl büyük mahrumiyetler içerisinde bulunduklarının ayırdına vararak İslam gibi bir nimete yeniden kavuşabilmek namına bilinçlenmeleri ve bu istikamette gayret göstermeleri, kendileri için hayati önemi haizdir. Birçok insan için genel geçer olan bir hakikat vardır. İnsanlar gündüzün kıymetini gece olunca, nimetin kıymetini de elden çıkınca anlar. İşin kötü tarafı, böyle bir durumda çoğunlukla iş işten geçmiş olur.

Hikâye olunur ki yavru balık bir gün annesine gelerek "Anneciğim, arkadaşlarım sudan ve denizden söz ediyorlardı az önce. Deniz nerede acaba, beni de bir gün oraya götürür müsün?" diye sormuş. Anne balık denizin içinde birlikte özgürce yüzdükleri yavrusuna denizin ne olduğuna dair bir şeyler söylemenin yararsız olacağını düşünüp "Merak etme yavrum, bir gün gelir denizin ne olduğunu kendin anlarsın." demiş. Aradan uzun bir zaman geçmeden, bir balık sürüsü kabaran dalgalara kapılmış ve bu balık sürüsünün içinde yavru balık da varmış, kendini kumun üstünde buluvermiş. Oksijensiz kaldığı için neredeyse boğulacak gibi oluyormuş minik balık. Su olmadığı için solungacına oksijen alamıyor, bu da yavaş

Hristiyan dünyanın kadına karşı tutumu yakın zamana kadar (Muharref) İncil'in öğretilerine göre belirlenmişti. Kadın, kilise tarafından günahın ve ayartmanın en kuvvetli kaynağı olarak görüldüğü için kınanırdı. İddia edildiğine göre, Âdem'i ayartan Havva idi, yasak meyveyi yemesi için Âdem'i o ikna emişti. Ve böylece ilk günahı erkeğe işletmişti.

yavaş takatini kesiyormuş onun. Artık öleceğini ve kendisini çok seven annesini bir daha göremeyeceğini düşünüp üzülürken denizden gelen yeni bir dalga onu ve neredeyse can çekişmekte olan diğer acemi balıkları tekrar denize doğru çekivermiş. Denize yeniden kavuşup annesini gördüğünde daha önce sorduğu soruyu hatırlamış ve çok utanmış yavru balık.

İşte cahiliyenin katran karanlıklarında bir o bataklıkta bir bu bataklıkta debelenip duran çağdaş (!) kadın ile İslam nizamı arasındaki münasebet biraz da bu hikâyedeki minik balığın durumunu andırır.

Cahiliye Kadını

Tevhid ve Sünnet nizamı dışındaki tüm sistemlerde kadının değeri herhangi bir metaya verilen değer (!) kadardır. Günümüz toplumunda da müşahede edildiği üzere cahiliyenin etkin, yaygın ve hâkim olduğu her yerde kadına gerçek anlamda kişilik hakkı verilmemekte, hor görülmekte, hakkı yenmekte ve aşağılanmaktadır. Tüm bu olumsuzluklar da Batılı yaşam tarzı ve sahte özgürlük söylemlerinin gölgesinde kalmaktadır. Böylelikle kadının toplum içerisindeki trajik konumu perdelenmekte ve âdeta yok sayılmaktadır. Cahiliye sistemi -veya sistemsizliği- kadın için ölümden beter pozisyonlar üretir ve hem kadına hem de kadının merkezde olduğu aile kurumuna tamiri ve telafisi mümkün olmayacak ağır hasarlar verip darbeler indirmektedir.

Bu devasa ahlaki ve zihinsel enkazın insanlık tarihinin derinliklerine uzanan uzun bir geçmişi vardır. Çok kısa misallerle değinmek gerekirse örneğin, Hammurabi kanunlarından Brahman nizamına; Arap cahiliyesinden Manu efsanelerine; Antik Yunan'dan Eski Romalılara, Mısır uygarlığından Yahudi yasalarına ve Çin medeniyetinden Avrupa'nın batısına kadarki toplumlarda kadının alınıp satılan ve ortaklaşılan bir "mal" olarak görüldüğünü ve her türlü hak ve hukuktan mahrum bırakılmaktan başka bir yaşam alanının olmadığını söz konusu kavimlerin tarihinden öğrenmekteyiz.

Brahman toplumlarda kocasının ölümü hâlinde kadın da ölmek zorundaydı. Bu zulüm uygulaması Brahman uygarlığından on yedinci yüzyıla kadar süren çok eski bir gelenek idi ve bunun kaldırılması ancak halkın ayaklanmasıyla gerçekleşmiştir. Babillerin hazırladığı ve tarihte bilinen -iki yüz seksen iki maddelik- ilk yazılı kanun metni olan Hammurabi kanunları kadınlara bir hayvan muamelesi öngörüyordu. Bu kanunların bir maddesinde kadının konumu şöyle resmedilmiştir: "Eğer bir adam başka bir adamın kızını öldürürse, kendi kızını isterse öldürebilen isterse köle olarak tutabilen isterse cezayı erteleyebilen ölen kızın babasına vermek zorundadır."

Hem somut/klasik putperestliğin hem de demokrasi gibi soyut paganizmin önemli merkezlerinden olan Antik Yunan'da kadın ne özgürlüğe ne de herhangi bir hakka sahipti. Kadınların yaşaması için ana yollardan uzakta, birkaç havalandırma penceresi olan ve kapısına gardiyan dikilen büyük evler yapılırdı. Kadınlar sosyal aktivitelere katılamazlardı. Öyle ki kadınlar, o dönemde çok yaygın olan ve sıradan bir sosyal faaliyet olarak görülen felsefe ders halkalarına dahi asla katılamazdı. Serbest fahişeler, boşanmış kadınlar ve üst sınıfa hizmet eden kadrolu fahişeler evli ama sıradan kadınlardan daha fazla saygı duyulan bir sıfata sahipti. Aristo, Spartalıların kadınlara

miras, boşama ve hür olma hakkı vermelerini ve onlara karşı kibar olmalarını eleştirmiş ve bunları gücü, düzeni ve disipliniyle meşhur Sparta'nın düşüş sebepleri olarak göstermiştir.

Eski Romalılar kadına babasına, kocasına ve oğluna bağlılığı hususuna tıpkı Hindular gibi yaklaşıyordu. Şaşaalı günlerinin yükseliş döneminde dahi Romalı kadınlar ne ellerindeki zincirleri kırabilmişler ne de boyunlarındaki esaret tasmasından kurtulabilmişlerdi. Roma'da kadınların kısmi özgürlüğü ancak kölelerin ayaklanıp haklarını zorla almalarından sonra mümkün olabilmiştir.

> Kadının siyasal ve toplumsal haklar bakımından erkekle mutlak anlamda eşit olması gerektiğini öne süren ve bunu gerçekleştirmeye çalışan Feminizm akımı bu anlamda envai çeşit kötülükler üretmiştir. Feminist hareket, modern batı tarafından tantana ile övülmüş ve Amerika ile Avrupa'nın, kadının tamamen özgür olacağı ve şerefiyle mutlu bir hayat yaşayacağı bir kadın cenneti olacağına inanılmıştır.

Mısır'da yazılı olmayan toplumsal kurallar İslam'ın gelişinden önce kendi seyrinde ilerliyordu. Roma uygarlığının düşüşüyle ve bu medeniyetin aşırı lüks ve azgınlığına tepki olarak Mısır'da ve Ortadoğu'da dünya hayatını küçümseyen güçlü bir eğilim meydana geldi. Hayatın kendisi, eş dost ve akraba bağı önemini kaybetmişken manastır hayatına yönelen genel eğilim; eti haram, kadını da günahkâr ve kendisinden uzaklaşılması gereken bir varlık olarak kabul etmeye başlamıştı.

Orta Çağ olarak adlandırılan devirde kilisenin din adamları on beşinci yüzyıla kadar kadının insan olup olmadığını ciddi ciddi sorgulamaktaydı. "Kadın bir ruha sahip miydi yoksa ruhsuz bir ceset miydi? Kadın kurtuluşa erebilir miydi yoksa lanetli olmaya mahkûm muydu?" Bunun gibi sorular kilise meclisinde hararetle tartışılıyordu. Çoğunluğun görüşü, sadece İsa'nın (as) annesi Meryem hariç olmak üzere, kadının kurtuluşa elverişli ruha sahip olmadığı üzerineydi.

Bazı müsteşrikler İslam şeriatının Yahudi şeriatına dayandığını iddia ederler. Ancak kadının Kur'ân'daki ve (Muharref) Tevrat'taki yeri karşılaştırıldığında bu görüş kolayca çürütülmektedir. Tevrat'a göre, ölen babanın erkek bir oğlu varsa kızın miras hakkı yoktur. Bir kişinin vârisi olarak sadece kızı varsa malının başka aileye (kızının ailesine) geçmemesi için ölmeden önce vasiyetini yapmış olması gerekir. Yahudi kanunları vesayet hususunda, ölenin erkek çocuğu olduğu sürece kızını vâris kabul etmez ve kız vâris olduğu zaman ise diğer kabileden biriyle evlenmesine müsaade etmez. Benzer şekilde kadın miras kalan malını başka kabileye götürememektedir. Bu yasa Torah'ta birkaç yerde uygulanmıştır.

Şüphesiz ki Resûlullah'a *(sav)* yirmi üç yıl boyunca vahyin nazil olduğu Arabistan'da da durum kadınlar açısından pek iç açıcı değildi. Arabistan'da kadına yapılan muamelenin yeryüzündeki diğer ülkelerden daha kötü olduğunu dahi söylemek mümkündür. Arap kabileleri arasında bir kadın ancak çok güçlü bir kabile reisinin kızı ya da meşhur bir erkeğin annesi olursa saygı görebiliyordu. Sırf kadın olduğu için açık bir şekilde cinsiyet ayrımcılığına maruz kalan kadına onur ve saygı anlamını çağrıştıran hiçbir isim ve unvan verilmez ve bu manaya gelebilecek bir muameleye tabi tutulmazdı. Kadın şüphesiz babası, kardeşi ve oğlu tarafından korunuyordu; fakat bu koruma sahip olunan herhangi bir eşyayı korumaktan farksızdı. Kadın âdeta ölen bir erkeğin kendisinden sonraki vârislere bıraktığı bir mal gibiydi. Arabistan'da da kadınların sosyal hayatta yeri yoktu. Hatta yeni doğan kız çocuklarını, kendi sapkın inançlarına göre verdiği utanç sebebiyle diri diri toprağa gömerlerdi. Arabi bir adam parasını mala, eşyaya, köle ve cariyelere harcarken cimrilik yapmazken kız çocuklarının bakım masrafını bir yük olarak görüyordu. Kızının yaşamasına izin veren bir baba bile kızını, takas edilebilir bir maldan daha değerli görmüyordu. Bir kadın küçük düşürülmekten ancak onu korumaya niyetli güçlü bir kabileye ait olursa kurtulabilirdi.

Hristiyan dünyanın kadına karşı tutumu yakın za-

mana kadar (Muharref) İncil'in öğretilerine göre belirlenmişti. Kadın, kilise tarafından günahın ve ayartmanın en kuvvetli kaynağı olarak görüldüğü için kınanırdı. İddia edildiğine göre, Âdem'i *(as)* ayartan Havva idi, yasak meyveyi yemesi için Âdem'i o ikna etmişti. Ve böylece ilk günahı erkeğe işletmişti. Bu yüzden bazı Yunan Ortodoks manastırları sadece kadınların değil, dişi ev hayvanlarının dahi manastırlarına girmelerine müsaade etmemişlerdir. Bugün dahi devasa bir Ortodoks manastırı görünümünde olan Yunanistan'daki Aynoroz Adası'na neredeyse bin yıldır herhangi bir kadının veya dişi bir hayvanın dahi girmesine izin verilmemektedir. Batıda kadınların miras, yeniden evlilik, boşanma, mülk edinme, veraset hakkına sahip olması yakın zamana kadar söz konusu dahi değildi. Son yüzyılda kadın hakları ve özgürlük bayrağını dalgalandırıyormuş gibi yapan Batılılar ile onların İslam ümmeti içerisindeki marabalarının başta kadın ve aile olmak üzere insanlık âlemine verdikleri zararın bilançosu oldukça ağırdır.

Modern Batı'da Kadın

On Sekizinci yüzyılda Fransa'da filozoflar ve bazı kadın yazarlarca ortaya atılıp savunulan, daha sonraki yüzyıllarda İslam coğrafyasına da ihraç edilen ve hemen hemen her toplumda yandaş bulan, kadının siyasal ve toplumsal haklar bakımından erkekle mutlak anlamda eşit olması gerektiğini öne süren ve bunu gerçekleştirmeye çalışan Feminizm akımı bu anlamda envai çeşit kötülükler üretmiştir. Feminist hareket, modern batı tarafından tantana ile övülmüş ve Amerika ile Avrupa'nın, kadının tamamen özgür olacağı ve şerefiyle mutlu bir hayat yaşayacağı bir kadın cenneti olacağına inanılmıştır. Ancak basında çıkan haberlere ve batılı/batıcı yazarçizer takımının tek yanlı değerlendirme ve gözlemlerine bakmak, her parıltının elmas olmadığını anlamak için yeterlidir.

Sanayi ve teknolojik gelişmişliğin zirvelerinde bulunan Batılı toplumlar ve onları körü körüne taklit eden Müslimimsi toplumlar yeni ve ciddi bir tehdit ile karşı karşıya bulunmaktadır: "Aile içi Şiddet" olarak adlandırılan evlilik nefreti dalgası.

Bu dalga, iki arada bir derede ıkınıp duran ve bir tarafta kendilerini tevhid dini İslam'a nispet ederken öte yanda Batı kökenli ideolojilerden ve laik yaşam tarzından ödün vermeyen toplumumuzda da her gün aileleri dağıtmaya ve ocaklar söndürmeye devam etmektedir. Boşanma sayılarında Müslimimsi toplumlardaki istatistikler de ürkütücü boyutlara ulaşmıştır.

Batılı toplumlarda geniş aile yapısı bozulmuş, çiftlerin hayatları sevgi heyecanından yoksun kalmış ve tarafların her ikisi de diğerinin en ufak sorumluluğunu üzerine almayı istemekten kaçar hâle gelmiştir. Gelişmiş ülkelerde yükselen, hanımlara şiddet trendine, cinsel tatmin için fiziksel güç kullanımına ve çocukların bakımı ve yetiştirilmesinde gösterilen vurdumduymazlık da ayrı bir sorundur. Tüm bunlar Batı'da ailenin parçalanmasından dolayı ortaya çıkmaktadır. Ne yazık ki son yıllarda ülkemiz için de benzer şeyler daha çok konuşulmakta ve gündeme gelmektedir.

Bu dalga, iki arada bir derede ıkınıp duran ve bir tarafta kendilerini tevhid dini İslam'a nispet ederken öte yanda Batı kökenli ideolojilerden ve laik yaşam tarzından ödün vermeyen toplumumuzda da her gün aileleri dağıtmaya ve ocaklar söndürmeye devam etmektedir.

Doğrusu kadın, bugün iki cahiliye arasında ezilmektedir. İki cahiliyenin ilki Doğu toplumlarında -Doğu toplumlarındaki kasıt Türkiye de dâhil Fas'tan Hindistan'a kadar olan coğrafyadır- hüküm süren örf/gelenek adı altındaki kadının aşırı baskıcılığa ve ikinci sınıf insan muamelesine maruz kalmasıdır. İkinci cahiliye örneği de Batı toplumlarında egemen olan sapkın anlayıştır. Batı dünyasında hüküm süren bu cahiliyede kadın, çıplaklığı ve cinselliğiyle âdeta bir reklam ve şehvet aracı hâline getirilmiştir.

Müminler Nezdinde Kadın

Mümin kimse, kadınlarla ilgili hususları şu bilinçle değerlendirmelidir: Şer'i şerifin kadına vermiş olduğu hakları kullanmasına imkân sağlamak ve bu hakları kendilerinden esirgememek Allah'ın *(cc)* dinine en ciddi hizmetlerdendir.

Her şeyden önce kadın, mümin ferdin annesidir, bacısıdır. Ayrıca hanımıdır ve kızıdır. Halkayı daha da genişletebiliriz. Bu özellikleri bir arada düşününce İslam nazarında kadının değeri daha iyi anlaşılır. Allah'ın *(cc)* ve Resûl'ünün *(sav)* değerli kıldığını değerli görmek ve bunu hayatında tatbik etmek müminin şiarı olmalıdır.

Kadın, tüm insanlık âleminin yarısıdır. Ancak İslam dışı inançlar ve ideolojilerin İslam coğrafyasında yerleşip yaygınlaşmasıyla bu "yarı" da devre dışı bırakıldı. Aişe *(r.anha)* Ajda'ya, Rojda'ya; Hatice de Hadise'ye, Havin'e dönüşünce Müslime kadın; mümin, aydın ve mücahid nesillerin yetişmesinde saf dışı bırakılmıştır. Davet ümmetinin manevi, toplumsal, siyasi ve ahlaki uyanış ve dirilişinde kadına rol verilmeyerek etkisiz eleman hâline getirilmiştir. Bu durum otomatikman erkeğin de devre dışı kalmasına sebep olmuştur. Bu sebeple mümine kadının özgürlüğü demek; aslında -ilk mürebbiye olmaları hasebiyle çocukluklarından itibaren- erkeğiyle kadınıyla tüm toplumun özgürlüğü, uyanışı ve dirilişi demektir. Bu özgürlüğün, uyanışın ve dirilişin asıl dinamiği de kadın ve erkeklerin Allah'ın *(cc)* dinini sadece seccade üzerinde değil, hayatın her alanında din edinmeleridir.

Bilinmelidir ki eğer kendilerine irşatta bulunulup doğru yol gösterilirse Allah *(cc)* kadınlara İslam'a karşı kendilerini duyarlı kılan ince bir şuur vermiştir. İslam'ı, ahlâkı ve türlü hayırları öğrenip uygulamaya oldukça müsait bir yapıya sahiplerdir. Hatta uygun şartlar oluştuğunda Müslime kadınlar, İslam'a erkeklerden daha çok ihtimam gösteriyor, denilebilir.

İslam'ın Kadını

Kadının hakları ve itibarı en ideal biçimde İslam tarafından iade edilmiştir. İslam, kadına içerisinde bulunduğu toplumda kendisi için en uygun ve seçkin bir konum tahsis etmiştir. Yine İslam, kadını erkeğin kibrinden ve bazı toplumlarda mevcut olan akıl dışı ve acımasız geleneklerden korumuştur.

İslam kaynaklarına yüzeysel bir bakış bile bireysel ve toplumsal her hususta İslam'ın kadına karşı tutumu ile şirk sistemlerinin kadına muamelesi arasındaki farkı ortaya çıkarmak için yeterlidir. Kur'ân ayetleri, kadınları insanlığın yarısını oluşturanlar olarak adlandırarak, kadında daimi olarak kendine güven hissini oluşturmuştur. Kadına sosyal alanda yer vermiş ve dinî ve ilmî hizmetlerde bulunabilmesi için onu cesaretlendirmiştir. Hayrı, iyiliği ve güzel ahlakı yaymak için iş birliği yapmış ve temelleri sağlam yeni ve sağlıklı bir toplumsal hayat inşa etmiştir. Kur'ân-ı Kerim, Allah'ın *(cc)* salih amelleri kabul etmesine, selamete ermeye, ahirette iyi akıbete değindiğinde erkekleri ve kadınları eşit şekilde muhatap almıştır:

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا

"Erkek ve kadınlardan kim mümin olarak salih ameller yaparsa bunlar, cennete girerler ve kıl kadar da olsa zulme uğramazlar." [1]

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى

"Rableri onların (duasına) icabet etti (ve dedi ki): 'Sizden erkek olsun, kadın olsun amel yapanların amelini zayi etmeyeceğim. Siz birbirinizdensiniz…' " [2]

Kur'ân, erkeğe ve kadına eşit ölçüde "cennet hayatı" vadetmiştir. Bu "cennet hayatı", bir anlamda dünyadaki huzurlu bir hayat, memnuniyet ve onuru ifade eder:

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهُ حَيَاةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

"Erkek ya da kadın, kim bir mümin olarak salih amel yaparsa hiç şüphesiz ona güzel bir hayat yaşatırız ve mükâfatlarını yaptıklarının en güzeliyle veririz." [3]

Kur'ân, erdem kazanmada, yapılan iyi işlerin ve dürüstlüğün karşılığını alma hususunda kadın ve erkeğin eşit olduğuna, ibadetlerin sadece kadınla erkeğin arasında fark olmadığını vurgulamak için

1. *4/Nisâ, 124*
2. *3/Âl-i İmran, 195*
3. *16/Nahl, 97*

tasarlanmadığını ayrıca kadının iyilikleri sayesinde daha üstün olma kapasitesine sahip olduğunu ve erkeğin kadına üstünlüğünü reddettiğini değinmeye özen göstermiştir.

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ
وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ
وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمِينَ
وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ
كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا

"Şüphesiz ki teslim olan erkekler ve teslim olan kadınlar, iman eden erkekler ve iman eden kadınlar, gönülden ve sürekli Allah'a kulluk yapan erkekler ve gönülden sürekli Allah'a kulluk yapan kadınlar, sadık erkekler ve sadık kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, (Allah'tan) saygıyla korkan erkekler ve (Allah'tan) saygıyla korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, iffetini koruyan erkekler ve iffetini koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı) çokça zikreden kadınlar; Allah onlar için bağışlanma ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır." [4]

Kur'ân, kadınlar hakkında yalnızca onların ibadetlerinden ve iyiliklerinden bahsetmekle kalmamıştır. Bunların yanında kadını, ilme ve üstünlüğe erişmekte, iyiliği emredip kötülüğü yasaklamakta erkeklerle beraber anmıştır. Kur'ân, erkeklerin ve kadınların, iyiliği ve dürüstlüğü ihya etmek için beraber çaba göstermelerini istemiştir:

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

"Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin dostudurlar. İyiliği emreder, kötülükten alıkoyar, namazı dosdoğru kılar, zekâtı verir, Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. Allah'ın rahmet edecekleri bunlardır işte. Şüphesiz ki Allah, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir." [5]

4. *33/Ahzâb, 35*

5. *9/Tevbe, 71*

Kur'ân, kadınlar hakkında yalnızca onların ibadetlerinden ve iyiliklerinden bahsetmekle kalmamıştır. Bunların yanında kadını, ilme ve üstünlüğe erişmekte, iyiliği emredip kötülüğü yasaklamakta erkeklerle beraber anmıştır. Kur'ân, erkeklerin ve kadınların, iyiliği ve dürüstlüğü ihya etmek için beraber çaba göstermelerini istemiştir.

Kur'ân yeni bir üstünlük sırası ilan etmiştir. Üstünlük renkte, ırkta, cinsiyette değil; takvadadır:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا
وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ

"Ey insanlar! Şüphesiz ki sizleri bir erkek ve dişiden yarattık. Karşılıklı olarak tanışıp kaynaşmanız için sizleri halklara ve kabilelere ayırdık. Gerçek şu ki Allah katında en değerliniz, en takvalı olanınızdır. Şüphesiz ki Allah, (her şeyi bilen) Alîm, (her şeyden haberdar olan) Habîr'dir." [6]

Kadın erkek tüm insanlık âlemi için hayat düsturu olan Kur'ân'ın bu ayetleri kadına özgüven, şeref, cesaret aşılamakta ve psikologların deyimiyle -eğer kendilerinde varsa- aşağılık kompleksini de yok etmektedir. Bu öğretilerin sonuçlarını Resûlullah'tan *(sav)* bugüne her çağda Müslimler tarafından en yüksek saygıyı görmüş, öğretmen olup itibar

6. *49/Hucurât, 13*

Hevasını ilah edinen "öz putperest" birilerinin sınırlı çok eşliliğe izin verdiği için İslam'ı kötü olarak ilan ettiklerini görebilirsiniz. "Yasak aşk" veya "kaçamak" diye basitleştirilmeye çalışılan fuhuşla harmanlanmış tek eşliliğin ikiyüzlülük olduğuna ve fıtratı tümüyle bozulmamış insanlar nezdinde de rüsva edici bir şey olduğuna aklı başında hiç kimse itiraz etmez.

kazanan, mürşit olan, Allah yolunda savaşan, savaş alanında hemşirelik yapan, edip olan, Kur'ân hafızı olan, muttaki ve dürüst olan kadın örneklerinde görebilmekteyiz.

Hevasını ilah edinen "öz putperest" birilerinin sınırlı çok eşliliğe izin verdiği için İslam'ı kötü olarak ilan ettiklerini görebilirsiniz. "Yasak aşk" veya "kaçamak" diye basitleştirilmeye çalışılan fuhuşla harmanlanmış tek eşliliğin ikiyüzlülük olduğuna ve fıtratı tümüyle bozulmamış insanlar nezdinde de rüsva edici bir şey olduğuna aklı başında hiç kimse itiraz etmez.

İslam her şeyden önce kadını bağımsız bir şahsiyet olarak tanır ve değerli bir pozisyonda konumlandırır. İslam Hukuku'nun kadınlarla ilgili ahkâmı kadınlar için en uygun ve ideal olanıdır. Misal olarak İslam, kadına eğitim öğretim hakkı tanır. Kadının cemaatle namaza katılma hakkı yanında toplum hizmetine katılma, kendi doğalarına uygun işler yapma, evliliği onaylama ve bazı durumlarda feshetme hakkı; miras hakkı; mülkiyet edinme ve kullanma hakkı; veraset hakkı ve bunlara benzer başka haklar tanımıştır. Hiç şüphe yok ki bu haklar, kadına haklar ve özgürlükler vermekle ünlenen Batı uygarlığının çok ilerisindedir. Kaldı ki bu tür söylemlerin Batılılar arasında ortaya çıkışının en fazla yüz elli-iki yüz yıllık bir geçmişi vardır.

İnsanlar tek eşlilik ve çok eşlilik üfürükleriyle hipnotize edilirken bunlar unutulmakta ve insanlar bu sözlerin arkasında neler yattığına bakmamaktadır. Evet, bu şamatanın arkasında şunlar vardır: Zalim ve zinakâr kocalarından bıkmış, ilk koruyucuları tarafından artık yardım edilmeyen, modern cahiliye toplumunun şehvet değirmeninde un ufak olmuş ve âdeta sokağa mahkum edilen kadınların korkunç düşüşü...

Kur'ân'ın ayetlerinde ve Resûlullah'ın *(sav)* hadislerinde bildirilen adalet ve fıtrat temelli kadın erkek eşitliği anlayışı o kadar inkılabi idi ki kadın âdeta yeni bir toplumda yeniden doğmuştu. İslam'ın gerçekleştirdiği köklü değişimle kadına toplumda ve ailede hak ettiği değer ve konum verildi. Bu değişim dünyanın diğer bütün toplumları arasında hoş karşılandı. Özellikle İslam'ın zafer elde ettiği ve yönetimin dizginlerini ele aldığı fetih bölgelerinde daha çok destek gördü. Bu değişim, kadının üçüncü sınıf mahluk muamelesi gördüğü toplumlarda reformist bir etken olarak hayati rol oynadı.

Anneler mekteptir, onları iyi yetiştirir isen
Seçkin bir toplum yetiştirmiş olursun sen

Farklı duygu ve düşüncelere sahip olduklarında nasıl davranmaları gerektiğini; başka bir deyişle akademik ve sosyal hayatta onlar için gerekli olan becerilerin neredeyse hepsini oyun süreci içinde bizzat deneyimleyerek öğrenirler.

OYUN İLE İYİLEŞME

Mahi
mahi@tevhiddergisi.net

Oyun, çocukların dünyayı algılamalarını, hayal ile gerçek dünya arasında köprü kurmalarını sağlayan en önemli süreçlerden biridir. Bir çocuğun sağlıklı bir şekilde büyüyüp gelişebilmesi için nasıl iyi beslenmesi, özbakım ihtiyaçlarının karşılanması gerekli ise aynı şekilde oyun yolu ile olayları anlamlandırmayı öğrenmesi, fiziksel ve ruhsal gelişimini destekleyeceğinden önem taşımaktadır.

Geçtiğimiz hafta kısa bir giriş yaptığımız yazımızı birkaç akademik veri ile destekleyerek **Oyunun çocuğun gelişimine etkilerinden bahsedelim**.

Oyunun çocukların fiziksel ve ruhsal gelişimlerine katkısı tartışılmazdır. Çocuklar oyun oynarken;

- Küçük ve büyük kaslarını kontrol etmeyi,
- Vücut ve el-göz koordinasyonunu sağlamayı,
- Beş duyularını kullanmayı,
- Kazanma ve kaybetme duyguları ile başa çıkabilmeyi,
- Kurallara uygun davranabilmeyi,
- Sıralarını beklemeyi ve dolayısıyla istekleri erteleyebilmeyi,
- Yaş ortalamasına uygun sürelerde dikkatlerini odaklayabilmeyi,

Ebeveyn çocuk ne yaptıysa onu dile getiriyor. Ne eksik ne fazla... Ve onun yüz ifadesinden, hislerini öğrenmeye çalışıp bunu da dille ifade ediyor. İşte oyun terapisi buna deneyimleme diyor.

• Arkadaşlarla ilişki kurmayı,

• Farklı duygu ve düşüncelere sahip olduklarında nasıl davranmaları gerektiğini; başka bir deyişle akademik ve sosyal hayatta onlar için gerekli olan becerilerin neredeyse hepsini oyun süreci içinde bizzat deneyimleyerek öğrenirler.

Oyun terapisi dediğimiz anne baba ile oynanan, ebeveynin sadece çocuğun komutlarını yerine getirdiği, gücü tamamen çocuğa verdiği oyunların kazançları ise;

• Duyguları ve düşüncelerini daha iyi ifade ederler.

• Güvenli ve kabul edici oyun ortamında sorun çözme becerilerini geliştirirler.

• Özkontrollerini geliştirmeyi öğrenirler.

• Gerçek hayatta yaşadıkları olayları hayali oyunlarla canlandırarak çözüm bulmaya çalışırlar.

• Anne babaya duygusal olarak daha yakın hissederler. Bununla birlikte;

• Boşanma sonrası adaptasyon zorluklarını,

• Kardeş kıskançlığını,

• Travmalar ve istismarları (fiziksel, duygusal, cinsel),

• Uyku bozukluğunu,

• Kaygılar ve korkularını (fobiler ve tikler),

• Konuşma bozukluğu ve seçici dilsizlik (sessizlik) sorunlarını,

• Ailevi yaşantıdaki değişiklikleri (ölüm, taşınma vb.),

• Okula başlama ve uyum sorunlarını (davranışsal problemler),

• Ders çalışma ve okuma problemlerini,

• Kronik sağlık problemlerini,

• Akran zorbalığının etkilerini bu yolla tedavi ederler.

Oyun oynarken çocuk yaşadığı bir olayı tekrar deneyimler. Yüzmekten mi korkuyor? Hemen hayali bir sahne kurar ve oyuncak bebeğini sahile götürerek yüzdürür, defalarca dalış yaptırır. Belki ilk seferde çözemez sorununu fakat zamanla oyuncak bebeği aracılığıyla ve yanında ona eşlik eden, yaptıklarını aynalayan, duygularını yakalayıp dillendiren ebeveyn aracılığıyla bu korkusunu yenebilir.

— Baba bak arkadaşım denize atlıyor.

— Hımm... Denize atlıyor.

— Evet yüzecek. (Oyuncak figürü sözde denize bırakır bu sırada ebeveyn onun yaptıklarını sözel olarak aynalar.)

— Arkadaşın denize atladı. Şimdi yüzüyor. Derinlere daldı. Şimdi çıktı. O gerçekten bunu nasıl yapacağını biliyor. Tekrar daldı. Nefesini uzun süre tuttu. Hımmm o gerçekten bu konuda yetkin. Kendini çok iyi hissediyor. Şimdi kurulandı. Havlusunu kenara bıraktı. Dinleniyor. Yüzmek ona çok iyi geldi.

Ebeveyn çocuk ne yaptıysa onu dile getiriyor. Ne eksik ne fazla... Ve onun yüz ifadesinden, hislerini öğrenmeye çalışıp bunu da dille ifade ediyor. İşte oyun terapisi buna deneyimleme diyor.

MANEYA KELÎMEYA TEWHÎDÊ A BERFİREHÎ

Osman SADIKOĞLU

"Lâîlâheîllallah" îlân kirina wê tiştî ye ku; ji Allah pê ve qet tu heyînî ne layiqê îbâdetê ye. Heyat bi tevahî îbâdet û abdîtîya Allah e.

Beşa (6.) Şeşemîn

Îlâh ew e ku îbâdet lê tê kirin e.

"Lâîlâheîllallah" îlân kirina wê tiştî ye ku; ji Allah *azze we celle* pê ve qet tu heyînî ne layiqê îbâdetê ye.

Me di rêzên jor de der heqê maneya îbâdetê de hin mîsalan dabû. Em vîya bizanibin; ew tiştên ku Allah jê qaîl e û li mûmînan jî emîr kirîye, navê wê tiştê îbâdet e. Yanê heyat bi tevahî îbâdet û abdîtîya Allah e *azze we celle*.

Dema ku em dibêjin "Lâîlâheîllallah" em bi vê gotinê di heman demê de soz û ehdekî didin Allah *azze we celle*. Bi vê gotinê re em van soz û ehdan jî didin:

"Emê abdîtîyê di temamê qada jîyana xwe de teqdîmê te bikin.

Her çi xêr û zerar hebe em enceq ji te dizanin.

Em destê xwe tenê bitenê ji te re vedikin û dûa û daxwazîyên xwe ji te hêvî dikin.

Em enceq tewekkûlê te dikin û rexbeta me jî ji te re ye.

Hezkirina me jî û bûxza me jî tenê bitenê ji bo te ye.

Em vîya jî dibêjin û dipejirînin ku; Allah wê di her halûkarî de tevlî perwerdehîya (talîma) me û cil û pêçana me û hûner û kêfa me û herb û sulha me û ekonomî û sîyaseta me jî bibe."

Pejirandina/qebulkirina ulûhîyeta Allah *azze we celle* di heman demê de pejirandina serwerîya Allah e. Bi vê gotinê em vîya jî qebûl dikin ku temamê qal û karên me yê qelbî û bedenî tenê bitenê wê ji bo wî be.

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

Heyat bi temamî ji îbâdetê pêkhatî ye û bi tevahî aîdê Allah e. Di heyata muwehhîdekî de tu qadekî ku di derê ubûdîyetê de bê nirxandin tune. Lewre tewhîd heyata mûmînan bi gelemperî dorpêç dike.

"Bibêje: 'Nimêja min û îbadeta min û heyata min û mirina min ji bo wî Allahê Rabbê âlemân e. Tu şirîkê wî tune ye. Ez bi vêya hatim emirkirin û ez ji muslîm ên pêşîn im." [1]

Lâîlâheîllallah; tewhîd bixwe ye.

Tewhîd; yekgirtina, yanê tewhîd kirina çavkanîya heyatê û mirinê û nimêjê û qurbanê û nezirê û tewafê û duayê û tewekkulê ye.

Heyat bi temamî ji îbâdetê pêkhatî ye û bi tevahî aîdê Allah e *azze we celle* Di heyata muwehhîdekî de tu qadekî ku di derê ubûdîyetê de bê nirxandin tune. Lewre tewhîd heyata mûmînan bi gelemperî dorpêç dike. Di her mijarê de rayeya mudaxeleya heyatê xweserê Allah e.

1. 6/En'am: 162-163

Ev rayeya mudaxeleyê/têkilî bûnê; welew di mijara zewacê de an di mijara perwerdehîya wî de an di mijara şixul û karên wî de an di mijara qezenca rizqê wî de an di mijara ku dê wê qezenca xwe li ku derê xerc bike de an jî di mijara sîyasetê de be... Lewre ew kes carek gotîye Lâîlâheîllallah û bi vê kelîmeyê Allah *azze we celle* wek îlâh qebûl kirîye û di heman demê de îlân kirîye ku wê abdîtîya xwe bi dilsozî teqdîmê Allah bike.

Daxuyanîya Peyva Tewhîdê Ya Çewtî/ Ya Xeletî

Gelek însan dema ku der heqê maneya kelîmeya tewhîdê de ji wan bê pirsîn dê wiha cewabê bidin: "Ji Allah pê ve tu îlâh nîne!" Eger hûn ji wan re bêjin "Belê, 'Ji Allah pê ve tu îlâh tune' tê ser çi maneyê?" dê wiha bersiv bidin: "Yanê ê ku em xuliqandîye û rizkê dide me Allah e."

Lê belê weke ku me berê de diyar kiribû maneya kelîmeya tewhîdê ne ev e. Muşrîkên Mekkeyê jî dizanibûn ku Allah *azze we celle* hem xaliqê hemû heyînîyan û hem jî razîqe bê dest û pa û mar û mûr e. Ev zanîn û bawerîya wan tu feyde ne da wan û ewana ne xist çarçova îslâmê û ne bû asteng ku ji şûra Rasûlullah *aleyhîssalâtuwesselâm* xwe xelas bikin

Di van ayetan de Allah *azze we celle* ji me re diyar dike ku muşrîkên Mekkeyê qenc dizanibûn ê ku wan xuliqandiye jî û ê ku rizqê dide wan jî Allah e:

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

"Bi sond eger tu jî wan bipirsî: 'Kî erd û asîman xuliqandiye û kî roj û heyv di bin emrê xwe de digire?' Bêşik wê bibêjin 'Allah!' Her weha çawa ji heqîyê berê xwe dizivirînin?

Bi sond eger tu jî wan bipirsî: 'Kî ji esmanan av daxistiye û di piştî mirina wî de erd ji nû de vejandîye (zindi kiriye)? Bêşik wê bibêjin 'Allah!' Bibêje: '(Nexwe) Hemd

bitenê ji Allah re ye. Lê belê pirên wan hiş di ber de nabin/fêm nakin." [2]

قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ

"Ji wan re bibêje: 'Ma ji erd û esmanan kî riziq dide we? Yan jî kî xwediyê çav û guhan e? Kî yê zindî ji mirîyan û yê mirî jî ji zindîyan derdixe? Kî fermana xwe dimeşîne (û kâinatê îdare dike)? Wê bibejin 'Allah!' Bibêje: 'Wê gavê hûn çima xwe naparêzin?' " [3]

Ayetên ku ji van herdu sûreyan wek mîsal me dan ev tê fêmkirin:

Mirovek bizanibe ku Allah *azze we celle* Xaliq e û Raziq e û ê ku hemû karan bi rê ve dibe û ê ku sax dike û dimirîne ew e; bitenê ev zanîna hanê wî mirovî naxe daîreya îslamê.

Eger maneya peyva tewhîdê bitenê ev buya wê çima bi muşrîkên Mekkeyê re şer bihata danîn? Lewre ewan muşrîkên Mekkeyê jî van peyvan bilêvdikirin û digotin.

Wekî ku me di rêzên borî de diyarkiribû mane û cewhera vê peyvê ev e; di îbadetê de yekgirtîya (tewhîd kirina) Allah *azze we celle* û înkar kirina temamên "îlahên" sexte ku ew jî bi gotina **"La!"** pêk tê.

Belê, em werin rewşa civakên îroyîn.

Gelo ew însanên ku peyva **Lâîlâheîllallah**ê dibêjin û ji vê peyvê bitenê xaliqbûna Allah *azze we celle* fêmdikin tenê bi vê awayê dikevin daîreya îslamê? Eger evan însanên bi ramanên xwe yên rêşaşîtî bikevin daîreya îslamê, ecêba ew tiştê ku muşrîkên Mekkeyê li derveyê daîreya îslamê de hiştîye, ew tişt çi bû?

Lewre ji bo wan muşrîkan qebul kirina xaliqbuna Allah *azze we celle* ne pirsgirêk bû. Pirsgirêka wana ev bû, ku di mijara abdîtîyê de/îbadetê de berê xwe didan hin tiştên cûda. Mesela dema ku dixwestin dua bikin berê xwe didan saneman û peykeran. Digotin ev peyker/ev heykel yê wan kesan e ku di dewrên borî de pir salih û qenc bûn.

Muşrîkan wiha difikirîyan: "Em evdên sererêş û gunehkar in. Divê navbera me û Allah de navbeynkar hebin da ku ew navbeynkar şefaetê li me jî bikin."

Duh û îro çawa dişibin hevdu!

Îro jî gelek însan ji peyva Lâîlâheîllallahê bitenê xaliqbûna Allah *azze we celle* fêmdikin. Însanên îroyîn jî diçin ser gor û gumbetên wan kesên qenc ku di dewrên borî de li heyatê bûn û hewar û gazîya xwe digihîjînin wan. Hinceta civakên îroyîn jî eynî ye:

"Ma em kî ne? Em hemû, însanên situ xwar û gunehkar in. Lê belê ev însanên qenc li cem Allah *azze we celle* bi qedr û qîmet in. Wê jî me re jî şefaetê bikin."

> Belê, em werin rewşa civakên îroyîn.
> Gelo ew însanên ku peyva Lâîlâheîllallahê dibêjin û ji vê peyvê bitenê xaliqbûna Allah fêmdikin tenê bi vê awayê dikevin daîreya îslamê?

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

"Baş bizanibin ku dînê xalis bi tenê yê Allah e. Ew ên ji Allah pê ve ji xwe re dost û alîkaran çêdîkin û dibêjin: 'Ji bo ku me nêzî Allah bikin, em ji wan re îbadetê dikin; wê Allah li ser wî tiştê ku îxtîlaf kirine, dê hûkmê xwe bide. Allah mirovên nankor û derewîn nagihîne ser rêya rast.' " [4]

Dua, di Qur'anê de di maneya îbadetê de tê amilandîn. Însanên wê dewrê îbadetên xwe berpêyî

2. *29/Ankebut, 61 û 63*
3. *10/Yûnus, 31*
4. *39/Zumer, 03*

saneman kiribun û bi vê awayê bibûn ji kafiran. Muşrîkên wê dewrê Allah *azze we celle* nasdikirin û îman bi hebûna wî dianin. Tevlî vê yekê kufra wan eşkere bû. Rayeya hakimîyetê di nav xwe de didan mezine eşîrên xwe û rayedarên xwe. Dema ku bi vê awayê tevdigerîyan, tevlî ku hebûn û yekîtîya Allah nas dikirin û îman pê dianîn jî, dîsa ne diketin bergeha tewhîd û îslâmê.

Îro jî ew însanên ku jî kelîmeya tewhîdê bitenê xaliq bûn û raziq bûna Allah *azze we celle* fêm dikin, rayeya hakimîyetê belkî nadîn mezine eşîra xwe lê vê rayeyê bi wesîleya dengan/rayan didin lîderê partîyên demokratîk û parlamenteran. Lê pir tiştekî balkêşe ku ew kes di daîra îslâmê de tên nirxandin

Banga Lâîlâheîllallahê, bangeke fitrî ye. Kesên guh dide vê bangê di kurahîya qelbê xwe de hestên xweşik hes dike.

û di bergeha tewhîdê de tên dîtin. Gelo ev torpîla (!) hanê ji wan re ji ku derê tê? Cihûyan digotin: "Em ji Allah re abdên ezîz û xoşewîst in û zaruyên wî ne, lewma tu carî agir nêzî me nabe." Lê belê ev zenna wan û îftîrayên ku li Allah kirin jî, wana ji xezeb û ezabê xelas nekir:

وَقَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَطِيئَتُهُ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

"(Beni Îsrailiyan) Gotibun: 'Ji xeynî çend rojên bi hejmar pê ve agir li me nakeve.' (Jî wan re) Bibejê: 'Qey we li ser vê yekê ji Allah peymanekî sitendiye -ku Allah ji peymana xwe navegere- yan jî hûn der heqê Allah de tiştên ku hûn pê nizanin dibêjin?

Nexêr; çi kesê ku gunehekî bike û gunehên wî, dor lê bipêçê, êdî ew kes ehlê cehennemê ye. Wê ew di wir de ebedî bimîne." [5]

Ji van tiştên ku me hejmartin ev hate fêmkirin; ji bo însan bikeve daîra îslamê lazime ku kelîmeya tewhîdê bi maneya wî yê eslî bê zanin û fêmkirin û amelkirin.

Têgehên (qewramên) **îlah** û **îbadet** lazime ku qenc bê hînbûn da ku rengê tewhîdê bide heyata însan. Hînbûn û amel kirina van têgehan/qewraman (Îlah û Rab) ne bi awayê kevneşopîya ji bav û kalan mayî bê fêmkirin. Hînbûn û di heyatê de amel kirina van têgehan (Îlah û Rab) ger rasterast ji Qur'an û ji sunneta Rasûlullah *aleyhîssalâtuwesselâm* bê hînkirin û fêmkirin û amel kirin.

Tarîfa Kelîmeya Tewhîdê û Şertên Wê

Emê di vê qismê de tarîf û şertên kelîmeya tewhîdê bidin dest. Bi rastî, zanîna şertên kelîmeya tewhîdê; herî kêm weke zanîn û serwext bûna maneya kelîmeya tewhîdê giring e/muhîm e. Kesên ku nizanibe şirk çiye û tewhîd çiye û îbadet çiye û îlah çiye şeytan wan kesan bi hêsanî û zû dixapîne û dixerifîne.

Weke ku emê di rêzên jêr de diyar bikin, şertê tiştekî "nebe nebeya" wê tiştê ye. Mesela weke ku destnimêj şertê nimêjê ye. Em tev dizanin ku nimêja bê destnimêj li îndallah qethîyen ne meqbûl e. Weke vê, eger ji şertên Lâîlâheîllallahê yek jî bê terk kirin kelîmeya tewhîdê qet tu feyde nade wî kesî ku vê kelîmeyê dibêje.

Em dikarin feydeyên kelîmeya tewhîdê li ser du madeya bifesilînin:

1. Feydeyên kelîmeya tewhîdê a li jîyana dinyayê.

2. Feydeyên kelîmeya tewhîdê a ku li axîretê pêk tên.

Feydeyên kelîmeya tewhîdê a li jîyana dinyayê ev in ku ew kes êdî dibe ji ûmmeta îslâmê. Ji wê

5. 2/Baqara, 80-81

gavê pê de can û malên wî di bin emn û emana muslîman de ye.

Feydeya kelîmeya tewhîdê a ku li axîretê pêk tê jî ev e ku; ew kes ji ezab û agirê dojê/cehennemê diparêze û dibe sebebê wî kesî ku dikeve cenneta bê dawî.

Çawa ku şert û mercên nimêje pêk newe ew nimêj batil e û tu feyda wê dê ji xwediyê wê re tune be weke vê; eger şert û mercên kelîmeya tewhîdê jî pêk newe ev amel jî batil e û tû feyda wê ji xwedîyê wê re tûnê ye.

Di hiqûqa îslâmê de tarîfa şert wiha tê kirin:

"Şert ew tîşte ku; dema ew tune be tiştê ku pê hatibe şertandîn betal dibe. An ew tiştê ku ji holê hat hilanîn hûkmê wê tiştê ku pê bixwe hatîye şertandin betal dike." [6]

Destnimêj şertê nimêjê ye. Nimêj dema ku bê destnimêj bê kirin ew nimêj batil û fasid e. Dema ku şertê nimêjê pêk newe hûkmê wê amelê li îndallah tune ye. Lewre ew nimêj ji wê şerta ku dibe sebebê sihheta wê mehrûm e.

Herweha berî pêk anîna amelekî divê ku şertên wê di nav xwe de bihawîne û hetanî dawîya wê amelê jî ewan şerta mihafeza bike. Pêkanîna şertên Lâîlâheîllallah jî wisan e. mirovek dema ku bêje Lâîlâheîllallah, divê ku şertê wê pêk bîne û hetanî nefesa xwe yê dawî li ser vê halê bimîne. Gotina wî yê Lâîlâheîllallah enceq di vê rewşê de sehîh e û li îndallah dê meqbûl be.

Di mijara şertên Lâîlâheîllallah de nuqteyekî giring jî ev e: Taxutên dewrê berê dixwesti ku xelkên xwe/gelên xwe ji Lâîlâheîllallah dûr bigirin.

أَجَعَلَ الْآَلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ

"Ma ew îlahan dike yek îlâh. Bi rastî ev tiştekî pir ecêb e." [7]

وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ أَنِ امْشُوا وَاصْبِرُوا عَلَى آَلِهَتِكُمْ إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ

6. *Wehbe Zuheylî, Usulu'l Fikhu'l Îslamî, 1/104*
Abdulkerim Zeydan, Wecîz, 58

7. *38/Sâd, 05*

> Dema ku sênc û bendên di navbera însanan û daweta tewhîdê de ji holê radibin, xelk, fewc fewc dikevin îslâmê.

"Giregirên wan ketin tevgerê û wiha gotin: 'Bimeşin û ji bo îlâhên xwe li ber xwe bidin, (di girêdayîbûna wan îlâhên xwe de) xweragirin û sebatê bikin. Bêguman tiştê ku ji we tê xwestin jî ev e." [8]

إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ

"Dema ku ji wan re Lâîlâheîllallah dihat gotin qurretîyê dikirin." [9]

وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُوا آَلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ

"Û digotin: 'Ma em ji bo şaîrekî dîn, dev ji îlâhên xwe berdin?" [10]

Taxûtan di demeke kurt de fêm kirin ku ev xebata wan bê feyde ye. Lewre banga Lâîlâheîllallahê, bangeke fitrî ye. Kesên guh dide vê bangê di kurahîya qelbê xwe de hestên xweşik hes dike. Dema ku sênc

8. *38/Sâd, 06*

9. *37/Saffât, 35*

10. *37/Saffât, 36*

Eger evan însanên bi ramanên xwe yên rêşaşîtî bikevin daîreya îslamê, ecêba ew tiştê ku muşrîkên Mekkeyê li derveyê daîreya îslamê de hiştîye, ew tişt çi bû?

û bendên di navbera însanan û daweta tewhîdê de ji holê radibûn, xelk, fewc fewc diketin îslâmê.

Taxutan fêm kirin ku êdî wê nikaribin li pêşîya dawa Lâîlâheîllallahê bisekinin, serî li rê û rêbazên cûrbicûr dan. Xwestin ku naveroka Lâîlâheîllallahê vala bikin. Ew her sê tiştên ku kelîmeya tewhîdê li ser gel mûessîr dike, bi bandor dike xwestin ku bi însanan bidin jibîrkirin û xera bikin.

A yekemîn; maneya Lâîlâheîllallahê tehrîf kirin. Ew maneyên wê ya eslî ku bingeha îslâmê ye; weke şirîk neçêkirina ji Allah re û tewhîd girtina wî yê di îbâdetê de û red kirina/înkar kirina taxûtan tehrîf kirin. Kelîmeya Tewhîdê, bi bawerîya muşrîkên Mekkeyê ku digotin "Allah xaliq e, raziq e..." wekehev girtin.

A duyemîn, ewan taxûtan şert û mercên kelîmeya tewhîdê dan jibîrkirin. Wiha gotin: "Her kî bêje Lâîlâheîllallah dê bikeve cennetê." Belê Lâîlâheîllallah, dibe sebebê ketina wî kesî ku vê kelîmeyê gotîye, lê ev jî enceq bi pêkanîna şertên wê mimkun e. Berevaj, wê bibe weke nimêja bi destnimêj ku ew jî qet tu feyde nade xwedîyê xwe.

A sêyemîn, ewan hêmanên/ewan unsurên ku kelîmeya tewhîdê xera dikin dan jibîrkirin. Vê tiştê hînê însanan kirin ku: Hema hûn çi jî bikin piştî ku we gotîye Lâîlâheîllallah qet tu zerarê nade we. Hetanî hûnê jê feyde jî wergirin.

Taxutên vê dewrê, yên esrî, bi van tehrîf û tewîlên xerab kelîmeya tewhîdê îro anîne asteke wisan ku, li ber çavê gelek însanan ev kelîme wek tiryak, yanê wek narkotik tê nerxandin û xuya dibe.

Rasûlan *aleyhîmûsselâm* duh gelên xwe bi vê kelîmeyê ji xewa mirinê hişyar û îhyâ dikirin; lê belê taxutên îro dîsa bi vê kelîmeyê gelên xwe bi jehrê dixin û û narkoz/tiryak dikin.

Ew kesên ku bi vê kelîmeyê dibûn kâbus û xewnereşk; lê îro, ew ên vê kelîmeyê dibêjin bi piranî ji taxûtan re bûne girêdayîyê dilsozî.

Wêzifeya dawetvanê îslâmê ev e ku; li hember tehrîfa sêmend/sêbare, bibe pêşîyê tevgera îhyaya sêmend/sêbare. Ger bi însanan bide naskirin ku; mane û şert û hêmanên/unsurên ku tewhîdê xera dikin çi ne.

Dawîya Beşa (6.) Şeşemîn

Dê Berdewam Bibe Însâallah

GETAT DIŞI TEDAVİLER: TİTREŞİM TIBBI

Dr. Seyfullah İslam
seyfullahislam@tevhiddergisi.net

İnsanın kendisini sürekli yorgun hissetmesi, tükenmişlik hâli, fizik bedeninde bir şeylerin yolunda gitmediğine işaret etmektedir. Örneğin, güne hep yorgun başladığını söyleyen ve sürekli hâlsizlikten şikâyet eden bir kişinin, "enerjik olarak hasta" olduğu ve farkında olmadan enerjisini sürekli tükettiği söylenebilir. Çünkü insanın enerjisini hem duygusal hem de fiziksel anlamda gereksiz yerlere harcaması, kısa zamanda kendisini tüketmeyi de beraberinde getirmektedir.

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun. Resûlü Muhammed'e salât ve selam olsun.

Getat içerisinde yürürlüğe giren ve sağlık bakanlığınca ruhsatlanan kliniklerdeki en yaygın uygulamaları önceki yazılarımızda tek tek kaleme aldık. Bu yazımızda ise Türkiye'de daha çok tıp doktorlarına yönelik olan, ruhsatlandırmaya alınmayan, tıbbi uygulama kapsamında değerlendirilmeyen "Titreşim Tıbbı"nı kaleme alacağız, inşallah.

Titreşim Tıbbı, bu yöntemi uygulayanlar tarafından geleceğin tıbbı olarak nitelendirilmektedir. Bu tedavi yönteminin etki mekanizması bir önceki yazımızda değindiğimiz "frekanslar" ile işlemektedir. Her ne kadar Türkiye'de çok bilinip yaygın uygulanmasa da dünyada birçok ülkede yıllardır uygulanmaktadır. Alışkın olduğumuz klasik yöntemlerin dışında bir mekanizmaya sahip olduğu için çok yakından bilmediğimiz bu yöntemi anlayamayabilir ve pratikte olabilirliğini pek idrak edemeyebiliriz. Bu sadece tıp camiası dışındaki insanların değil, neredeyse tıp doktorlarının bile büyük bir kısmının anlayıp kabul edebilecekleri bir yöntem değil... Dolayısıyla bu tedavinin hakkıyla anlaşılması ve tedavilerde oturaklı bir şekilde kullanılması belli ki zaman alacaktır.

Titreşim Tıbbı Nedir?

Canlı ve cansız olarak kabul edilen her şey enerji ile titreşir ve tüm bu enerjiler bir bilgi içerir. Fiziksel beden de bir enerji alanı ile çevrilidir. Bu alan bir bilgi merkezi olmasının yanı sıra son derece hassas bir algılama sistemi özelliği de taşımaktadır. Bundan dolayı, başkasının enerji bedeninden bilgi alabilmek de imkân dâhilindedir. Bedeni çevreleyen bu alan, iç ve dış deneyimler sonucunda zuhur eden olumlu ya da olumsuz hislerden kaynaklı duygusal titreşimleri de içinde barındırmaktadır. Bu sürecin neticesi ise kendini fizik bedende görünür hâle getirdikten sonra kişinin yaşantısını, deneyimlerini, travmalarını; kısaca biyografisini ve biyolojisini belirlemektedir. Aynı şekilde her bir düşünce, biyolojik sisteme geçer ve fizyolojik bir tepkiyi başlatabilir.

Biyorezonans terapileri; vücutta titreşimlerle değişimler oluşturan ve cihazlar yardımıyla uygulanan getat dışı tamamlayıcı tıp uygulamalarına verilen genel bir tanımdır.

İnsanın kendisini sürekli yorgun hissetmesi, tükenmişlik hâli, fizik bedeninde bir şeylerin yolunda gitmediğine işaret etmektedir. Örneğin, güne hep yorgun başladığını söyleyen ve sürekli hâlsizlikten şikâyet eden bir kişinin, "enerjik olarak hasta" olduğu ve farkında olmadan enerjisini sürekli tükettiği söylenebilir. Çünkü insanın enerjisini hem duygusal hem de fiziksel anlamda gereksiz yerlere harcaması, kısa zamanda kendisini tüketmeyi de beraberinde getirmektedir. Duygusal enerjiler, son derece karmaşık bir süreç sonucunda, biyolojik bir maddeye dönüşmektedir. Bu bağlamda fiziksel beden de aslında çok iyi bir alıcıdır. Buna bağlı fizik beden de duygusal ve psikolojik etkileri algılayarak, hissedebilir ve fizik bedende görünür hâle getirebilir. Başka bir deyişle fiziksel bedenin herhangi bir bölgesindeki frekans yoğunluğunda meydana gelen bir değişiklik, bize hastalığın özellikleri konusunda bazı bilgiler sunabilir. İşte, bu noktadan hareketle yorumlamalarda ve müdahalelerde bulunan tıp sistemine "Titreşim Tıbbı" denilmektedir.

Biyorezonans Terapileri

"Biyorezonans Terapi" terimi (BRT), ilk kez 1987'de Brugemann Enstitüsü Tarafından "Hastanın Kendi Titreşimleriyle Tedavisi" olarak kullanılmıştır.

Günümüzde insanı frekans, yani titreşim boyutuyla değerlendiren, mekanizmaları hemen hemen aynı olan çok değişik cihazlar mevcuttur. Söz konusu BRT cihazları hem dünyada hem de Türkiye'de gün geçtikçe yaygınlaşmaktadır. Bu cihazlar, canlı organizmayı elektromanyetik titreşimlerden oluşan bir sistem olarak görür ve cihazlar yardımıyla yapılan bu tedaviler, organizmada titreşim bazlı değişiklikler yapmayı amaçlar.

Biyorezonans terapileri; vücutta titreşimlerle değişimler oluşturan ve cihazlar yardımıyla uygulanan getat dışı tamamlayıcı tıp uygulamalarına verilen genel bir tanımdır. Yukarıda da değindiğimiz üzere, her maddenin kendine özgü bir titreşimi, dolayısıyla da bir dalga modeli vardır. Belirli hastalıklar, insanın kendine ait doğal titreşimlerinin bozulmasına yol açar. Sonuç olarak da normal olmayan bir dalga modeli ortaya çıkmış olur. Bu bozulmuş elektromanyetik titreşim dalgası, insan vücuduna yapıştırılmış elektrotlar yoluyla alınarak biyorezonans cihazına aktarılır. Bu bozuk olarak algılanan dalga modeli, biyorezonans cihazı yardımıyla ters çevrilip, güçlendirildikten sonra, hastanın bedenine geri gönderilerek elektromanyetik titreşim dalgası yeniden ayarlanır ve mevcut sorunun giderilmesine ciddi destek verir. Biyorezonans tedavisinde insan bedenindeki tüm sorunlar için değişik frekanslar yardımıyla vücutta bir denge sağlanabileceği ileri sürülmektedir.

BRT'de kullanılan elektrotlar genellikle birkaç katmandan oluşur, dünyanın manyetik alanına karşılık gelen bir alan kuvvetine sahiptir ve özel olarak hazırlanmıştır. Manyetik alan, vücut dokusuna tamamen nüfuz ettiği için sadece cildin yüzeyinden değil, aynı zamanda dokunun içinden de sinyaller alınır ve terapi cihazına iletilir. BRT cihazlarının ayırt edici özelliği, hastadan alınan ultra ince elektromanyetik titreşimleri uyumlu ve uyumsuz salınımlara ayırabilmesidir. Bu da demek oluyor ki bu cihazlar, sadece "uyumlu/sağlıklı" frekansları değil, aynı zamanda hastalığa neden olan etkenleri de tespit edip tanımlayabilir.

Peki, mekanik titreşimle iyileşme nasıl gerçekleşmektedir?

İnsan vücudunun tamamında bulunan dokularda, piezoelektrik etki denilen bir sistem mevcuttur. Piezoelektrik etki, aslında kristal yapıdaki maddelerin "mekanik bir baskı" durumunda ortaya çıkardıkları elektrik enerjisidir. Bunun en basit örneklerinden birisi, manyetolu çakmaktır. Çakmakta uygulanan mekanik baskı, elektrik deşarjı üreterek yanıt verir. Sonrasında oluşan kıvılcım da ateşi yakar. Vücudumuzdaki bu piezoelektrik yapı, içinde yaşadığımız fiziksel alandaki tüm mekanik olaylardan etkilenmekte ve "transduser" olarak adlandırılan algılayıcılarla sinir sistemi ile iletişim sağlanarak bir refleks geliştirilmektedir. Burada aslında anlatmak istediğimiz, mekanik etki ile vücutta bir takım iyileştirici etkilerin başlatılabileceğidir.

Özet olarak, BRT'yi anlamak için sırasıyla şu maddeleri gözden geçirelim:

1. İnsan vücudunun içinde ve çevresinde fizyolojik elektromanyetik titreşimler vardır. Bu titreşimler, biyokimyasal süreçleri -hücresel düzeyde işlemleri-koordine eder ve onları güçlendirir.

2. Fizyolojik elektromanyetik titreşimlerin yanı sıra toksin yükleri, yaralanmalar, enfeksiyonlar, kronik hastalıklar, yapılan ameliyat kesileri nedeniyle de her insanda patolojik olarak ortaya çıkan olumsuz titreşimlerde vardır.

3. Fizyolojik ve patolojik salınımlar, tamamıyla hastanın kendi salınımları olarak adlandırılır.

4. Hastanın kendi salınımları, vücudun yüzeyinden alınır ve bir iletken ile terapi cihazına iletilir.

"BRT'de kullanılan elektrotlar genellikle birkaç katmandan oluşur, dünyanın manyetik alanına karşılık gelen bir alan kuvvetine sahiptir ve özel olarak hazırlanmıştır. Manyetik alan, vücut dokusuna tamamen nüfuz ettiği için sadece cildin yüzeyinden değil, aynı zamanda dokunun içinden de sinyaller alınır ve terapi cihazına iletilir.

5. Terapiye dönüşen hastanın kendi salınımları, BRT cihazından hastanın vücuduna geri beslenir. İyileştirici etki terapi cihazında değil, hastanın kendi vücudunda gerçekleşir.

6. Terapi salınımları, öncelikle hastanın vücudunda, patolojik salınımları baskılayarak veya azaltarak ve ikinci olarak da fizyolojik salınımları güçlendirerek terapötik bir etki sağlar.

7. Biyorezonans tedavisinin amacı patolojik salınımları azaltmak veya ortadan kaldırmak ve aynı zamanda fizyolojik salınımları güçlendirmektir.

8. Biyofiziksel enerji seviyesindeki iyileşmeler, genelde biyokimyasal süreçlerde normalleşme ve iyileşme yönünde gelişme ile takip edilir.

9. BRT'nin temel amacı, bedendeki düzenleyici kuvvetleri aktive etmek ve onları, sağlığa geri dönüş için gereken ölçüde müdahale eden patolojik etkilerden arındırmaktır.

Tüm tedavilerde olduğu gibi doğru tedavinin uygulanabilmesi için vazgeçilmez ön koşul, doğru tanıdır. Genelde BRT denildiği zaman tedavi üzerine daha çok konuşulduğu için, hep söz konusu cihazların tedavi edici etkinliklerinden bahsedilmiştir.
Ancak bu cihazlar hastalıkların tanısı konusunda da oldukça yardımcıdır. Bununla birlikte her zaman, koyulan tanının yanılma payını düşünerek hareket etmeli ve olabilecek ihtimalleri dikkate alarak tedavi planlanmalıdır.

Hastalık Tespitinde Biyorezonans Cihazlarının Yeri

Tüm tedavilerde olduğu gibi doğru tedavinin uygulanabilmesi için vazgeçilmez ön koşul, doğru tanıdır. Genelde BRT denildiği zaman tedavi üzerine daha çok konuşulduğu için, hep söz konusu cihazların tedavi edici etkinliklerinden bahsedilmiştir. Ancak bu cihazlar hastalıkların tanısı konusunda da oldukça yardımcıdır. Bununla birlikte her zaman, koyulan tanının yanılma payını düşünerek hareket etmeli ve olabilecek ihtimalleri dikkate alarak tedavi planlanmalıdır.

Tanı koyarken test teknikleriyle ilgili olarak BRT'yi uygulayan doktor, kendisine en iyi görünen teknikleri uygulayabilir. Ancak tek bir test tekniğine bağlı kalınmamalıdır. Bununla birlikte, hastanın mevcut enerji durumunu mümkün olduğunca kaydeden test teknikleri çok faydalıdır. Test tekniği, tedavi sonucunda ortaya çıkan değişikliklerin kolayca tanımlanmasına izin vermelidir.

Biyorezonans tedavisiyle; eski yaraya bağlı olarak oluşan doku, ışın tedavisi, yara izleri ve enfeksiyonların vücutta oluşturduğu ve **"blokaj"** olarak adlandırılan organ ve meridyen fonksiyonlarının dengesizlikleri iyileşebilmektedir.

Biyorezonansla ilgili; gıda alerjileri başta olmak üzere tüm alerjik hastalıklarda, yeme bozukluklarında, madde bağımlılık -sigara, alkol, uyuşturucu vb.- tedavilerinde, bazı psikolojik hastalıklarda, spor hekimliğinde, ağrı tedavisinde, bağışıklık sisteminde ve hormon sistemi dengesizliklerinde, akciğer hastalıklarında, mide ve bağırsak hastalıklarında, kas ve iskelet sistemi hastalıklarında, kronik toksin yüklenmesinde, iyileşmesi zor yaralar ve daha birçok durumda uygulayıcılar tarafından pozitif tecrübeler bildirilmiştir.

BRT Uygulamasının Uygun Olmadığı Durumlar

Öncelikle, kişide ağır cerrahi gerektiren travma olduğunda BRT uygulanmamalıdır. Bunun dışında akut inme (ani felç), kalp krizi, zehirlenme gibi insan hayatını tehdit eden durumlarda BRT uygulamak uygun değildir. Ayrıca organ naklinde ve beraberinde bağışıklık sistemi baskılayıcı ağır ilaçların kullanılması gibi durumlarda da uygun bir yöntem olarak kabul edilmemektedir. Özellikle gebeliğin ilk üç ayında BRT uygulamasından uzak durulmalıdır. Hatta tüm gebelik boyunca ertelenmesi, gebelik sona erdikten sonra yapılması daha uygun olur.

Hangi tedavi yöntemi olursa olsun; mucize etkiler, bedendeki tüm hastalıklara kesin çözüm gibi sunumlar tamamen reklam içeren ve doğruluk payı olmayan söylemlerdir. Tüm diğer tedavilerde olduğu gibi bu yöntemde de tek başına değil, diğer tedavilerle beraber destekleyici bir tedavi olarak uygulanmalıdır. Tedavinin etkinliği; cihazın doğru yer ve zamanda kullanımıyla, uygun tedavilerle kombine edilmesiyle, doktorun bilgisi ve tecrübesiyle yakından ilişkilidir.

Dualarımızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

SEMAVİ KİTAPLAR/ SAHİFELER

Ömer AKDUMAN

Tahrif, yani Allah'ın kelamını değiştirmek, lafzi anlamda Kur'ân için mümkün değildir. Çünkü Rabbimiz koruduğunu söylemiştir. Ancak anlamda yapılan, Kitap'ta olmayanı varmış gibi göstermek, Kitap'ın ortasından konuştuğunu iddia ederken kendi şahsi arzularını ya da tağutların taleplerini Kitap'a söyletmek mealindeki tahrif, Kurân için de söz konusudur.

"... Cibril:

— Bana imanı anlat, dedi. Allah Resûlü dedi ki:

— İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, resûllerine, ahiret gününe, hayrı ve şerri ile kadere inanmandır..."

Kitaplara İman

Allah'ın peygamberlerine verdiği kitap ya da sahifeleri kabul edip bunların Allah tarafından indirildiğine inanmak, kendisi ile hayat ölçülerimizi belirlememiz emredilen Kur'ân-ı Mubin'i bireysel ve toplumsal hayatta zahir/görünür kılmak ve yaşamaktır.

Sahih kaynaklar tarafından bize bildirildiği kadarı ile ilk indirilen semavi –Allah *(cc)* katından gelen- kitabın Musa'ya *(as)* indirilen Tevrat, sonra Davud'a verilen Zebur, sonra İsa'ya verilen İncil ve ardından Muhammed'e *(sav)* verilen Kurân olduğunu biliyoruz. Yine Halilu'r Rahman İbrahim'e sahifelerin verildiğini, Musa'ya da Tevrat dışında başka sahifelerin verildiğini biliyoruz.

Dikkat çekilmesi gereken bir mesele şudur: Tevrat, İncil ve Zebur'a; hatta Musa'ya *(as)* verilen sahifelere iman ettiğimizi söylerken kastımız, Allah'tan indiği ilk hâline olan imanımızdır. Şu an muharref olarak bulunan Tevrat,

İncil ya da Zebur'a iman etmiyoruz. İnsanların kendi elleri ile istek ve arzuları doğrultusunda değiştirdikleri bir kitap Allah'ın *(cc)* kelamı değil, kendilerinin uydurmasıdır.

Kur'ân-ı Kerim dışında diğer kitapların korunmasını Rabbimiz kendi üzerine almamış, insanları bunun ile sorumlu tutmuştur. İnsanlar da az bir dünyalık karşılığında ahiretlerini satmaya razı olarak tağyire/tebdile/değişime gitmişlerdir. Kur'ân'a gelince Rabbimiz, lafzının korunmasını kendisi yüklenmiştir:

"Şüphesiz ki bu (öğretiler), önceki sahifelerde de vardır. İbrahim'in ve Musa'nın sahifelerinde." [1]

Kur'ân-ı Kerim dışında diğer kitapların korunmasını Rabbimiz kendi üzerine almamış, insanları bunun ile sorumlu tutmuştur. İnsanlar da az bir dünyalık karşılığında ahiretlerini satmaya razı olarak tağyire/tebdile/değişime gitmişlerdir. Kur'ân'a gelince Rabbimiz, lafzının korunmasını kendisi yüklenmiştir.

Ortak Çağrılar

Kendilerine Kitap/Sahife verilen ya da verilmeyen bütün resûllerin bazı ortak çağrılarının olduğunu biliyoruz:

• Tağuttan içtinap edip Allah'a inabet etmek/yönelmek:

"Andolsun ki biz her ümmet arasında: "Allah'a ibadet/kulluk edin ve tağuttan kaçının." (diye tebliğ etmesi için) resûl göndermişizdir. Allah içlerinden kimisine hidayet bahşetti, kimisine ise sapıklık hak oldu. Yeryüzünde gezip dolaşın ve yalanlayanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakın." [2]

• Muhammed'e *(sav)* tabi olmaları:

"(Hatırlayın!) Hani: 'Size Kitap ve hikmet verdikten sonra, sizin yanınızda olanı doğrulayıcı bir resûl gelirse ona iman edecek ve yardımcı olacaksınız.' diye Allah nebilerden söz almıştı. Demişti ki: 'Bunu ikrar edip bu sözün ağırlığını kabul ettiniz mi?' Dediler ki: 'İkrar ettik.' Dedi ki: 'Şahit olun! Ben de sizinle beraber şahitlik edenlerdenim.' " [3]

• Deccal'e karşı uyarı:

"Nebilerin hepsi kavimlerini Deccal'in şerrinden korkutup sakındırmıştır. Yemin olsun, Nuh da kendi kavmini Deccal'e karşı uyarmıştır. Ancak ben size hiçbir nebinin söylemediği bir şey söyleyeceğim. İyi bilin ki Deccal şaşıdır, Allah şaşı değildir." [4]

Tahrif

Tahrif, yani Allah'ın kelamını değiştirmek, lafzi anlamda Kur'ân için mümkün değildir. Çünkü Rabbimiz koruduğunu söylemiştir. Ancak anlamda yapılan, Kitap'ta olmayanı varmış gibi göstermek, Kitap'ın ortasından konuştuğunu iddia ederken kendi şahsi arzularını ya da tağutların taleplerini Kitap'a söyletmek mealindeki tahrif, Kurân için de söz konusudur:

"Onlardan öyle bir grup vardır ki (okuduklarını) Kitab'ın ayetlerinden sanasınız diye dillerini Kitap'la eğip bükerler. Oysa (ağızlarında geveledikleri şeyler) Kitap'tan değildir. (Ağızlarında geveledikleri şeyler için:) "Bu, Allah katındandır." derler. Oysa o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler." [5]

Kur'ân'ı hakkı gizleyerek, eksik anlam vererek tahrif etmeye bir örnek:

Bir zat-ı muhtereme (!) tağutu soruyorlar. Manada tahrif ne ise işte onu yapıyor: "Efendim, tağut, şeytandır. Kur'âni bir kavramdır; yani Kur'ân, tağuta muhalefet etmemizi emreder. Tağut, şeytandır. Tağut, Allah'ın dışında tapınılan, ardından gidilendir. Tağut, azgınlıktır. Allah'ın dışında insanlara emirler yağdırandır

1. *87/A'lâ, 18-19*
2. *16/Nahl, 36*
3. *3/Âl-i İmran, 81*
4. *Buhari, 2850*
5. *3/Âl-i İmran, 78*

Oy kullanmak en basit tabirle *"kanun koyucular olarak milletin, vekillerini meclise göndermeleri eylemi"* olarak tanımlanır. Allah şari'/kanun koyanken ona bu konuda ortaklar kılmak nasıl niyete göre değişecektir? Değil Allah'a ortak kılmak konusunda, bir haramda bile iyi niyet geçerli değildir. Sahibini vebalden, sonucunda cezadan alıkoyamaz. Bu şahsın yaptığı tahriftir.

vb. Tağut kelimesi budur. Tağut dediğim gibi şeytandır, Allah'ın dışındaki tapınılan her şeydir, Allah'ın dışına götüren her şeydir..."

"Hocaefendi, bu yuvarlak lafızlar, sözü ağızda eveleyip gevelemeler nedir?" diye soracak olursanız ne cevap verir Allahualem; ancak biz bunun adının manevi tahrif olduğunu biliyoruz.

Bir başka zata soruyorlar: "Oy kullanmanın şirk olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mudur?" Cevabı şöyle: "Bir Müslüman, insanları ilah olarak görmeden 'Eğer ben filanları desteklersem bunlar belki bu bozuk düzeni biraz değiştirirler.' ümidi içerisinde, Allah'ın istediği bir toplum meydana gelmesi için ve bu gibi niyetlerle destekliyorsa tabii ki bu şirk değildir. Müslümanlar tekfirci olmamalılar. Birbirlerini küfür ile itham etmemeliler. Bırakalım bu tekfirci anlayışları..." diye devam ediyor anlatmaya. Başı bu şekilde olan bir konuşmanın sonunu tahmin etmek zor olmasa gerektir.

Oy kullanmak en basit tabirle "kanun koyucular olarak milletin, vekillerini meclise göndermeleri eylemi" olarak tanımlanır. Allah şari'/kanun koyarken ona bu konuda ortaklar kılmak nasıl niyete göre değişecektir? Değil Allah'a ortak kılmak konusunda, bir haramda bile iyi niyet geçerli değildir. Sahibini vebalden, sonucun da cezadan alıkoyamaz. Bu şahsın yaptığı tahriftir.

Bir başka sapkın, Kur'ân'a istediğini söyletemeyince başka bir yol deniyor, dini tahrif etmek adına:

"İbnu'l Arabî Dımaşk'a yerleştikten sonra kendisine vaki olan mübeşşiratta, Peygamber'in elinde bir kitapla zuhur ederek 'Bu elimdeki, hikmetlerin yuvalarını (Fusûsu'l Hikem) gösteren bir kitaptır, bunu al ve faydalanacak kimselere açıkla!' dediğini nakleder ve bu işaret üzerine Fusûsu'l Hikem'i 627 (1230) yılında burada telif eder." [6]

Söz buraya gelmişken Celaleddin Rumi'yi hatırla(t)mamak elde değil!

"Şüphe yok ki mesnevi gönüllere şifadır, hüzünleri giderir... Şanları yüce, özleri hayırlı katiplerin elleriyle yazılmıştır... Temiz kişilerden başkalarının dokunmasına müsaade etmezler... Mesnevi âlemlerin Rabbinden inmedir... Batıl ne önünden gelebilir, ne de ardından... Tanrı onu korur ve gözetir." [7]

Selam ve Dua ile...

6. *TDV İslam Ansiklopedisi, İbnu'l Arabi maddesi*
7. *Mevlana, Mesnevi, Mukaddime, VII. Mesnevi, MEB, 1991 İstanbul, 1/7*

HİCAB: ERDEM BEKÇİSİ MÜSLÜMAN HANIMLARA

Bedirhan EREN

Kitap iki bölümden oluşmaktadır. İlk bölüm, toplamda on ayrı başlık altındaki esaslardan oluşur. Müellif, bu esaslarla, İslam'ın kadın için öngördüğü onurlu ve değerli hayat tarzının çerçevesini sunar okuyucuya. Kitabın ikinci bölümü ise yirminci yüzyılın başlarından itibaren ümmetin kadınlarını hayâsızlığa çağıran ve bu işin öncülüğünü yapan -başta Mısır olmak üzere- İslam coğrafyasındaki Batıcı mürted yazar ve akademisyenlerin ifşa edilmesi ve onların eleştirilmesi hakkındadır.

Kitabın Künyesi

Kitabın Adı: Hicab: Erdem Bekçisi Müslüman Hanımlara

Kitabın Yazarı: Bekr B. Abdullah Ebu Zeyd

Türkçe Çeviri: M. Beşir Eryarsoy

Yayınevi: Guraba Yayınları

Yayın Tarihi: 2012

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa Sayısı: 184

Kâğıt: Ivory

Kapak: Karton

Ebat: 13,5x21

Yazar Hakkında

Güncel Meseleler Fıkhında Uzman Bir Fakih

Şeyh Bekr B. Abdullah Ebu Zeyd Arabistan'ın Riyad şehri yakınlarındaki bir beldede ilim ehli bir ailede doğup büyümüş ve ömrü ilim

tahsili ve ilmî çalışmalarla geçmiştir. Kendisi uzun yıllar Medine'deki Mescid-i Nebevi'nin imamlığını yapmıştır. Muhakkik (araştırmacı) bir ilim adamıdır. Araştırma ve telif çalışmalarından ötürü sınırlı sayıda öğrenci yetiştirmiştir. Bununla beraber mesaisini daha ziyade araştırma-inceleme eserlerin telifine hasretmiştir.

Onun Arabistan dışında tanınmasına vesile olan hadise; bazı eserlerine takriz yazdığı Rebi' b. Hadi El-Medhalî isimli bir yazarın, başta Seyyid Kutub olmak üzere tevhid ehli ulemaya dil uzatması karşısında sert tepki gösterip hem bu şahsa hem de buna benzer saldırı amaçlı yazılan diğer risalelere karşı reddiye vermesi olmuştur.

Şeyh Bekr b. Abdullah Ebu Zeyd, güncel fıkıh meselelerinde uzmanlaşmış muhakkik bir âlim idi. Fıkıh alanında yaptığı araştırma ve incelemeler neticesinde tüp bebek meselesinden bankacılık işlemlerine kadar geniş yelpazede bir literatürün oluşmasına ciddi katkıları olmuştur. Bu ayki tanıtım konusu olan "Hicab: Erdem Bekçisi Müslüman Hanımlara" isimli kitapta da aynı usulü takip etmiştir. Bu kitap dışında "İlim Talebesinin Süsü" isimli başka bir kitabı, aynı yayınevince Türkçeye çevrilip yayımlanmıştır.

Hicap: İslâm'ın Kalesinde Açılan İlk Gedik

Geçtiğimiz yıllarda vefat eden müellif; Batı'da ve İslam coğrafyasındaki Batı hayranı toplumlarda Orta Çağ'da bile eşi görülmemiş bir aşağılamaya maruz kalan kadını; İslami fazilet ve erdemlerle donanarak, içerisine düştüğü kötü durumdan kurtulmaya davet etmektedir. Kitap iki bölümden oluşmaktadır. İlk bölüm, toplamda on ayrı başlık altındaki esaslardan oluşur. Müellif, bu esaslarla, İslam'ın kadın için öngördüğü onurlu ve değerli hayat tarzının çerçevesini sunar okuyucuya. Kitabın ikinci bölümü ise yirminci yüzyılın başlarından itibaren ümmetin kadınlarını hayâsızlığa çağıran ve bu işin öncülüğünü yapan -başta Mısır olmak üzere- İslam coğrafyasındaki Batıcı mürted yazar ve akademisyenlerin ifşa edilmesi ve onların eleştirilmesi hakkındadır.

Bu kitap ile iki şey amaçlanmaktadır: İlki, mümine hanımların erdem yolu üzerinde sebat göstermelerine katkıda bulunmak; ikincisi ise hayâsızlığa çağıran mürted, laik ve Batıcı fesat önderleri ile onların ileri sürdüğü "kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliği, kadınlar için pozitif ayırımcılık, kadının istihdamı" vb. kof iddiaların üzerindeki maskeleri ifşa etmek.

"

Bu kitap ile iki şey amaçlanmaktadır: İlki, mümine hanımların erdem yolu üzerinde sebat göstermelerine katkıda bulunmak; ikincisi ise hayâsızlığa çağıran mürted, laik ve Batıcı fesat önderleri ile onların ileri sürdüğü "kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliği, kadınlar için pozitif ayırımcılık, kadının istihdamı" vb. kof iddiaların üzerindeki maskeleri ifşa etmek.

Müellif, hicabın; şer'i zorunluluğu, önemi, değeri ve mümine hanımların erdemli olmalarının asli unsurlarından biri olduğunun açıklanması hususlarında zihinleri berraklaştıran bilgileri okuyucuya takdim etmektedir. Kitaba erkek ile kadın arasındaki farkları ve bu farkların hiçbir surette değiştirilemeyeceği hakikati üzerine giriş yapar. İlerleyen sayfalarda genel hicap ile özel hicabı tarif eder. Özel hicap hakkında bazı ayrıntılı malumatlar verirken her bir konuyla ilgili delilleri de sıralar. Kadının evde oturması ile ihtiyacı kadar dışarı çıkması hususundaki şer'i ölçüyü izah etmeye çalışır. Kadının namahrem erkeklerle ihtilat hâli, süfûr (açılmak) ve teberrüc (saçılmak) gibi zinaya götürme ihtimali olan gayrişer'i tutum ve davranışların da haram olduğuna dair güzel açıkla-

Erdemli ahlaka ve özellikle de hicaba zararlı olan bu hususlardan bazılarını şöyle sıralar: *"Mürted veya fasık öğretmenlerin eğitimci ve terbiyeci olduğu okullar ve kreşler; çocukların belirli bir yaştan sonra aynı yatakta yatırılmaları; yurtlarda, kreşlerde ve ilkokullarda kız ve erkek öğrencilerin ihtilatı (tevhid-i tedrisat/karma eğitim); temyiz çağındaki küçük kız çocuğuna ve büluğ çağındaki kıza haram olan açık saçık kıyafetlerin giydirilmesi."*

malarda bulunur. Evlilik müessesesinin başta genç hanım kızlar olmak üzere tüm gençler için erdemli bir hayatın başlangıcı olduğunu savunur.

Yazarın özellikle dikkat çektiği başka bir husus da çocukları sapıklığa sürükleyebilecek başlangıç noktalarından/gayrifıtri ve gayrişer'i ortamlardan koruma gereğidir. Erdemli ahlaka ve özellikle de hicaba zararlı olan bu hususlardan bazılarını şöyle sıralar: "Mürted veya fasık öğretmenlerin eğitimci ve terbiyeci olduğu okullar ve kreşler; çocukların belirli bir yaştan sonra aynı yatakta yatırılmaları; yurtlarda, kreşlerde ve ilkokullarda kız ve erkek öğrencilerin ihtilatı (tevhid-i tedrisat/karma eğitim); temyiz çağındaki küçük kız çocuğuna ve büluğ çağındaki kıza haram olan açık saçık kıyafetlerin giydirilmesi."

Hicabı atarak hayâsızlığa çağıran mürted, laik ve Batıcı fesat önderlerinin ilk kafilesi Mısır'da zuhur ettiği için, bu tipleri ifşa etmek amacıyla genellikle Mısır'dan örnekler vermiştir. Ümmet içerisinde hicabın atılmasının ve Batı tarzı yaşamı yaygınlaştırmanın lokomotif ülkesi (tahmin edilenin aksine) Hidiv M. Ali Paşa yönetimindeki Mısır olmuştur. Mısır Hidivi Mehmet Ali Paşa'nın bundan tam yüz elli yıl önce eğitim için Fransa'ya gönderdiği öğrenci gruplarının Mısır'a dönüşüyle beraber bu alandaki fesat ve bozgunculuk, yerli marabalar eliyle yoğun ve organize bir şekilde devam etmiştir.

Tahrir (Özgürlük) Meydanı'nın Hikâyesi

Mısır'ın başkenti Kahire'deki Tahrir Meydanı'nın hikâyesini de aktararak yazımızı tamamlayacağız. Mısır'ın Batılılaştırılması fitnesinin baş propogandistlerinden biri de ülkede bir dönem başbakanlık yapmış olan Sa'ad Zağlul'dur. Bu zatın eşi -ki bu kişilik Mısır'da bir başka irtidat ve fesat elebaşısı olan Mustafa Fehmi'nin de kızıdır- Safiyye, Kahire'deki Nil Kasrı'nın önünde kadınların hicap attıkları gösterinin en ön safında bulunmaktaydı. Bu müennes varlık, örtüsünü yerlere atıp ayakları altında çiğneyenlerin öncüsüydü. Gösteriden sonra oradaki kadınlar yere attıkları örtülerini ateşe vermişlerdi. Böylece hicaptan kurtuluşlarını kutlamış oluyorlardı! İşte bundan dolayı bu meydana Tahrir (Özgürlük) Meydanı adını vermişlerdir.

“Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah’a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!”
(39/Zümer, 17)

teuhid

TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ISSN 2148-4635
9 772148 463504

ABONELİK İÇİN
tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.org
+90 545 762 15 15